

HARLEQUIN®

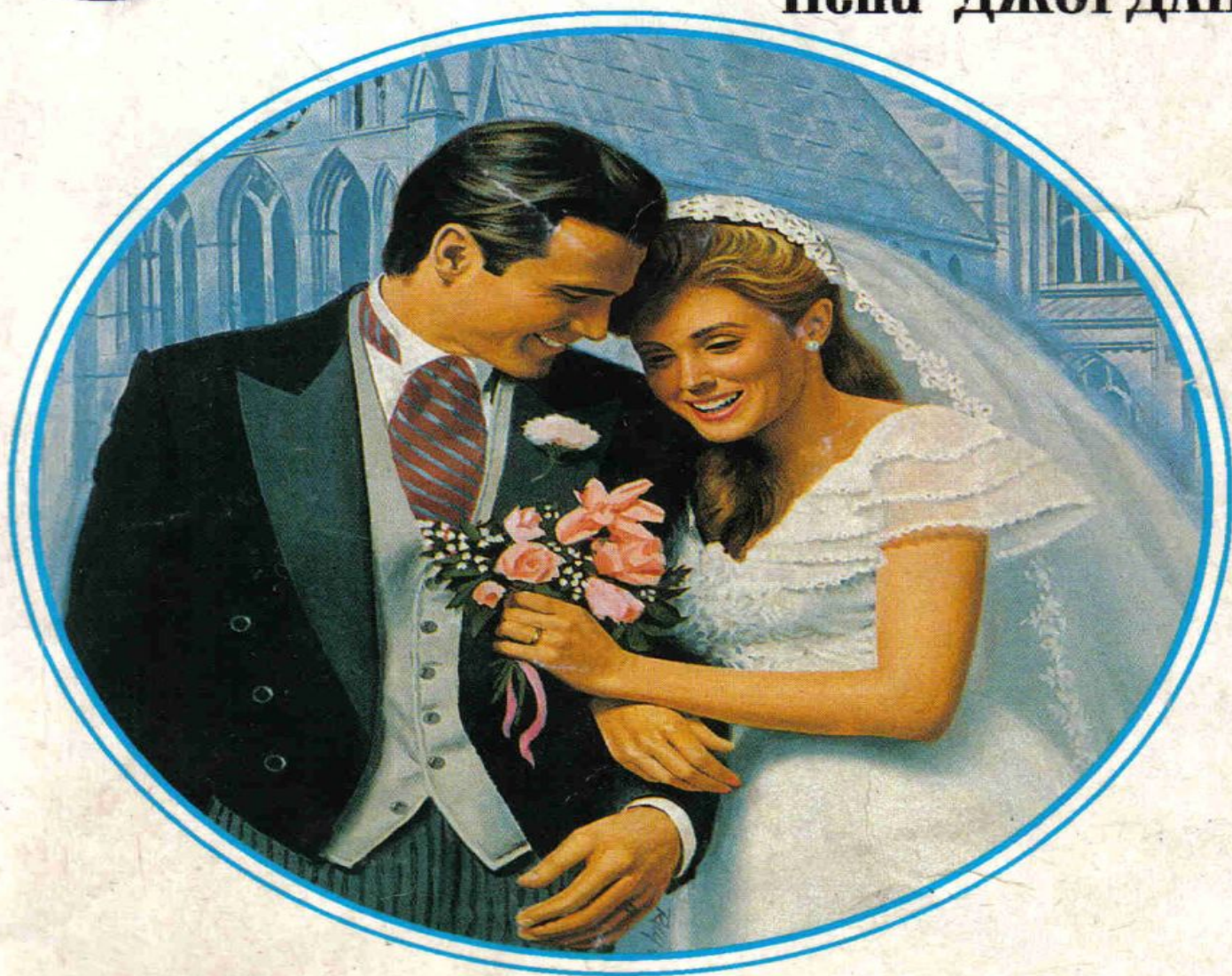
април '95

Романс®

122

ИГРА НА СЪДБАТА Пени ДЖОРДАН

ПЕНИ ДЖОРДАН ИГРА НА СЪДБАТА

Превод: Камен Михайлов

chitanka.info

Джанет знае, че не е единствената жена, изоставена от любимия си. Тя съзнава, че трябва да превъзмогне болката и да започне живота си отначало, да изгради нова дълготрайна връзка. Ала не е в състояние да се отърси от миналото, тъй като любовта ѝ към Люк Ратби е твърде силна. А и Люк не е мъж, който може да бъде лесно забравен. И ето че двамата отново се срещат...

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво възнамеряваш да направиш?! — попита Джанет своята най-стара и най-близка приятелка. Стоеше изумена, неспособна да повярва на току-що чутото, независимо че развълнуваният глас на Луиз звучеше кристално ясно.

— Омъжена! Това значи... да цениш и уважаваш, и така нататък... Ипотека... деца... всички онези неща — старателно изброяваше Луиз, докато учудването на Джанет почти избръмча по телефонния кабел между Йорк и Лондон.

Джанет стисна слушалката и додаде възмутено:

— Но нали се кълнеше, че никога няма да се омъжиш! Искаше да бъдеш независима...

— Това беше, преди да срещна Джордж — отговори Луиз.

Джордж! Джанет се стресна не само от мисълта, че нейната амбициозна и мечтаеща за кариера приятелка ще се омъжи, но и от факта, че бъдещият ѝ съпруг се нарича Джордж. Дори в случаите, когато фантазията ѝ се бе развихряла до почти невъзможното — да види Луиз омъжена, тя винаги си беше представяла, че съпругът ѝ ще има далеч по-екзотично име от Джордж.

Джанет въздъхна и, забравила за чашата с изстиващо кафе и за факта, че ако веднага не прекъсне телефонния разговор, няма да съумее да подготви до обяд предварителните скици за стенописите на Макграт, рязко каза:

— Преди два месеца, когато обядвахме заедно, ти не спомена нищо.

— Още не го бях срещнала — отвърна Луиз и бързо добави: — Джен, искам да бъдеш с мен... В деня на сватбата имам предвид. Тя ще бъде след три седмици, у дома, в селската църква. Нямам търпение да се срещнете. Искях да се видим преди сватбата, но Джордж заминава за Япония.

— Не мога да повярвам на ушите си — промълви Джанет и дочу веселия смях на Луиз.

Израснали заедно, двете бяха много близки приятелки. Живееха в едно и също селце, учеха в едно и също училище и дори по-късно записаха един и същ университет. После родителите на Джанет се преместиха на север и тя замина с тях. Там, в къщата извън Йорк, тя превърна плевнята в малко ателие, докато по същото време Луиз си намери работа в Лондон във вълнуващия свят на рекламата.

Това беше преди седем години. Сега Луиз имаше своя собствена агенция, докато Джанет разви таланта си на художник и нейна специалност станаха стенописите. Беше и съсобственичка на малка частна галерия в Йорк. Двете с Луиз поддържаха връзка, но напоследък беше невъзможно да се срещат толкова често, колкото желаеха.

Родителите на Джанет загинаха скоро след заселването на север и на нея остана изцяло отговорността за отглеждането на по-малките ѝ братя близнаци.

Тази отговорност понякога ставаше твърде непосилна, но съзнанието, че родителите ѝ биха искали всички те да бъдат заедно, ѝ помагаше да преодолее най-тежките моменти.

Неотдавна близнаците бяха завършили гимназия. Двама стройни русокоси младежи, които се извисяваха над Джанет и на моменти почти я задушаваша със страстното си желание да я закрилят.

Досегайки се защо Джанет бави своя отговор, Луиз продължи:

— Обещай ми, че ще дойдеш. След три седмици, в събота. Няма да има шаферки и други такива неща, но много бих искала да бъдеш с мен, Джанет... Честна дума.

Вълнението в гласа ѝ беше толкова осезателно, че Джанет не се реши да изрече застиналия на устните ѝ отказ. Луиз побърза да се възползва от моментното мълчание и добави:

— Запазила съм ти стая във „Федърз“. Не мога да те настаня вкъщи, въпреки че мама и татко много искат да те видят, защото ще бъде препълнено със стари лели и други роднини.

— Не зная дали ще успея да дойда, Луиз — каза Джанет, втренчила немиждащ поглед през прозореца на ателието си към зелената джунгла на градината в задния двор.

Къщата имаше много голяма градина, далеч по-голяма от това, което можеха да поддържат, но Джанет и близнаците обичаха своя дом. Ателието идеално изпълняваше предназначението си и никой от

тримата не бе пожелал да се премести след катастрофата, макар че момчетата вече учеха в университета. От Коледа спореха по този въпрос. Кит и Ник се опитваха да убедят сестра си да не обявява къщата за продан, докато Джанет изтъкваше, че след като момчетата са вече в университета, би могла да се премести в по-малко жилище, а и парите от продажбата можеха да бъдат от полза за братята ѝ, когато ще поемат своя път в живота.

Младата жена стисна слушалката, дланта ѝ бе лепкава от пот заради напрежението, заради всичко онова, което искаше да каже, а не можеше — отчасти, защото думите просто отказваха да бъдат изречени, задавяйки гърлото ѝ, отчасти поради вродената ѝ сдържаност. Луиз бе пълна нейна противоположност — откровена, неспособна да скрие какво мисли и чувства.

Луиз пое дълбоко дъх, така че Джанет я чу сред плясък на криле и птичи песни, и додаде:

— Люк няма да присъства, ако това те притеснява. Той е в Щатите по работа. Моля те, кажи ми, че ще дойдеш.

Въпреки че не помръдна, Джанет усети познатото замайване, ужасяващото усещане за обземаща я паника. Тя се поколеба, опитвайки се да намери точните думи, за да запази достойнството си... да отрече значението на онова, което каза Луиз, да преодолее собствените си задръжки и да изрази онези чувства, които се бяха превърнали в своеобразно табу преди осем години, с отказа ѝ да ги обсъжда с когото и да било, особено с братовчедката на Люк, въпреки че беше най-добрата ѝ приятелка.

— Джанет, моля те... — продължаваше Луиз.

Образът на Люк сякаш изплува пред нея, за да се надсмее над страха ѝ. Тя пое дълбоко дъх и каза дрезгаво:

— Разбира се, ще дойда.

Двете поговориха още няколко минути или по-скоро Луиз бърбеше, а Джанет слушаше, чакайки разтуптяното ѝ сърце да се поуспокои и напрежението да напусне тялото ѝ.

Разбира се, че ще отида, си каза тя, след като се сбогува с приятелката си и затвори телефона.

Джанет никога не можеше да скрие от приятелката си колко много се бои от мисълта да срещне отново Люк. За щастие обаче по време на шестмесечния им годеж, Луиз учеше в чужбина и когато се върна, не

потърси друго обяснение за развалянето му, различно от това, което ѝ даде Джанет — че и двамата с Люк в един момент осъзнали как това е грешка.

В началото себеомразата я изгаряше като киселина и тя се обвиняваше за смъртта на родителите си, осъзнавайки, че загрижеността им за нея е била основната причина да се преместят в Йорк, но постепенно годините бяха облекчили донякъде мъката ѝ. Ала я пронизваше и друга болка, която никога не премина. Не беше необходимо да си напомня, че е прекалено чувствителна. Болката да чуе от устата на Люк как, докато се е преструвал, че я обича, е бил с друга, която сега носи неговото дете, беше нещо, което тя никога не би могла да забрави.

Сякаш я бяха прогорили с нагорещено желязо и като всяка жертва на подобна жестокост, тя носеше клеймото на това отхвърляне дълбоко в душата си. Зад спокойната и приятна външност всъщност се криеше съвсем различен човек. Някои хора я смятаха за студена и казваха, че характерът ѝ изцяло, подхожда на хладните скандинавски черти, светлорусата коса и бездънните ѝ сиви очи, обрамчени с дълги ресници.

В отговор тя противопоставяше хладнокръвие, изградено с много усилия, като по този начин се предпазваше от околния свят. Сдържаните ѝ овладени движения караха хората, които се чувстваха объркани и раздразнени, задето ги държи на разстояние, да я обявят за студена и безчувствена. Не разбираха, че това е самозащита от собствената ѝ уязвимост и че е трябвало да научи жестокия болезнен урок да прикрива истинските си чувства.

Онова, което първоначално беше възприела като начин да съхрани гордостта си, впоследствие до такава степен се беше превърнало в неделима част от нея, че само Луиз и близнаците бяха способни да проникнат зад фасадата на нейната сдържаност.

С течение на времето Джанет бе успяла да овладее болката от чувството, че е отхвърлена посредством мъдростта на годините и опита, които ѝ подсказваше, че отношенията между нея и Люк никога не биха имали бъдеще, че на двайсет и една тя е била твърде незряла и че годежът рано или късно би се разпаднал.

Това, което все още я смущаваше, беше фактът, че Люк се беше сгодил за нея. Осем години по-възрастен от тях двете с Луиз, той ѝ се

струваше недостъпен, зашеметяващ. Срещаха се единствено през ваканциите, защото Люк винаги отсъстваше — първо заради интерната, после заради университета, накрая отиде да чете лекции в чужбина и когато най-после се завърна вкъщи, омагьоса Джанет...

Семейството на Люк, за разлика от нейното, беше свързано с живота на селото от поколения наред. Баща му беше местният лекар, а майка му, независимо от сковаващата я мултиплена склероза, отслабила много здравето ѝ, енергично участваше в организирането на празничните събития в селото. Добросърдечна жена, обичана от всички, тя одобри годежа на Люк с Джанет.

Люк обичаше дълбоко майка си. Отнасяше се към нея със същата завладяваща загриженост, с каквато близнаците задушаваха Джанет. Ала майката на Люк имаше далеч по-голяма нужда от грижи.

Люк приличаше на баща си. Беше висок и слаб като него и имаше същата гъста и тъмна коса.

Веднъж Луиз ѝ разказа, че вуйчо ѝ, бащата на Люк, имал лоша репутация сред жените, преди да срещне и да се ожени за майката на Люк. Тя била местно богато момиче и бащата на Люк се влюбил в нея. Оженили се, въпреки съпротивата от страна на семейството на момичето. Джанет смяташе, че историята е много романтична.

Майката на Люк беше мъртва. Бе починала няколко месеца след сватбата на сина си...

Джанет несъзнателно сведе глава и косата се разпиля пред лицето ѝ, скривайки изражението ѝ, въпреки че наоколо нямаше никой. Мисълта за онзи ужасен момент, когато Люк с леден глас ѝ бе съобщил, че ще се ожени за друга, която носи неговото дете, все още я владееше и я изпълваше с непоносима болка.

Колко пъти си беше повтаряла как хиляди млади жени на този свят са били изоставяни от мъже, които са твърдели, че ги обичат и как, за разлика от нея, са продължавали напред и са създавали трайни и по-щастливи връзки без всякакви проблеми? Колко пъти се бе укорявала мислено задето се държи като повяхваща викторианска героиня само защото нейният свят се бе преобърнал с главата надолу от откритието, че любовта, която е смятала за най-сигурното нещо в света, в действителност никога не е съществувала?

Привидно тя бе постъпила както трябва. Бе изслушала с преbledняло лице и горящи очи жестоките признания, изгубвайки

самообладание само веднъж, когато Люк ѝ каза за бебето. Заше метена, тя политна към него, невярваща, изгаряща от болката и шока, но той не реагира. През следващите месеци се опитваше да изглежда колкото може по-смела. Завърши университета, преодолявайки изкушението да се прибира вкъщи през ваканциите. Прекарваше времето си, бърбрейки с подигравателна изтънченост със своите приятели за живота, който водеше, за мъжете, с които се срещаше...

Родителите ѝ усещаха какво става в душата ѝ и съзнаваха, че болката, която ѝ бе нанесъл Люк, я е засегнала дълбоко. Баща ѝ реши да се пенсионира и всички заедно да се завърнат в Йорк, неговото родно място.

Любовта на Джанет към Люк беше толкова силна, че тя бе готова да се откаже от заминаването с родителите си, надявайки се някакво чудо да ѝ върне любимия, неспособна да повярва, че в действителност всичко бе свършило. Месеци по-късно тя го видя в селото със съпругата и детето им... Люк държеше бебето, докато жена му разговаряше с техни приятели. Джанет се вкамени на сред улицата, измервайки разстоянието помежду им. Бебето имаше черна коса също като Люк. Момиченце, както извинително и с леко притеснение ѝ бе казала Луиз. Съпругата му беше по-млада от Джанет, с тъмна коса, скромно облечена. Тя погледна към нея, очевидно без да разбира коя е, после се обърна към Люк, взе детето от него и отчетливо каза:

— Скъпи, мисля, че е време да тръгваме.

С разбито сърце Джанет не се отправи към къщи, а пое по улицата край реката, любимо убежище от детските ѝ години, където обичаше да броди, след като се разделяше с Луиз, на път за дома. По време на тези разходки тя мечтаеше за бъдещия си живот с Люк с цялата невинност на младостта.

Сега с известна доза цинизъм се питаше какво ли би станало, ако и тя бе заченала дете от Люк. В действителност подобна възможност съществуваше. Точно седмица преди да ѝ каже, че разваля годежа, Люк се бе опитал да я склони да се любят.

Тя рязко стисна очи, опитвайки се да пропъди спомена за животинското нетърпение, с което посегна да я люби през лятото и как се отдръпна, когато треперещо му обясни, че ще ѝ бъде за първи път и се страхува.

Той си даваше вид, че я разбира, шегуваше се със страха ѝ, но тя се досещаше как зад шегите му се крие задоволство, задето ще бъде първият ѝ любовник.

Колко пъти през първите месеци, откакто Люк я напусна, се бе питала дали събитията щяха да се развият по друг начин, ако се беше държала различно? Но беше уверена, че ако бе позволила на Люк да я обладае, той пак би потърсил и друга жена, за да задоволи желанията си.

Предателството му обаче оказа пагубно въздействие върху самочувствието ѝ. С годините тя тайно се превърна в одушевена кукла, лишена от сърце, любов, желания, от всички онези емоции, които изпълваха живота на другите хора. Разбира се, тя обичаше близнаците, допадаше ѝ компанията на няколкото ѝ близки приятели, но за интимни отношения с мъж не можеше и да си помисли.

Дори най-малкият намек за подобно нещо ѝ напомняше за страданията ѝ от постъпката на Люк и с годините тя намираше за все по-разумно да държи мъжете на разстояние.

А ето че сега Луиз се омъжваше. Приятелката, която винаги е била толкова независима.

Джанет знаеше, че хората, които я познаваха, отдаваха поведението ѝ на чувството за отговорност за близнаците.

Това беше удобно извинение до момента, в който продължиха образованието си в университета. Не че около нея се тълпяха ухажори, но... Тя се намръщи при спомена за мъжа, който я бе поканил неотдавна. Казваше се Колин Еймс, местен ветеринарен лекар, добросърдечен, широкоплещест, разведен с три малки деца, който очевидно търсеше майка не само за децата, но и за себе си. Грег Пилинг, трийсет и пет годишен и все още ерген, се славеше като местния донжуан. Имаше голяма къща в другия край на селото, а работата му го принуждаваше да бъде по четири дни от седмицата в Лондон. Джанет подозираше, че той поддържа любовна връзка с лондончанка, ала иска да я запази в тайна по причини, известни само на него... Може би защото тя е омъжена, добавяше Джанет цинично.

Имаше още един-двама приятни и възпитани мъже, които биха били отлични съпрузи и бащи, но тя не желаше да се ангажира.

Ала не толкова предателството на Люк, колкото споменът за нейната уязвимост, я караше да избягва емоционалното обвързване и

да не допуска никого близо до себе си.

Естествено, в годините непосредствено след смъртта на родителите ѝ всякаква интимна връзка бе немислима.

Близнаците твърде много се нуждаеха от нея и тя дотолкова се бе посветила на грижите за тях, че в живота ѝ нямаше място за друг човек. А сега двете момчета вече бяха зрели хора и Луиз, без да иска, я бе тласнала към този самоанализ. Джанет помръкна, осъзнала, че е невъзможно да се съсредоточи върху работата си.

Твърде късно бе да откаже да присъства на сватбата. Дори Люк да не дойдеше, щеше да има други хора, които си спомняха.

Какво? Че тя и Люк са били сгодени преди повече от осем години за по-малко от шест месеца? Че годежът бе развален и Люк се бе оженил за друга, а непосредствено след това му се бе родило дете? И какво от това? Само в нейното съзнание образът на Люк и жестокото му предателство имаха тъй ужасяващо въздействие...

Понякога тя подозираше, че Луиз се досеща за чувствата ѝ, макар да прие безмълвно обясненията ѝ за развалянето на годежа.

Именно Луиз преди няколко години я извести за смъртта на съпругата на Люк в послепис към поздравителна картичка за рожден ден. Новината я хвърли в едноседмичен кошмар. По цели нощи Джанет се мятеше, блънуваше и се събуждаше с вик, обляна в студена пот. Знаеше, че Люк притежава властта да ѝ въздейства психически и физически до ден-дневен.

Това се случи в годината, когато Луиз я предума да прекара у тях коледните празници. Тъй като близнаците дълго настояваха да приеме предложението, накрая Джанет се предаде и склони. Тогава не подозираше, че Люк също ще гостува на леля си и чичо си.

По онова време баща му живееше в Америка и Люк, който също се бе посветил на медицината, работеше като консултант в голяма болница.

Щом го видя, Джанет се вкамени. Близнаците, които я следваха, се блъснаха в нея. Някой поздрави, не помнеше кой, и скрита зад общата суетня, тя се оказа лице в лице с Люк. Гърлото ѝ се сви при спомена за болката. Лицето ѝ се разтегна в хладна и отчуждена усмивка — усмивка, която бе овладяла отлично.

Люк бе с дъщеря си. Умна и палава, тя обожаваше баща си и толкова приличаше на него, че Джанет усети остра болка, сякаш някой

прободе с нож сърцето ѝ.

По необясними причини, а може би заради жестока игра на съдбата, малката се прилепи към Джанет и близнаците. Следваше ги навсякъде, наблюдаваше ги с тъмнозелените очи на Люк, усмихваше се с усмивката на Люк. Джанет устоя на болката и непреодолимия копнеж да отвърне на закачките на малката. Искаше ѝ се да я грабне, да я завърти във въздуха, да я прегърне.

Спомни си как веднъж Люк бе влязъл във всекидневната, където Джанет бе седнала с Анджелика и се опитваше отчаяно да се противопостави на детското желание за женска ласка. Той грабна дъщеря си, усещайки нежеланието на Джанет да докосне детето му. Устните му се изкривиха в гримаса, същите тези устни, които някога бяха меки и нежни от любов и желание към нея, или поне така си бе въобразявала. Разбира се, всичко това е било само илюзия.

Не си бе дала сметка как Люк е възприел хлапашкото дърдорене на близнаците, че неотдавна е приключила кратка връзка със свой клиент, нито пък за изцяло погрешното му впечатление от обяснението на братята ѝ, задето тя и Кристофър Хардинг били любовници. Язвителната му забележка, че домът на леля му и чичо му сигурно ѝ се струва твърде скучен, след като любовникът ѝ не е тук, накара Джанет да се обърне към него и да промълви с неискрена усмивка:

— Тук съм само за една седмица...

— И можеш да спиш сама толкова време? — подхвърли подигравателно Люк.

Разгневена, тя отвърна прибързано, за което после съжаляваше.

— С Кристофър сме любовници отдавна. — След което с котешка усмивка добави: — Той често заминава на делови пътувания и когато...

— ... го няма, ти го заменяш в леглото с някой друг — довърши вместо нея Люк, напълно погрешно изтълкувал думите ѝ.

А всъщност тя искаше да каже, че се справя отлично сама, когато Кристофър отсъства. Преди да успее да разсее заблудението на Люк, той продължи с горчивина:

— Колко си се променила. А като си помисля, че...

Той замълча, тъй като в този момент близнаците влетяха в стаята. Оттогава Джанет и Люк взаимно се отбягваха. Той внимаваше дъщеря му също да не общува с нея.

Джанет беше много доволна. Най-после бе успяла да му покаже, че е желана, макар и не от него, доволна, че бе доказала ясно как не иска да има нищо общо с него и дъщеря му, доволна, че най-после се беше освободила от предишната Джанет, която го обожаваше до лудост, и която продължи да го обича, дълго след като я беше отхвърлил.

Тогава го видя за последен път.

ВТОРА ГЛАВА

Колкото повече наближаваше сватбата на Луиз, толкова по-силно Джанет съжаляваше, че се е съгласила да отиде. Не че не искаше да види приятелката си омъжена и да пожелае на нея и съпруга ѝ щастие. Още повече, че Луиз беше избрала Литъл Комптън за място на тържеството и Джанет знаеше, че с радост и с нещо повече от обикновено любопитство би предвкушвала възможността да зърне мъжа, накарал приятелката ѝ да престъпи обета за безбрачие. Ала въпреки изричното уверение на Луиз, че Люк няма да присъства на сватбата, Джанет все повече се убеждаваше, че на тържеството ще има твърде много хора, които ще я познаят, ще помнят нейната любов с Люк, годежа им, както и последвалия му брак с друга. С типичния си провинциален маниер ще коментират липсата на брачна халка на пръста ѝ и ще обсъждат помежду си защо все още не е омъжена.

Застанала сред ателието, тя потръпна от отвращение при мисълта за любопитството и съжалението, което щяха да проявят към нея. Прииска ѝ се да намери кураж да позвъни на Луиз и решително да откаже да отиде на сватбата. Имаше цял куп възможни оправдания. Едно от тях лежеше в момента пред нея на бюрото, призна тя недоволено и се намръщи над предварителните скици на голям стенопис, предназначен да покрие стените на детското отделение в една от болниците в Йорк. Поръчката беше получила чрез своя клиентка, разгърнала кампания за набиране на средства за специализираното детско отделение, изправено доскоро пред неразрешими проблеми.

Голямо дарение от местен милионер беше направило възможно не само преоборудването на отделението с най-съвременна апаратура, но бе предоставило и достатъчно пари, които по думите на нейната бивша клиентка, щяха да бъдат използвани за освежаване на еднообразно боядисаните стени на отделението.

Джанет прие задачата с удоволствие и тъй като се съгласи да я изпълни за далеч по-малко пари от обичайното, получи пълна свобода

за работа върху проекта. Сега проблемът се състоеше единствено в това как да привлече вниманието и въображението на тези деца на различна възраст, които толкова страдаха.

Вълненията около сватбата на Луиз ѝ пречеха да се съсредоточи върху работата си.

Вратата на ателието се отвори и влезе Кит. Джанет го наблюдаваше как приближава с широка крачка, която двамата с брат му бяха наследили от баща им. Сърцето ѝ, както обикновено, се изпълни с топлина и любов. С любов, защото двамата ѝ братя ѝ бяха много скъпи и с топлина, защото не беше никак лесно да отгледаш такива палавници. Момчетата току-що бяха завършили първата си година в университета и лятната им ваканция едва започваше. Джанет съзнаваше, че с всеки изминал ден те се превръщаха в зрели хора. Бяха добре възпитани и уравновесени, а заслугата за това тя отдаваше на родителите си, които бяха положили добра основа в детството им.

— Ще ми послужиш ли с колата си? — усмихнато попита Кит. — Днес следобед отивам да играя тенис у Крис Хардинг, а Ник взе остина.

Очуканият остин, който Джанет беше купила за осемнайсетия им рожден ден, служеше безотказно вече шести месец. Въпреки че бяха близнаци, братята ѝ имаха различни занимания и приятели. До момента тя беше подминавала намеците им за купуване на втора кола, които в повечето случаи се правеха на шега. Момчетата знаеха, че въпреки голямата застраховка на баща им, осигурила покрив и стабилен доход на семейството, разноските за всеки лукс трябваше да бъдат поемани от Джанет.

Двамата бяха много добри шофьори и Джанет не им отказваше колата си, когато не я ползваше. Сега обаче тя поклати глава с искрено съжаление.

— Трябва да отида в Йорк, за да занеса няколко картини в галерията. Обещах на Елинора да бъде там следобед. Мога да те закарам донякъде, ако искаш — предложи тя.

— Само ако ми дадеш да шофирам — отвърна с усмивка Кит.

Близнаците непрекъснато се шегуваха по повод нейното шофиране. Когато бе ангажирана с много работа, тя управляваше колата ужасно. Джанет се изчерви при спомена за случая, когато,

улисана в мисли, излетя от алеята към къщата и падна в канавката. Наложил се съседът им да изтегли нейното волво с трактора си.

Кит и Ник вече знаеха за предстоящата сватба на Луиз и въпреки че Джанет не беше казала нищо, се досещаха за причината за нейното нежелание да отиде. Усещаха как тя се свива вътрешно всеки път, когато се споменаваше за Литъл Комптън.

И двамата бяха твърде привързани към сестра си, за да я измъчват с въпроси, но въпреки това любопитството ги глождеше.

Джанет не знаеше, че близнаци се бяха обзаложили дали ще отиде на сватбата и Кит, който беше заложил на нейното присъствие, искаше по пътя да се възползва от случая и да разбере истинските й намерения. Неотдавна двамата с Ник се бяха уговорили, преди да заминат за университета, да направят нещо за бъдещето на сестра си.

— Тя трябва да се омъжи — бе заявил Кит.

Ник го погледна подигравателно. Кит тръсна глава и бързо допълни:

— Нямам предвид точно това... Естествено, тя може сама да се издържа. В края на краищата издържа и нас, и то толкова време. Но не мислиш ли понякога, че нещо ѝ липсва? Тя има нужда от семейство и съпруг.

Въпреки че външно си приличаха, близнаците бяха твърде различни по характер. В случая обаче бяха единомисленици, че трябва да помогнат на сестра си да не остане сама, когато заминат.

Двамата проведоха старателно проучване за подходящ съпруг на сестра си и техен зет. Надеждите им нараснаха след инцидента с колата на Джен. Тим Сомис, който живееше точно до тях, беше ерген на подходяща възраст, приятен и общителен мъж с широки рамене и червендалесто лице. Той ги улесни, като покани Джанет да излязат няколко пъти, но след тези срещи и няколко гостувания в къщата, внезапно спря да се обаждат. На въпроса на братята си, Джанет отвърна спокойно, че макар да го харесва, не желае сериозна връзка с него.

Именно в това беше проблемът. Кит погледна сестра си, докато седеше до него. Тя просто не желаше сериозни връзки. Но Джанет имаше нужда от човек, който да се грижи за нея и да я защитава. Някой, който да успее да проникне в душата ѝ.

Горещината ги накара да отворят прозорците на колата. Под галещите лъщи на юнското слънце природата се бе събудила. Вятърът

развяваше косите на Джанет. Младата жена повдигна ръка и ги отметна. Спомни си, че трябва да се подстриже и че дълга до раменете коса не подхожда на жена на двайсет и девет години. Докато я наблюдаваше, Кит се усмихна. Спомни си за една ревнива приятелка на Ник, която упорито отказваше да повярва, че Джанет е тяхна сестра. Беше ги видяла заедно и беше решила, че Ник я мами. В действителност никой не би могъл да предположи, че Джанет е с десет години по-възрастна от тях.

— Предполагам, че докато си в Йорк, ще си потърсиш подходящи дрехи за сватбата — започна Ник, воден от мъжко превъзходство спрямо жените, които винаги са заети с тоалетите си. Джанет се хвана на въдицата точно както той очакваше и му напомни с язвителен тон как преди по-малко от четири месеца се бе прибрал в стаята си намръщен, задето Ник бе взел на заем безценните му оригинални джинси. На Джанет и през ум не ѝ минаваше, че несъзнателно помага на Кит да спечели облога.

Остави го пред къщата на приятеля му и продължи към Йорк, повтаряйки си язвително, че дрехите за сватбата са последното нещо, което я вълнува в момента. Същевременно си даваше сметка, че ако не бъде подходящо облечена, гостите ще изтълкуват това като обида към Луиз.

Елинон Кумбис, нейната партньорка от галерията, жизнерадостна вдовица на около четирийсет години, с омъжена дъщеря и малка внучка, посрещна сърдечно Джанет, докато тя паркираше колата си. Разтоварването на платната не им отне много време. Наред с творбите на Джанет, в галерията се продаваха и акварели от местни художници, поставяха се рамки и се извършваше реставрация, което бе принос на Елинон в общия бизнес. Елинон произхождаше от богато семейство. Тя бе срещнала мъжа си по време на курс по реставрация на картини в Италия. По време на брака си Елинон не развиваше придобитите умения. Ала след смъртта на съпруга си, се бе почувствала извънредно самотна в огромната къща извън Йорк. Дъщеря ѝ работеше в Лондон и самотата легна като бремене върху Елинон. Тя се запозна с Джанет на гости у тяхна обща позната. Приятелството им укрепна и Елинон предложи на Джанет партньорство в галерия, която тя да финансира и в която да поеме

всекидневните задължения, като по този начин предостави на сътрудничката си повече време, за да рисува.

— Неприятности ли имаш? — попита Елинон, забелязала изражението ѝ.

Джанет поклати глава.

— Не... Всъщност една стара приятелка, най-добрата ми приятелка се омъжва следващата седмица и иска да отиде на сватбата ѝ.

— И ти няма какво да облечеш? — усмихна се Елинон, като се престори, че не забелязва помръкналите от тревога очи на приятелката си. С годините тя се беше научила да оставя Джанет насаме с проблемите ѝ, но също като близнаците си мислеше, че е голяма загуба млада жена, така очевидно създадена за дом и семейство, да обръща гръб на връзки, които биха създали подобна перспектива.

Елинон не беше празна романтичка. Собственият ѝ брак не беше лек. Съпругът ѝ беше двацет години по-възрастен от нея, много взискателен, но тъй като се обичаха, с годините се бяха научили да правят компромиси с нуждите и предразсъдъците си. Той все още ѝ липсваше, въпреки че беше вдовица от седем години. За разлика от Джанет, животът на Елинон не беше лишен от емоционални и сексуални отношения. Тя имаше любовник — разведен, чийто отношения с бившата му жена го бяха оставили разочарован и огорчен. Елинон бе твърде зряла и мъдра, затова се наслаждаваше на връзката си с него, без да изисква повече от онова, което Джон можеше да ѝ даде. Беше на възраст, в която ценеше собствената си независимост и нямаше намерение да я нарушава с потенциалните проблеми на втори брак. Бракът с мъж, който има две себични и понякога твърде агресивни дъщери, щеше да я превърне в приемник на множество проблеми, които щяха да изместят удоволствието от секса.

Случаят с Джанет беше различен. Тя беше родена да бъде майка и съзнателното потискане на това чувство според приятелката ѝ унищожаваше част от същността ѝ. Елинон споделяше мнението на близнаците, че Джанет трябва да се омъжи.

— Има толкова магазини за дрехи в Йорк. — Елинон изпитателно се вгледа в приятелката си и се зачуди каква ли е причината за тревогата ѝ. — Мога да те придружа, ако искаш. Рейчъл ще дойде следобед. Щях да прекарам няколко часа с...

Джанет знаеше, че е притисната до стената. В действителност не можеше да не отиде на сватбата. Луиз щеше да се почувства обидена, а и щом Люк няма да присъства... Не за първи път Джанет си пожела да не бе толкова чувствителна и уязвима.

— Резервоарът ти е пълен, гумите и маслото са проверени, куфарът ти е отзад...

Джанет красноречиво извърна очи към небето, докато Ник бавно изброяваше. Ако някой ги слушаше, би помислил, че тя е по-малката от двамата. Нямаше да пътува с дрехите, които Елинор я беше накарала насила да си купи за сватбата. Вместо това Джанет потегляше по-рано за „Федърз“, за да има време да се преоблече.

Беше едва седем часът, събота сутрин, небето беше нежносиньо, замъглено от омара, обещаваща горещина през деня. Прекрасен юнски ден...

В Литъл Комптън Луиз вероятно тъкмо се събуждаше. Тя беше споделила с Джанет по телефона, че не устояла на изкушението и си купила такава сватбена рокля, която би засенчила който и да е от тоалетите на Скарлет О'Хара.

— Бежова, а не бяла — през смях бе казала Луиз.

Джордж далеч не беше първият мъж в живота ѝ. Луиз не беше леконравна, но се беше влюбила няколко пъти и бе съумяла да се раздели с любовниците си в добри отношения. А и очевидно, както беше казала на Джанет, нито тя, нито Джордж съжаляваха за предишните си връзки.

Пътуването се очертаваше дълго, но Джанет реши да не използва магистралата, защото множеството ремонти често причиняваха големи задръствания.

Според близнаците тя трябваше да пристигне в Литъл Комптън най-късно в дванайсет часа. Тържеството беше насрочено за три и тя беше обещала да бъде в къщата по-рано, за да помогне на своята приятелка в приготовленията.

— Като неофициална шаферка — ѝ беше казала Луиз и Джанет трепна, спомняйки си как веднъж нетърпеливо беше принудила приятелката си да обещае, че ще изпълни тази роля на сватбата ѝ.

Пътуването премина без проблеми, шосетата, макар и натоварени, не бяха задръстени. Стигна околностите на Бат преди единайсет. Бяха изминали седем години, откакто се премести на север, но почти нищо не се бе променило, независимо от увеличения брой немски коли, доказателство за факта, че новата магистрала беше направила тази част от страната по-достъпна за хората, които работеха в Лондон.

Литъл Комптън обаче се намираше твърде далече от магистралата, за да бъде засегнат от промените. Превалейки един от заобикалящите го хълмове, Джанет намали, за да хвърли поглед към безразборно разхвърляните къщички, които очертаваха единствената главна улица с „Федърз“ от едната ѝ страна и църквата от другата.

Младата жена се опита да пропъди спомените, които заплашваха да я завладеят отново... Дълги лениви летни следобеди, прекарани с Люк, в които Джанет си бе загубила ума по него. Долу, където реката лъкатушеше като сребриста панделка под сянката на върбите, Люк я беше целунал за първи път. Джанет неволно си спомни как цялото ѝ тяло бе откликнало на тази целувка, тръпнещо от удоволствие като струна на хармонично настроен инструмент. Мъжът с усмивка я беше попитал дали съзнава какво му причинява с този трепет. На същото това място три месеца по-късно той ѝ направи предложение, но ѝ каза, че в края на лятото започва работа в Калифорния и иска да отнесе със себе си нейното обещание, че ще го чака.

По-късно, когато със затаен дъх му бе дала съгласието си, той я бе взел на ръце и бе започнал страстно да я целува.

Ласките му бяха накарали сърцето ѝ да замре и тя бе почувствала, че е неспособна да му се противопостави. Люк нежно я бе повалил на тревата и докато обсипваше с целувки шията ѝ, бе разкопчал блузата ѝ. Загледан в гърдите ѝ, той ги погали и жадно впи устни в тях. Ако беше поискал, щяха да се любят, но той не го стори. След като обявиха годеща си, сякаш започнаха да се виждат по-рядко, главно защото здравето на майка му се влоши и Джанет се стремеше да подкрепя Люк в грижите му.

Младата жена тръсна глава, за да отпъди нежеланите спомени и рязко зави към селото.

Собственичката на „Федърз“ я посрещна топло и веднага ѝ показа стаята — добре обзаведена мансарда с голям тавански прозорец

и собствена баня. Навремето „Федърз“ бил място за смяна на коне и стаята на Джанет гледаше към затворения заден двор.

— Луиз каза, че предпочиташ да отседнеш тук — усмихнато рече собственичката.

Джанет си помисли, че е съвсем нормално всички в града да познават Луиз, макар приятелката ѝ да се отбиваше в селото само за коледните празници. Собственичката на „Федърз“ проявяваше по-голям интерес към сватбата на Луиз, отколкото към гостенката си и безразличният тон, с който съобщи, че ще изпрати някой да донесе обяд и каничка кафе, наведе Джанет на мисълта, че неправилно е преценила реакцията на хората спрямо нейното появяване на тържеството. Този извод ѝ помогна да се съвземе и когато прислужницата донесе обещания обяд, Джанет се почувства напълно спокойна и набра телефона на Луиз.

Обади се майка ѝ, която веднага позна Джанет и сърдечно отговори на въпросите ѝ за бъдещата младоженка. Няколкото мига, преди Луиз да вземе слушалката, бяха достатъчни за Джанет да се освободи от страховете си и тя с готовност се съгласи да тръгне веднага за дома на приятелката си.

Предпочете да отиде пеша. Винаги беше намирала за странен факта, че нейната искрена и свободомислеща приятелка е дъщеря на пастор, но знаеше, че Дейвид Симъндс никога не беше налагал религиозните си убеждения на своята дъщеря. Той поздрави топло Джанет, когато тя по навик влезе през задната врата на къщата. Майката на Луиз се втурна да посрещне приятелката на дъщеря си и сърдечно я целуна. Госпожа Симъндс беше висока тъмнокоса жена. Стройната ѝ фигура и тежката тъмна коса издаваха роднинската връзка с бащата на Люк. Луиз никак не приличаше на родителите си с яркочервените си къдрици и бледата, обсипана с лунички, кожа.

Джанет се качи право в стаята на приятелката си. Луиз седеше пред огледалото, облечена в разкошна рокля от сатен, която предизвикателно разкриваше раменете ѝ. Напрегнато се взираше в огледалото и се опитваше да сложи спирала на миглите си.

— По дяволите! — избухна Луиз в мига, в който Джанет влезе при нея.

— Нека ти помогна — предложи Джанет. Взе спиралата и внимателно положи няколко пласта от тъмносивата течност върху

дългите мигли на приятелката си. — Какво стана с контактните ти лещи?

— Не смея да рискувам с тях — мрачно отвърна Луиз. — Боя се, че ще се разплача и ще размажа всичко по лицето си.

— Винаги можеш да сложиш очила — подхвърли Джанет.

Като ученичка Луиз трябваше да носи специални очила, препоръчани ѝ от здравния център.

— Само посмей да споменеш пак тези...

Двете избухнаха в смях. Забравила грима и подредените в сложна прическа яркочервени къдрици, Луиз се изправи, прегърна горещо приятелката си и развълнувано промълви:

— Толкова съм щастлива, че дойде.

Джанет изпита угризения, задето бе имала намерение да не удържи на обещанието си и притисна Луиз в прегръдките си.

— Не е ли нелепо? — подсмъркна Луиз. — Чувствам се развълнувана като героиня на Джейн Остин.

— Но със сигурност не си облечена като такава — допълни Джанет, като не сваляше поглед от предизвикателната дреха от сатен и дантела, която прилепваше плътно към стройното тяло на приятелката ѝ.

— Харесва ли ти? — усмихна се Луиз гордо. — Джордж я избра. Каза, че единствено мисълта как съм облечена, ще го крепи да премине през изпитанието на сватбената церемония.

Джанет промени мнението си за бъдещия съпруг на своята приятелка. Очевидно не бе скучен и отегчителен, както си го беше представяла.

— Остава ти само половин час, Луиз — достигна до тях предупредителния глас на госпожа Симъндс.

Спомнила си изведнъж за поетите задължения, Джанет помогна на приятелката си да довърши грима си, сетне се отдръпна и я огледа от глава до пети. Усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Изглеждаш... прекрасно.

Това беше всичко, което успя да изрече, но явно беше достатъчно, защото Луиз я прегърна силно и прошепна сподавено:

— По дяволите! Не смея да се разплача, защото целият ми грим ще се развали. Джен, ти трябваше да си на мое място. Ти си създадена за брак, деца.

По лицето на Джанет премина сянка. В този момент вратата се отвори и в стаята влязоха родителите на Луиз с бутилка шампанско и четири чаши. Джанет въздъхна облекчено. Вдигнаха тост за младоженката и Джанет си позволи да изпие една чаша за кураж. Беше време да тръгват за църквата. Луиз трябваше да застане пред олтара, придружена от кръстника си и на Джанет ѝ се струваше, че цялото село се е събрало, за да пожелае щастие на булката.

Повечето от гостите бяха вече вътре и Джанет побърза да заеме мястото си, докато Луиз коленичеше пред олтара. Въпреки усилията на Джанет, споменът за нейната несъстояла се сватба болезнено изплува в съзнанието ѝ. Сълзи на самосъжаление изпълниха очите ѝ. Пред замъгления ѝ поглед се появи малко момиченце с миловидно личице, обрамчено от тъмна коса. Детето бе облечено в красива рокличка с ниска талия и моряшка якичка. Зад него вървеше мъж, но Джанет не им обърна внимание. Беше погълната изцяло от усилието да не избухне в плач. Глупаво бе да си спомня, че някога щеше да се омъжи именно тук. Че е трябвало да върви към олтара, където щеше да я очаква Люк, за да получи благословия за брака си в мекия здрач на църквата, където поколения наред нейното семейство е празнувало сватбени церемонии. Но съществуваша мигове, които не можеха да бъдат забравени... как Люк, преди да постави годежния пръстен, целуна нежно ръката ѝ. Пръстенът беше с голям сапфир, заобиколен с брилянти. Целуна я нежно и свенливо. Не намираше достатъчно силни думи, за да опише този вълнуващ момент. Тялото ѝ тръпнеше от вълнение, докато се опитваше да потисне спомените, които я връхлитаха. Съзнаваше собствената си уязвимост, болезнената си нужда да разбере какво все пак беше накарало Люк да я изостави. Защо се бе сгодил за нея, след като е знаел, че му е необходима само сексуална връзка? Защо ѝ бе давал обещания, които не е имал намерение да изпълни, след като е знаел, че тя е безнадеждно влюбена в него и би му се отдала сяко, ако бе настоял?

Сълзите, с които се бореше, потекоха издайнически по лицето ѝ. Тя сведе глава, за да се скрие от любопитните погледи, надявайки се, че дългата ѝ коса ще покрие лицето и прехапа устни, за да потисне риданията. В този момент усети как някой докосна ръката ѝ и тих, но настойчив гласец прошепна:

— Можеш да вземеш моята носна кърпичка, ако искаш. Имам две, защото татко каза, че дамите винаги се нуждаят от тях на сватби. — Думите бяха изречени сериозно, сякаш всичко, което таткото казваше, трябваше да бъде написано в книга.

Джанет се извърна, неспособна да устои на гласа и докосването. Носната кърпичка беше смачкана, но Джанет я взе и попи сълзите си, след което размени заговорнически поглед със своята спасителка. През целия си живот беше обичала и разбирала децата.

— Искях да донеса конфети — сподели новата ѝ приятелка, — но госпожа Мак не ми купи. Тя не обича сватби.

В този момент бащата на Луиз благослови младоженците и звуци на орган изпълниха помещението. Вратите на църквата се отвориха и пропуснаха ярките лъчи на юнското слънце, а някъде горе в кулата забиха камбани. Светлина изпълни църквата. Джанет се обърна и се вцепениш от изненада, разпознала чертите на един човек, когото не желаше да срещне до края на живота си.

— Люк...

Името му застина на устните ѝ. Тревожната ѝ бледност накара мъжа, който я наблюдаваше, да присвие загрижено очи. След това той премести поглед към дъщеря си. Беше решил да присъства на сватбата на братовчедка си в последния момент, принуден по-скоро от настояванията на дъщеря си, отколкото от желанието да види Луиз омъжена.

Ако заради новото си назначение не бе отменил серията от лекции, които трябваше да изнесе из цяла Америка, изобщо нямаше да бъде тук. Анджелика беше много радостна, че най-после ще прекара ваканцията с баща си, а засия от щастие, когато разбра, че ще се местят от Лондон в едно градче, наречено Йорк, което по думите на баща ѝ, щяла да хареса много.

Очакваше предстоящото пътуване с нетърпение, още повече, че икономката, с която момиченцето невинаги се разбираше, нямаше да пътува с тях. Анджелика не обичаше икономките. Имаше нужда от истинска майка, като другите деца. За да стане това обаче, баща ѝ трябваше да се ожени отново. През последните месеци Анджелика се бе оглеждала преценяващо, търсейки жена, която да запълни празнотата в живота им.

За момент Джанет помисли, че ще припадне, но гордостта я спаси и младата жена се овладя. Чудеше се каква ли нелепа прищявка на съдбата е накарала Люк да избере точно нейното място в църквата и се прокллинаше, задето наивно бе повярвала на уверенията на Луиз, че братовчед ѝ няма да присъства на сватбата.

Младоженците се обърнаха и се запътиха право към тях. Анджелика сграбчи ръката ѝ.

— Булката е много красива, нали? — възкликна момиченцето и невинно добави: — Нямаше да сме тук днес, но татко се върна от Америка заради новата си работа и аз го помолих да ме доведе. Може ли да седнем до теб на приема? Аз нямам майка и мразя начина, по който ни оглеждат хората, когато сме с татко.

— Престани, Анджелика! — дочу Джанет гласа на Люк.

Младата жена видя как тъмнозелените очи на момиченцето се изпълниха със сълзи и си каза, че веднага е трябвало да се досети чия дъщеря е. Опита се инстинктивно да защити детето от гнева на баща му, но преди да овладее стъписването си, чу радостното гласче на момиченцето.

— Видя ли, татко, тя няма нищо против. Знаех си, че е така, защото и ти си сама тук, нали? — добави Анджелика с детска откровеност, която прониза Джанет право в сърцето. — Ти не носиш брачна халка, което означава, че не си омъжена, нали? Сигурно и на теб няма да ти е приятно да седиш сама? Можем да се преструваме, че сме едно семейство.

И преди Джанет да успее да отхвърли предложението, младоженците застанаха пред тях. Луиз сияеше от щастие и Джанет изпита завист към приятелката си.

Без да разбере как, тя се озова навън с другите гости и всички се скупчиха около младоженците. Анджелика я следваше по петите, вкопчила се в ръката ѝ. Джанет нямаше сили да я отблъсне и да разруши щастието, което грееше в очите ѝ.

Мина известно време, докато успее да се добере до Луиз и когато булката ги видя, по лицето ѝ се изписа безкрайно учудване.

— Джанет, нямах представа...

Преди Джанет да изрече и дума, Анджелика стисна ръката ѝ още по-силно и обяви високо, така че всички наоколо да чуят:

— Джанет ще ми бъде като майка, лелю Луиз.

Когато зад гърба ѝ прозвуча плътният глас на Люк, който предупредително смъмри дъщеря си, Джанет се сепна и така видимо потрепери, че не се изненада, когато прочете тревога в очите на Луиз.

Ако се бе надявала, че денят не може да ѝ поднесе по-лоша изненада, разбра, че е сгрешила, когато дочу гласа на майката на Луиз.

— Люк, Джанет ще припадне!

Усети как я подхванаха две силни ръце, чието докосване дълги години беше смущавало съня ѝ. Сега тези ръце я подкрепиха съвсем безстрастно. Люк я изведе от тълпата. Би дала всичко, за да припадне и по този начин да се измъкне от ситуацията, надминаваща и най-лошите ѝ кошмари, но тялото ѝ упорито отказваше да ѝ се подчини.

Тя инстинктивно се отдръпна от Люк и не се изненада, когато мъжът я пусна веднага. Вероятно и той бе раздразнен от ситуацията, но за разлика от Джанет явно не изпитваше болезнени чувства.

— Как ще се върнеш вкъщи? — равнодушно попита мъжът. — Пеша ли? В тази горещина? — Тъмните му вежди се свъсиха.

Годините не го бяха пощадили и въпреки че не намаляваха мъжествеността му, дълбоките бръчки, издълбани от двете страни на устните му и около очите, подсказваха, че животът му не е бил безоблачен.

Би трябвало да изпита задоволство, но усети непреодолимо желание да протегне ръка и да го докосне. Да изглади бръчките, да го накара да се усмихне.

— Колата ми е зад ъгъла. Ще те закарам.

— Не. — Отказът беше панически. Двамата безмълвно се спогледаха. Тишината се изпълни с напрежение. Някъде зад тях се чуваше щракане на фотоапарат, както и приглушени разговори, но поради разстоянието, всичко се сливаше в неясен шум. Сякаш двамата с Люк бяха изолирани от останалия свят в обгърнатата ги интимност.

— Но, Джанет, ти ми обеща да бъдеш като моя майка.

Джанет сведе очи към малкото момиченце. Отказът изгаряше устните ѝ, но срещнала умоляващия поглед на детето, разбра, че сърце не ѝ дава да изрече хладните думи.

ТРЕТА ГЛАВА

Остатъкът от следобед се превърна за Джанет в истински кошмар. Анджелика не се отделяше от нея. Въпреки че при други обстоятелства би могла да се измъкне и да не почувства разочарованието на Люк от сърдечното отношение на дъщеря му към нея, сега мобилизира цялото си същество, за да не покаже на никого какво изпитва в момента. Забелязваше любопитните, пълни с разбиране, погледи на хората около нея, станали неволни свидетели на любовта ѝ към този мъж, който сега седеше срещу нея на красиво подредената кръгла маса в градината на пастора.

Не само стресът от неочакваното появяване на Люк, не само опитите ѝ да се предпази от интереса и забележките, които предизвикваха, завладяваха съзнанието ѝ. Чувствата, които изпитваше, бяха далеч по-силни и толкова мъчителни, че я караха да затаява дъх от болка. Мислеше си колко лесно би било да се върне назад във времето и тримата да се превърнат в семейство, каквото Анджелика сподели, че толкова много иска. Осъзнаването на собствената ѝ уязвимост плашеше Джанет дори повече от присъствието на Люк.

Едва докоснал храната, Люк се извини, че трябва да отиде при чичо си и леля си. Джанет въздъхна облекчено. Стомахът ѝ болезнено се бе свил, а гърлото ѝ бе пресъхнало от напрежение. Анджелика категорично отказа да тръгне с него, усмихна се топло на Джанет и я загледа замислено. Люк се върна чак за поздравленията и тостовете. След като празничната част приключи, дойде ред на Джанет да се извини с обяснението, че е обещала на Луиз да ѝ помогне да се преоблече.

Анджелика искаше да я придружи, но Люк не позволи. Едва тогава Джанет осъзна, че през цялото време, докато бяха заедно, двамата бяха разменили само няколко любезни думи.

Сърцето ѝ се сви, когато тя осъзна, че Люк е притеснен не по-малко от нея от нелепата ситуация.

Когато двете с Луиз останаха сами в спалнята, Джанет сподели всичко с приятелката си. Стаята имаше изглед към пищна розова градина и ароматът на разцъфналите цветя проникваше в стаята през отворените френски прозорци. Балконът бе с перила от ковано желязо и като деца двете често се забавляваха с шегата как някой влюбен Лотарио ще прескочи трънливите рози, за да направи серенада на Луиз...

— Джен, мисля, че грешиш. Ако Люк не желаете да седне до теб...

— Анджелика не му остави друг избор — горчиво промълви Джанет.

— Да, тя доста те ухажва днес, нали? Горкото дете! Трябва да призная, че изпитвам съчувствие към нея. Люк прекарва твърде малка част от времето си тук, а икономката, макар да е доста сръчна, не бих казала, че твърде добросърдечна... — Тя замислено се вгледа в приятелката си и добави: — Не е тайна, че Анджелика иска Люк да се ожени отново. Споделила с мама миналата Коледа, че единственото, което желае, е подходяща майка. И когато Люк ѝ купи велосипед...

— Твърде неподходящ заместител за майка — обади се Джанет. Нямаше сили да каже на приятелката си, че не желае да слуша повече. Мисълта, че Люк може да се ожени отново, я изпълваше с чувства, които смяташе за отдавна погребани.

Един негов поглед... дори само близостта му я бе убедила, че каквото и да си казваше, чувствата ѝ към него не се бяха променили. Той все още притежаваше властта да ѝ въздейства, и то на толкова първично ниво, че все още бе шокирана от силата на обзелите я усещания.

Потънала в мисли, не съзнаваше, че Луиз я наблюдава. Когато очите им се срещнаха в огледалото и Джанет съзря съчувствието в погледа на приятелката си, рязко отметна глава... Но Луиз я познаваше твърде отдавна и я обичаше твърде много, за да запази мълчание.

— Ти все още го обичаш, нали? — нежно попита тя.

Джанет потръпна и глухо ридание се откъсна от устните ѝ, когато поклати глава в стремежа си да отрече очевидното.

— О, Джен, толкова съжалявам... Трябваше да се досетя. Ти отказваше да говориш за годеща... Толкова години избягваше срещата

с Люк. — Луиз прехапа устни и тихо промълви: — Днес сигурно си преживяла истински ад.

Сякаш нещо я стисна за гърлото. Отвращаваше я мисълта да обсъжда чувствата си с други хора. Дори с толкова близка приятелка като Луиз.

— Което ми напомня — продължи замислено Луиз, — че миналата Коледа Люк ми зададе най-странния въпрос по отношение на теб.

Джанет, която в този момент разкопчаваше сватбената рокля на приятелката си, се вкамени от изненада. Не вярваше, че Люк е способен да прояви сериозен интерес по отношение на нея.

— Ела до прозореца — предложи Луиз. — Ужасно горещо е.

Джанет застана до нея пред отворените врати на балкона.

— Никой не може да ни види — добави Луиз, събличайки роклята си. — Татко е забранил да се доближават до безценните му рози. Докъде бях стигнала? Миналата Коледа... Люк дойде при мен в кухнята, докато зареждах миялната машина и подигравателно започна да коментира броя и издръжливостта на твоите любовници. Каза, че бил любопитен да узнае дали някога би се омъжила за някой от тях.

Джанет мълчеше. Луиз се обърна, хвана приятелката си за раменете и я накара да я погледне в очите.

— Джен, и двете знаем, че не си имала нито един любовник...

След продължително напрегнато мълчание Джанет попита:

— Ти каза ли това на Люк?

— Не — увери я Луиз. — Но трябва да призная, бях любопитна да разбера откъде си е съставил такова мнение за теб.

— Аз му го създадох — неохотно промълви Джанет. — Аз... — И осъзнала, че Луиз няма да се успокои, докато не измъкне цялата история от нея, заразказва: — Беше в годината, когато прекарахме заедно Коледа и Люк се появи с Анджелика. Мама и татко бяха загинали неотдавна и аз бях емоционално доста уязвима. Когато видях Люк с Анджелика, веднага си спомних... — Тя прехапа устни и едва когато се овладя, продължи тихо: — Близнаците ми казаха как Люк е останал с впечатление, че имам любовна връзка с човек, който всъщност е мой добър приятел. Люк ме обвини, като отправи няколко остри забележки за това колко съм се променила. — Тя пое дълбоко въздух. — Оставих го да смята, че е прав, вероятно повече от гордост.

Не исках да мисли, че съм същото неразумно дете, което се влачеше подире му.

— Е, явно си постигнала целта си — сдържано каза Луиз. — Макар винаги да съм смятала, че е изключително прозорлив и би се досетил как всичко това е лъжа, като се вземе предвид...

— Че ми липсва сексуална привлекателност — довърши вместо нея Джанет, но Луиз не обърна внимание на ироничния тон и спокойно я поправи:

— Исках да кажа особено като се има предвид, че сте били толкова близки.

— Бяхме — подчерта Джанет. — Както и да е, всичко това е вече минало и няма значение.

— Като изключим факта, че все още обичаш Люк? — напомни Луиз. — Така ли е?

— Моля те, недей... — промълви Джанет с отпаднал глас и в същия миг прочете съжаление в очите на своята приятелка. Това я ядоса и тя добави раздразнено: — Да, така е. Така беше и когато той дойде при мен, за да ми каже, че разваля годежа ни заради друго момиче, което носи дете от него.

Луиз я погледна със съчувствие и каза нежно:

— Толкова съжалявам, Джен... Сигурно съм била сляпа. — Би продължила разговора, но пощади приятелката си.

— Погледни колко е часа. Трябва да стигнеш навреме на летището — рязко каза Джанет.

Отдръпнаха се и Джанет подаде на Луиз костюма, с който щеше да пътува. Нито една от двете не забеляза неподвижната сянка на мъжа, застанал под прозореца.

Люк беше дошъл в розариума, за да поговори сериозно с дъщеря си за неочакваната ѝ привързаност към Джанет, която предизвикваше у всички сериозно смущение. Трябваше да признае, че Анджелика можеше да го върти на малкия си пръст. Сълзите, изпълнили очите ѝ, само засилиха чувството му за вина и когато дъщеря му се дръпна, разтреперана от гордост и гняв, той не посегна да я спре.

Нямаше намерение да остава в градината, но гласът на Джанет го привлече. И когато чу думите ѝ...

Разстроена, Анджелика търсеше баща си и се учуди, когато той се появи до нея, разроши косите ѝ и я попита дали е успяла да намери

конфети.

Тя се поколеба и после отвърна, че Джанет ѝ обещала да си поделят нейните. Очакваше баща ѝ да свъси вежди, но той се усмихна още по-широко.

— Отлично, трябва да се постареем да я намерим, за да удържи на обещанието си, нали?

Джанет се надяваше да избегне срещата с Люк, като се слее с тълпата изпращачи на младата двойка, и доста се смути, щом той изведнъж се появи до нея и я заговори точно както преди девет години, когато отношенията им не бяха помрачени от горчиви спомени.

— Анджелика ми каза, че си обещала да поделиш с нас конфетите си. — Той взе на ръце малкото момиченце, което стоеше между тях и ги наблюдаваше. Когато Джанет се обърна, за да подаде конфети, рамото му се притисна до нейното. За момент тя остана вцепенена под изпитателния му поглед. Тълпата ги беше наобиколила, а вятърът весело си играеше с копринените къдрици на младата жена. Внезапно Люк се пресегна и отметна немирнен кичур от лицето ѝ, докосвайки бузата ѝ.

Жестът ѝ беше толкова познат, че тя изтръпна. Подскочи като ужилен, а Анджелика озадачено започна да мести поглед от баща си към Джанет, усетила напрежението помежду им, но твърде малка, за да осъзнае причината. В този момент вниманието на детето беше привлечено от появата на булката и младоженеца, които се готвеха да изтичат през тълпата от приятели и роднини, събрани пред вратата.

— Ето ги!

Развълнувано промълви Анджелика и бръкна в кутията с конфети. В суматохата Джанет успя да се отдръпне от Люк.

Когато стигна до приятелката си, Луиз спря и я прегърна. С усмивка ѝ подаде тънък пакет. Дяволита усмивка, чието значение Джанет осъзна едва по-късно, когато чу Луиз да прошепва:

— Една неофициална благодарност за моята неофициална шаферка, което ми напомня да ти кажа... Готви се да станеш кръстница. — Тя прочете изненадата в очите на Джанет, засмя се и поклати глава: — Не, не още, миличка, но надявам се, съвсем скоро.

После изчезна в колата, съпроводена от грижливия си съпруг.

Джанет изчака автомобилът да се скрие от погледа ѝ, преди да се обърне. Люк и Анджелика все още бяха до нея. Тя се надяваше да са

тръгнали и сърцето ѝ се сви, когато майката на Луиз приближи към тях.

— Джанет, толкова се радвам, че си още тук. Зная, че си отседнала във „Федърз“. Довечера ще имаме малко празненство и, разбира се, ще ни бъде много приятно да дойдеш и ти.

Джанет отчаяно поклати глава. Не би могла да издържи и минута повече агонията, в която се намираше.

Предизвикателното докосване на Люк събуди спомени, които все още караха сърцето ѝ да блъска яростно в гърдите.

— Много съжалявам, но не мога да дойда — извини се тя. — Обещах на момчетата да им се обадя, а пък и това е семейно тържество.

Без да се осмели да погледне майката на Луиз, Джанет си тръгна, като сипеше несвързани извинения.

Госпожа Крейвън, собственичката на „Федърз“, се изненада, като видя гостенката си да се връща толкова скоро.

— Имам много работа в кухнята — каза тя със съжаление, — иначе бих те поканила да ми разкажеш за сватбата. — Добави, че едва успяла да се измъкне за малко, колкото да зърне как булката и младоженецът излизат от църквата.

— Видях те да стоиш до Люк — подхвърли тя. — Неговото момиченце е много очарователно, нали? Жалко само, че тъй рано загуби майка си.

Собственичката не успя да продължи, тъй като във фойето се появи разтревожена сервитьорка и съобщи, че нещо се е объркало с резервациите на една от масите. Госпожа Крейвън се извини, а Джанет въздъхна облекчено и се качи в стаята си.

Навън слънцето все още припичаше и хвърляше дълги сенки в двора. Джанет уморено се облегна на перваза, опитвайки да освободи напрежението в тялото си. Главата ѝ болезнено пулсираше. Спомни си, че не беше яла почти нищо през целия ден. Ала потръпна от отвращение при мисълта за храна и в съзнанието ѝ изплува неприятния спомен за здравословните ѝ проблеми, след като Люк развали годежа. Тогава тя бе отслабнала толкова много, че родителите ѝ сериозно се обезпокоиха за здравето ѝ. Леко закръглена преди, тя не възвърна предишното си тегло, дори след като започна да се храни

нормално. Хората, които я познаваха, със завист отбелязваха колко е стройна и елегантна.

В стаята беше топло и задушно. Джанет разтвори широко прозореца и вдъхна свежия въздух. По тялото ѝ премина тръпка при спомена колко често беше стояла така с Люк. Изплаши се от мисълта колко познат ѝ се стори ароматът отвън.

Внезапно осъзна, че все още държи подаръка на Луиз. Втренчи се в него и се насили да отиде до леглото, за да го разопакова.

Тънкият, обвит със сребърно фолио, квадратен, пакет носеше името на много скъп магазин в Лондон. Озадачена, тя развърза копринената панделка.

Възкликна изненадано, когато най-сетне разбра какво е избрала да ѝ подари Луиз. В пакета лежеше нощница — нощница, каквато Джанет никога през живота си не беше носила, нито дори си бе представяла, че ще се появи случай, за който да я облече. Повдигайки с изтръпнали ръце хладния сив копринен сатен, който се плъзгаше между пръстите ѝ, тя заразглежда финия корсаж от сатен и дантела и тънките презрамки, прикрепени към него. Копчетата също бяха облечени в сатен и, както на сватбената рокля на Луиз, затваряха дрехата от горе до долу, така че да прилепва плътно към тялото на жената, която я облече.

Джанет недоумяващо се взря в нощницата. Запита се какво ли е накарало Луиз да ѝ направи такъв подарък, след като знаеше, че Джанет едва ли се нуждае от подобна дреха.

В порив на гняв и болка тя смачка нощницата и я запрати в ъгъла на стаята, след което се хвърли на леглото и зариде като обидено дете, задушавайки нещастieto си във възглавницата.

На нейната възраст би трябвало да знае, че положителният ефект от сълзите далеч не може да се сравни с отрицателните последици, които причиняват. Разбра го половин час по-късно, когато с отвращение съзря в огледалото подпухналото си лице и зачервените клепачи.

Стаята, в която бе намерила укритие от Люк и събудените от него спомени, сега ѝ се струваше потискащо тясна. Тя погледна часовника си. Беше едва осем часа...

Ако потеглеше сега, щеше да стигне у дома след четири-пет часа, но прецени, че не е в състояние да шофира заради последиците от твърде силната емоционална травма.

По вина на Люк стоеше затворена в хотелската си стая, вместо да забрави миналото и да празнува сватбата на Луиз заедно с нейното семейство. Но как да го стори, след като знаеше, каква власт над чувствата ѝ притежаваше Люк.

Отвъд покривите на съседните къщи тя виждаше сребристая ивица на реката. Съблече импулсивно скъпия ленен жакет и копринената рокля, които беше купила за сватбата, и нахлузи джинсите и фланелката, с които бе пътувала. Излезе през задния вход на „Федърз“, без да привлече вниманието на никого...

Селото беше тихо и пусто. Джанет тръгна към реката, доволна, че не срещна никого по пътя.

Реката винаги я беше привличала. Йорк ѝ хареса именно защото имаше река. Къщата на родителите ѝ гледаше към брега и когато близнаците бяха малки, тримата прекарваха много неделни следобеди в къпане и ловене на риба.

Неволно младата жена си спомни как Люк я беше учил да лови риба, проявявайки огромно търпение и такт — качества, които вероятно са му помогнали по-късно да се превърне в способен хирург, както бе научила от Луиз.

Люк, Люк, Люк... Той присъстваше в мислите ѝ през целия ден, много преди да го срещне.

Тя се затича към реката, сякаш се опитваше да надбяга собствените си мисли. Надяваше се, че бавното течение ще я успокои, но скоро разбра, че се заблуждава. Гледката на двама влюбени, прегърнати под балдахина на върбите, ѝ навя множество болезнени спомени.

Някога тя и Люк бяха седели на същото място. Някога Люк я беше прегръщал и целувал, а тя бе откликвала с невинно желание, повярвала на всяко обещание, което ѝ даваше, повярвала, че цялото щастие на света ѝ принадлежи. Но всичко се бе оказало илюзия. И сега Джанет бе по-самотна от всякога.

Люк поне имаше дъщеря си, макар да бе загубил съпругата си. Младата жена усети как дълбоко в нея болката се засилва. Знаеше, че има рани, които никога не заздравяват. Загледана в тъмнозелените очи,

които Анджелика бе наследила от баща си, Джанет силно завидя на жената, на която Люк беше дарил своето дете... Детето, което някога беше обещал на нея.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джанет помоли да я събудят в седем, за да може да тръгне рано за Йорк, но когато чу краткото почукване на вратата, вече беше будна.

Закуси в стаята си, като старателно избягваше да поглежда през прозореца към реката. Точно беше привършила с опаковането на багажа си, когато някой потропа на вратата и я отвори.

На прага застана Люк, облечен също като нея в джинси и фланелка. Младата жена се вкамени, втрещена безмълвно в него.

Облечен тъй небрежно, той толкова много ѝ напомняше за някогашния Люк, когото пазеше в спомените си, че тя едва се сдържа да не се втурне към него и да го прегърне.

Погледът му се плъзна към приготвения багаж и отново се върна към нея. За момент като че ли очите му потъмняха и това помогна на Джанет да се освободи от вцепенението. Тя като ли съзря съжаление в погледа му. Как смееше да я съжалява? Как смееше да чука на вратата на нейната спалня и да влиза, без да му е позволила?

— Радвам се, че още не си тръгнала — безгрижно подхвърли той. — Анджелика се тревожеше, че няма да успее да ти каже довиждане.

Непринуденото му приятелско държание беше толкова различно от хладното безразличие, с което се отнасяше към нея пред църквата, че Джанет се стъписа.

— Довел си Анджелика тук толкова рано сутринта? — пресипнало попита тя. Мозъкът ѝ подсказваше точните отговори, докато тялото ѝ се бореше да оцелее.

— Ние също сме отседнали тук — усмихна се Люк и добави: — Жалко, че не можа да дойдеш снощи на вечерята. — Начинът, по който я погледна, накара сърцето ѝ да подскочи.

Тя примига, ужасена, че започва да си въобразява несъществуващи неща и по необясним начин да пренася в настоящето мъжа, когото познаваше от миналото. Щом погледна отново към него,

забеляза, че странната нежност още блестеше в очите му, устните му бяха извити в добре познатата ѝ очарователна усмивка.

— Джанет, бих искал да ти кажа нещо...

Тя го погледна недоумяващо и го чу да добавя през зъби:

— О, по дяволите, не ме гледай така.

Издайническа червенина покри бузите ѝ. В този момент в стаята влетя Анджелика.

— Татко, тя тук ли е още? — задъхано попита момиченцето.

Инстинктът за самосъхранение най-сетне се събуди в Джанет. Тя бързо грабна сака си, прегърна Анджелика, неспособна да потисне порива да отвърне на сладката целувка на малкото момиченце. После побърза да си тръгне, докато все още имаше сили да го стори.

Лицето на Люк помръкна.

— Искаше ми се Джанет да остане по-дълго — каза Анджелика със съжаление в гласа. — Мислех да ѝ кажа, че скоро ще живеем в Йорк, защото и нейната къща е там, нали, татко?

— Да — отвърна безучастно Люк. Погледът му бе привлечен от сивия сатен, който лежеше на пода. Мъжът приближи и вдигна дрехата. На устните му затрептя усмивка.

— Какво е това? — любопитно попита Анджелика.

— Нощница — отвърна Люк и добави с нескрито задоволство. — Нощницата на Джанет. — Наведе се и вдигна дъщеря си на ръце. — Искаш ли през следващия уикенд да отидем до Йорк, за да я занесем на Джанет? — Той не се съмняваше какъв ще бъде отговорът на дъщеря му.

Тя не го разочарова и прие с такъв ентусиазъм, че той се разсмя. Анджелика не беше свикнала да чува баща си да се смее и го погледна учудено.

Когато Джанет пристигна у дома, близнаците я чакаха, приготвили сами традиционния неделен обяд. Стомахът ѝ се сви при миризмата на печеното. Нямаше представа как ще седне на масата и ще се храни. Ако имаше избор, би предпочела да отиде в ателието и да остане там, докато дойде на себе си.

Оказа се неподготвена за срещата си с Люк, която отвори старите рани. Студеният блясък в очите му, когато я забеляза, ѝ напомни твърде

остро за начина, по който я бе гледал, когато ѝ съобщи, че няма да се ожени за нея.

Объркана и невярваща на ушите си, тя бе извикала, че не може да постъпи така с нея. Спомни си как лицето му се изопна и пребледня. Тя се беше втурнала към него, но той я бе отблъснал, стискайки китките ѝ толкова силно, че бе извикала от болка.

Но тази болка не можеше да се сравни с другата, по-дълбоката. Болката, която всъщност никога не изчезна. Джанет се насили да се усмихне и да похвали близнаците за усилията им.

Спомни си как, докато седеше в църквата, Люк я наблюдаваше безучастно и безизразно и това я накара да усети колко уязвима е всъщност. Подканена от Ник, тя приседна и неохотно пое чаша вино. В това време Кит бърбеше как трябва да я омъжат, преди да отидат в университета. Джанет изведнъж осъзна как нито една от приятелските ѝ връзки няма да доведе до брак, защото Люк беше унищожил вярата ѝ, че заслужава да бъде обичана. Внезапно прозря, че омразата, която трябваше да бъде насочена към Люк, се беше обърнала към нея самата.

Джанет потрепери и Ник, който в това време режеше месото, размени загрижен поглед с брат си.

И двамата знаеха, че Джанет някога е била сгодена, макар и за кратко, за братовчедата на Луиз, но никой от тях не подозираше истинската причина, довела до развалянето на годежа. Винаги бяха смятали, че е станало по взаимно съгласие. Сега и двамата безмълвно се питаха какво ли се е случило на сватбата на Луиз, та сестра им се върна, толкова разстроена.

Джанет улови загрижените им погледи и направи усилие да се усмихне. Беше свикнала да се чувства отговорна за братята си, да ги защитава и обича, затова инстинктивно скри от тях собствените си терзания.

Насили се да им разкаже колко приятно изненадана е останала от съпруга на Луиз, как булката и нейните родители изпращат горещи поздравии, а също и че младоженците ще им гостуват в края на годината. Всъщност тя не спря да говори през целия обяд, без да спомене нито веднъж името на Люк. Само докато разказваше как Анджелика ѝ бе предложила носната си кърпичка, се запъна и прехапа устни, припомняйки си как малкото момиченце се привърза към нея.

Кит и Ник забелязаха смущението ѝ, но останаха безмълвни и продължиха да я наблюдават разтревожено.

След обяда Джанет си каза, че достатъчно се е самосъжалявала и че е глупаво да потъне в подобна емоционална криза заради мъж, който безсърдечно я беше изоставил. Тя решително си наложи да прогони Люк от мислите си и припомни на близнаците, че трябва да вземат решение дали да продадат къщата.

— Вече обсъждахме този въпрос — заяви Кит от името на двамата. — Не искаме да продаваме. Тази къща е наш дом, Джен — продължи напрегнато той. — Вярно, че отиваме в университета, но нали ще се върнем.

— Ако я продадем, двамата ще получите значителна сума — напомни им тя, но близнаците поклатиха глави.

— Ако не ти достигат пари, можеш да пуснеш квартиранти — каза Ник и замислено се взря в брат си. Джанет веднага улови и разбра погледа. — Между другото, ние имаме нов учител, който търси квартира, господин Андерсън...

Джанет усети заговора на братята си, които отново се опитваха да я сватосат.

— Слушайте и двамата, ако някога поискам да си намеря мъж, отлично мога да се справя и сама.

Беше разбрала отдавна, че трябва да бъде строга, ако иска близнаците да се вслушат в думите ѝ, и затова се опита да бъде колкото може по-рязка с тях. Не обърна внимание на вътрешния глас, нашепващ ѝ присмехулно, че лъже, още повече, ако се позоваваше на опита си напоследък.

Близнаците отново се спогледаха.

— Защо не го направиш тогава? — намръщено попита Кит и изпитателно се взря в лицето ѝ. Изправи се, постави ръка на раменете ѝ и добави смутено: — Не мисли, че целта ни е да се отървем от теб. Просто... и на двамата ни се иска да имаш някой до себе си. Някои хора имат нужда от семейство... — продължи той, затруднявайки се да изрази онова, което двамата с брат си споделяха. — Ти не си като Луиз.

— Благодаря ти — отвърна Джанет. — Каква съм тогава? Зависима, прилепчива лоза, която не може да оцелее без големия силен мъж, около когото да се увие?

Ник се усмихна. Сестра им бе практична, твърдоглава и независима, но не и емоционално.

Джанет беше създадена да обича и да бъде обичана. Тя привличаше с нежната си топлота и загриженост. Но близнаците бяха все още твърде млади, за да могат да изразят чувствата си с думи. Джанет заяви строго, че макар да намира предложението да даде стая под наем за добро, не толкова от финансова гледна точка, колкото защото ще има и друг човек в къщата, когато близнаците заминат, напълно е способна да намери квартиранта си сама.

— Знам, че го правите от добри намерения, но опитайте се да разберете и мен. Аз съм щастлива и така.

След като почистиха масата и Джанет отиде в ателието си, Кит печално погледна брат си.

— Не ме интересува какво казва, тя не е щастлива — рече Ник.

Близнаците не бяха единствените, които мислеха така. В сряда Елиноръ я заразпитва как е минала сватбата, но получи само един-два лаконични отговора. Изпитателно се вгледа в помръкналото лице на Джанет и побърза да смени темата, като попита дали е чула новината за новото назначение в болницата.

Джанет поклати глава. Елиноръ се занимаваше с благотворителна дейност, включваща и набирането на фонд за болницата. Това предизвикваше добронамерени клюки сред местното общество.

— Нали знаеш, че Хари Филипс трябваше да се пенсионира?

Джанет кимна. Хари Филипс бе главен хирург на болницата, за която младата жена трябваше да нарисова своите фрески, и се ползваше с добро име в обществото. Беше прехвърлил с пет години възрастта за пенсиониране, но макар и прекарал инфаркт в началото на годината, се надяваше да се върне отново на работа.

— Е, той се пенсионира и човекът, който ще го замести, пристига другата седмица. Той е доста млад и, между другото, печели доста добре. Дори се говори, че бил много по-квалифициран, отколкото е необходимо за тази работа.

Джанет се усмихна безучастно. Не се интересуваше от новото назначение в болницата, като се изключи фактът, че ѝ напомняше за

Люк. Питаше се с огорчение дали е осъзнал какво опустошение е причинил в душата ѝ и дали изобщо го е грижа.

Бе се събудила в три часа сутринта с неговото име на устните, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Опита да се измъкне от обзелото я чувство за нещастие и да се пребори с безнадеждността от загубата и болката, дошли със съня. Спомни си как Люк я гледаше в хотелската стая. Потръпна, опитвайки се да прогони видението. Елинон бе забелязала колко много е отслабнала Джанет през тези няколко дни, бе усетила и болката, която я измъчваше, затова реши открито да я попита какво се е случило. Отказа се в последния момент, тъй като познаваше Джанет твърде добре и си даваше сметка, че един директен въпрос би я накарал да се затвори като мида.

Нямаше ни най-малка представа защо нейната приятелка и партньорка странеше толкова много от мъжете, но имаше предположения. По-късно, когато Джанет си отиде, а любовникът на Елинон ѝ се обади, за да отмени уговорената им среща, тя изруга през зъби и се запита дали, ако изцяло изхвърлят мъжете от живота си, жените не биха живели по-щастливо.

На следната утрин Джанет имаше среща с клиентка, която неотдавна се беше преместила в Йорк. Жената искаше Джанет да проектира и изпълни стенопис в стаята на малката ѝ дъщеричка. Джанет отиде с колата си до плодородна долина, пресечена от реката. Красотата на природата ѝ действаше като балсам на душата. Ако можеше да стане чудо и като с магическа пръчица да изтрие от паметта си уикенда и Люк, тя с удоволствие би го направила.

На средата на пътя отби колата и изключи двигателя. Осъзна, че откакто Луиз ѝ беше казала истината, упорито се бореше да я отхвърли.

Тя все още обичаше Люк.

Изминаха часове, преди да може да продължи пътуването си. За щастие, разполагаше с време, а и клиентката ѝ се оказа много приятна млада жена на около трийсет, която призна на Джанет, че вече има разногласие с дъщеря се относно какво да бъде изобразено на стената.

Джанет беше свикнала да се справя с подобни проблеми и с опита, който беше натрупала през тези години, успя да овладее положението. Същевременно осъзна, че нищо не се е променило и че в много отношения тя е същото дваайсетгодишно момиче, готово да

обича безрезервно и всеотдайно. Осъзна, че не може да се примири с постъпката на Люк, както бе сторила навремето.

Джанет се усмихна мило на клиентката си и тактично предложи първо да се уточни какво иска детето. С годините беше разбрала, че компромисите между желанията на децата и идеите на техните родители са най-добрите решения. Мери Андрюс се усмихна облекчено и отиде да извика дъщеря си. Не след дълго жената се върна заедно с намръщено момиченце на възрастта на Анджелика. Макар на външен вид да не приличаше на дъщерята на Люк, детето отново донесе спомена за преживяната мъчителна агония. Не само болката от раздялата с Люк, но и завистта към другата жена, носила неговото дете.

Ема Андрюс важно заяви, че знае точно какво иска. Джанет си водеше бележки и тактично направи предложения, които спечелиха одобрението на Ема и донесоха облекчение на майка ѝ.

Джанет обеща, че ще приготви скици на стенописа и ще им ги покаже колкото може по-скоро, след което се сбогува и си тръгна.

Горчивият опит я беше научил, че единственият начин да се откъсне от действителността беше да се потопи в работа, а изтощението ѝ действаше като силно сънотворно.

Близнаците и Елинон разбираха, че нещо се е случило с Джанет, но не бяха в състояние да разрушат стената, която беше изградила около себе си.

В събота, въпреки протестите на близнаците, Джанет обяви, че няма никакво свободно време и още в девет отиде в болницата.

През седмицата се бе сетила за няколко нови идеи за стенописа в детското отделение и искаше да прекара сутринта там, за да провери как точно пада светлината и да разбере дали хрумванията ѝ са осъществими.

Една от идеите беше стенописът да изглежда като от рисуван филм, показващ как лекарите и сестрите помагат на децата. Възнамеряваше да покаже как пациентите оздравяват и реши да обсъди идеята с дежурната сестра. Трябваше да запамети характерните черти на лекари и сестри, за да може да ги пресъздаде по-реално в творбата си.

Дежурната сестра беше мило и усмихнато момиче на около двайсет и пет години, което учтиво прекъсна извиненията на Джанет и заяви, че всичко, което помага на пациентите, било то умствено или физически, не може да бъде загуба на време.

Джанет обясни какви са намеренията ѝ и добави, че на другите стени в отделението ще изрисува нещо по-традиционно. Сподели, че най-много я затруднява огромната възрастова разлика на малките пациенти.

Обсъждането продължи повече от предвиденото. В отделението цареше весело настроение, независимо че някои от децата бяха сериозно болни и когато Джанет си тръгна, минаваше дванайсет.

Горещата вълна, обхванала страната, продължаваше и Джанет въздъхна завистливо, когато една спортна кола я задмина. Гюрукът беше свален и вятърът весело развяваше косите на шофьора.

Джанет беше събрала достатъчно материал, за да започне работа върху предварителните скици, и главата ѝ гъмжеше от идеи, когато младата жена най-сетне навлезе в алеята към дома си.

Къщата беше само на километър от селото, но понеже бе доста встрани от главния път, изглеждаше отдалечена.

Първото нещо, което забеляза пред къщата, беше лъскав и очевидно съвсем нов сив ягуар.

Тя го огледа с лека завист, докато изключваше двигателя на собствената си кола. Предположи, че автомобилът принадлежи на родителите на един от приятелите на близнаците и веднага си помисли дали, ако колата беше нейна, тя би я поверила на такъв млад шофьор.

Надяваше се да намери близнаците и техния приятел в градината, но щом заобиколи къщата, видя, че в задния двор няма никой.

Поляната, обсипана с маргаритки и лютичета, които Джанет не можеше да се реши да унищожи, беше окосена наполовина, а косачът беше изчезнал. Щом влезе в кухнята, Джанет чу мъжки смях и се намръщи, като видя, че каната за кафе е празна. Свали я от поставката и машинално напълни филтъра.

Чу да се отваря вратата на всекидневната и оттам долетя гласът на Кит:

— Джен се е върнала. Хайде да отидем и да ѝ кажем добрите новини.

Близнаците влязоха в кухнята, следвани от Люк и Анджелика.

Стъклената каничка се изплъзна от вдървените ѝ пръсти и се разби шумно на плочките.

Вкаменена, Джанет впери поглед в Люк, който стоеше неподвижно зад близнаците, а лицето му беше безизразно.

Люк е дошъл... Защо? Какво ли иска?

Сърцето ѝ биеше лудо и когато Анджелика се стрелна да я поздрави, младата жена отдръпна поглед от загадъчното изражение на Люк и машинално пристъпи напред, за да предпази момиченцето от счупените стъкла.

Кит, който вече почистваше, я смъмри за несръчността ѝ. Под прикритието на всеобщата врява, Джанет отново погледна към Люк. Той беше облечен в официален костюм и бяла риза, чиито ръкавели и яка блестяха в тъмнината на коридора.

— Джен, защо не си ни казала новините за Люк?

Новини за Люк... Тя спря поглед върху Ник и изведнъж ѝ се стори, че плува в развълнувано море, а приливът постепенно я залива. Изглежда се беше откъснала от действителността и беше в полусънно състояние, където единствено шокът от присъствието на Люк беше реалност. Анджелика се хвърли в обятията ѝ и бързо каза:

— Аз исках да ти кажа още миналата седмица, но ти замина...

Джанет опита да се съсредоточи върху думите, върху звънливото гласче на Анджелика, върху гласовете на близнаците, но всичките ѝ сетива бяха завладени от Люк. Сърцето ѝ блъскаше бясно в гърдите, тя дишаше на пресекулки, сякаш огромна тежест се бе стоварила върху гърдите ѝ.

Устата ѝ пресъхна, а тялото ѝ се напегна да преодолее шока.

И тогава, съвсем спокойно и учтиво, сякаш това беше най-нормалното нещо на света, Люк се обърна към нея:

— Извинявай, задето пристигнахме така неочаквано, но с оглед на затруднението, в което попаднах, и предположението на леля Каролина, че би могла да помогнеш, реших да дойда и да се срещна с теб.

Леля Каролина? Какво общо би могла да има майката на Луиз с пристигането на Люк? Тя се втренчи в лицето му и тогава Кит каза нетърпеливо:

— Не би могло да стане по-добре, дори да го бяхме планирали, Джен. Люк започва работа в болницата в Йорк. Постъпва следващата седмица и двамата с Анджелика трябва да отседнат някъде, докато си намерят жилище. Майката на Луиз предположила, че можем да ги подслоним и, разбира се, ние казахме на Люк, че няма никакъв проблем... В края на краищата, имаме толкова много стаи, а и ти си повечето време тук и ще можеш да наглеждаш Анджелика. Не би могло да бъде по-добре, нали? — заключи Кит и с усмивка се обърна към Люк: — Тъкмо тази седмица обсъждахме с Джанет възможността да вземе наемател, когато отидем в университета. Не сме толкова далече от селото, но и двамата не бихме искали тя да живее сама тук.

Джанет усети, че краката ѝ се подкосиха. Не можеше да повярва на ушите си. Люк беше дошъл тук и по някакъв начин беше убедил близнаците, че тя не би имала нищо против двамата с Анджелика да се нанесат у тях.

— Разбира се, трябва да уточним сумата за наема — чу тя гласа на Люк, след което мъжът се обърна към Кит: — А що се отнася до това сестра ви да се грижи за Анджелика, Джанет е твърде заета и аз не бих и помислил да я моля за подобно нещо.

— О, Джанет не би имала нищо против — увери го Ник разпалено. — Тя обича децата. Непрекъснато ѝ повтаряме, че трябва да се омъжи и да има свои.

Анджелика, която все още стоеше до Джанет, вдигна поглед и каза доволно:

— Това е най-прекрасното нещо на света, нали? Казах ти миналата седмица, че искам да се преструваш на моя майка.

Джанет безпомощно се вгледа в момиченцето. Очите ѝ срещнаха доволния поглед на Люк и тя разбра, че е попаднала в капан, от който няма надежда да се измъкне.

Останалата част от следобеда премина в уточняване на подробностите. Люк трябваше да започне работа след една седмица. Той нямаше и най-малка представа колко време ще му отнеме намирането на къща и икономка, подходяща да се грижи за Анджелика.

Кит го увери, че това не е проблем. Той може да остане колкото си иска и Анджелика, която вече почти боготвореше близнаците, му хвърли признателен поглед, който напомни на Джанет собствената ѝ младост и благоговението, което изпитваше към Люк.

Докато слушаше плановете, които се крояха, и решенията, които се вземаха около нея, Джанет продължаваше да се пита защо, за бога, Люк би искал да живее тук с тях. Анджелика несъзнателно даде отговор, разкривайки как споделила с майката на Луиз колко разочарована останала от бързото заминаване на Джанет, а леля Каролина предложила на Люк да опита да влезе във връзка с Джанет и да я попита дали не може да помогне, още повече след като Анджелика беше установила близки отношения с нея.

Бясна от гняв и болка, Джанет мислеше, че разбира мотивите на Люк. Той хладнокръвно я използваше като безплатна гувернантка на неговото дете и, за жалост, тя бе напълно безпомощна. Близнаците бяха очаровани от ситуацията, виждайки в присъствието на Люк отговор на тяхната братска загриженост. За тях Люк беше само братовчедът на Луиз. Джанет се съмняваше, че дори си спомнят как тя и Люк някога са били сгодени и очевидно нямаха дори най-малка представа какво ѝ причиняваха, канейки го да живее при тях.

Тя не бе в състояние да изрече и една дума. Знаеше, че ако погледне Люк, ако му проговори, се излага на опасност от психически срив и цялата болка, насъбрана в сърцето ѝ, ще се излее и ще я унищожи. Не би могла да си позволи да му покаже колко е уязвима всъщност, колко силна е болката от неговата загуба, от неговото предателство. Какво бе изпитала, когато го видя с Анджелика... Как да го погледне, като в нея бушуваха отчаяние и нужда, заради които не можеше да остане в стаята и секунда повече.

Тя искаше да отмени поканата на близнаците, да разруши невъзмутимото му изражение и да го накара да осъзнае жестокостта на това, което ѝ причиняваше. Но за да го направи, трябваше да разкрие, че все още го обича, а подобно нещо не би сторила за нищо на света.

Бе попаднала в капан и го разбираше. Отчаяно се обърна към Кит и каза, че ще заведе Анджелика горе, за да ѝ покаже стаята. Но какво беше учудването ѝ, когато Кит се усмихна и каза:

— Няма нужда. Вече го направихме. Люк ще се настани в стаята до твоята. Тя е единствената с двойно легло, а той не би могъл да спи

на единичните, които са в другите две стаи.

— А аз ще си имам малка стая със смешно прозорче — намеси се Анджелика, преди Джанет да може да изрече и дума.

Люк да спи в съседство с нейната стая?! Стаята, в която спяха родителите ѝ? Джанет се усмихна едва-едва и каза студено:

— Имам работа! — И преди някой да възрази, взе скицника и се втурна към ателието си.

Щом затвори вратата след себе си, Джанет дори не се опита да работи. Как ли би могла? Застана до прозореца и се загледа към полето. Чудеше се как е възможно този Люк, когото тя познаваше като човек, който винаги се е съобразявал с чувствата на хората, винаги е бил загрижен, винаги е проявявал състрадание, на което тя се старал да подражава, да е станал дотолкова безчувствен, че да ѝ причини такава болка.

Развалянето на годежа... Тя си обясняваше неговото предателство с факта, че се е влюбил в друга, така че нейните страдания не можеха да бъдат избегнати, но това... това нахлуване в живота ѝ... Това нахално предположение, че тя не би имала нищо против... Безочието, с което отхвърляше нуждите на другите, задоволявайки единствено своите.

Съзнанието, че всъщност никога не го е познавала добре, би трябвало да я освободи от оковите на любовта, но не беше така.

Тя трепереше, впримчена в капана на чувствата си, разхождаше се напред-назад, търсейки укритие в сенките. В този момент вратата на ателието се отвори и пропусна силната слънчева светлина, а заедно с нея и Люк.

ПЕТА ГЛАВА

За момент и двамата останаха безмълвни. После Люк заговори с непростимо лицемерие, защото тя подозираше, че мъжът много добре разбира колко е нежелан в този дом.

— Много съм ти благодарен, че ни предложи покрив над главите, Джанет.

Тя не можеше да остави нещата така, а същевременно не желаше да разкрие чувствата си, затова равнодушно рече:

— Предложението не беше мое. — И замълча, молейки се да ѝ остави възможност да го промени.

Но той не го направи. Само повдигна въпросително вежди, докато приближаваше към нея. За момент спря пред прозореца и вметна одобрително:

— Светлината идва от север. Идеално за твоята работа. — Замълча и зарея поглед в далечината.

Джанет усети в тона му съжаление и като че ли вина, но знаеше, че се опитва само да му припише емоции, които ѝ се искаше той да изпитва. Люк не беше в състояние да изпита нито угризение, нито съжаление и по всяка вероятност отдавна беше изхвърлил от съзнанието си мисълта за болката, която ѝ бе причинил.

— Изглежда, Анджелика се привърза много към теб.

Неочакваната забележка я стъписа, а също и изражението му, но, разбира се, нормално бе да е загрижен за своето дете. За детето на жената, която беше предпочел пред нея. Тя долови сянка на уязвимост в очите му и това ѝ помогна да се съвземе.

— Тя търси заместничка на майка си — рязко каза Джанет.

След кратко мълчание Люк каза тихо:

— Да, знам. — И сякаш следвайки собствените си мисли, добави: — Ти се справи прекрасно с възпитанието на близнаците. Родителите ти биха се гордели с теб, и с момчетата.

Досега беше успяла да издържи всичките мъчения, на които я беше подложил, но последното ѝ дойде твърде много. Тя гневно

стрелна с поглед мъжа.

— Какво точно искаш да кажеш, Люк? Имаш предвид, че щом така добре съм отгледала и възпитала близнаците, съм подходящият човек, който може да се грижи за дъщеря ти? И може би трябва да се чувствам поласкана от това? — Преди той да отговори, Джанет гневно продължи: — Не те искам тук, Люк. Не те искам в живота си и не желая да живееш в дома ми.

За момент ѝ се стори, че видя болка в очите му. Мъжът пристъпи към нея и тя усети как я завладява свирепото негодувание. Пренебрегвайки думите ѝ, сякаш никога не са били изричани, Люк отвори малкото куфарче, което носеше.

— О, докато не съм забравил... Това бе останало в хотелската ти стая, след като замина.

Джанет не гледаше към него, тъй като точно в този момент през отворената врата на ателието пристъпи най-голямата клюкарка в селото. Джанет с раздражение си спомни, че бе обещала да помогне в организирането на тържеството за учредяване на фонда за набиране на средства за болницата.

Жената прекрачи прага точно когато Люк говореше, а той беше с гръб към вратата и дори не подозираше за присъствието на неканената посетителка, когато извади сивата сатенена нощница. Той я разгъна внимателно и се обърна към Джанет:

— Намерих я на пода в стаята ти, след като ти замина. — Той я подхвърли към Джанет, която мигновено видя искрите, припламнали в очите на нежеланата посетителка. Джанет бе уверена, че за броени дни цялото село ще научи новината, разбира се, преиначена до неузнаваемост.

— Извинявай, че те прекъсвам, Джанет. Но ти спомена, че би могла да помогнеш за украсата...

При други обстоятелства враждебният поглед, с който Люк стрелна възрастната жена, би разсмял Джанет. Клюкарката вече разглеждаше с любопитство и Люк, и нощницата. Задоволството ѝ бе тъй очевидно, че на Джанет ѝ прилоша.

За момент се изкуши да се наведе и да подаде нощницата на посетителката, но здравият разум я възпря. Вместо това, тя се извини на Люк, поведе възрастната жена към гаража и се опита да възпре любопитството ѝ, доколкото можеше.

Единствената добра новина през този ден беше, че Люк ще прекара почивните дни заедно със свой колега и съпругата му. Докато слушаше разочарованите възгласи на Анджелика и близнаците, Джанет отчаяно се молеше съдбата да се смили над нея и да осигури възможно най-скоро къща на Люк.

Само доброто ѝ възпитание и съзнанието, че Анджелика и близнаците я наблюдават, заставиха Джанет да изпрати Люк до колата му. Той спокойно заобяснява как би могъл да използва хубавото време и няколкото свободни дни, за да покаже на Анджелика околностите, защото след като започне работа, ще бъде вероятно постоянно зает.

Джанет се усмихна вяло. Бе твърде погълната от собствените си проблеми, за да види сянката, преминала по лицето му, щом срещна твърдата съпротива, с която младата жена прекрати опита му да хвърли мост помежду им.

Какво ли възнамеряваше да направи? Да я целуне за довиждане? Както го бе виждала да целува леля си и Луиз по бузите безброй пъти в миналото?

— Няма да те задържахме повече. — В гласа му се долавяше враждебност. — Събота е и несъмнено имаш планове за вечерта. Трябва да кажа, че съм изненадан, Джанет — добави той и я накара да затаи дъх и да се свие като от удар, усетила жестокия присмех в думите му. — Когато ми каза, че си възприела навиците на поддръжниците на сексуалната революция и предпочиташ смяната на множество партньори пред скуката на една стабилна връзка, си помислих, че просто опитваш да се защитиш, но ти си вече на двайсет и девет, все още неомъжена и все още нямаща желание да се посветиш само на един от многото си любовници.

Тя трепна от спокойно изречените, но толкова жестоки думи. Мъжът отвори вратата на колата, за да помогне на Анджелика да влезе, след което се обърна към Джанет с ледена и жестока усмивка.

— Невероятно как, въпреки богатия и разнообразен сексуален опит, все още излъчваш същата непорочност. Ако има нещо, за което да съжалявам в миналото, това е, че не бях първият ти любовник.

Никой не чу какво ѝ каза, а тя се опитваше да потисне издайническата червенина, заляла бузите ѝ.

Настойчив вътрешен глас я предупреждаваше да не търси реванш. Макар да знаеше колко висока цена би заплатила, ако

започнеше да си отмъщава, тя не можа да се сдържи и се обърна към него с потъмнели от гняв очи.

— Ако има нещо, за което да съжалявам, това е, че бях прекалено глупава и не си дадох сметка какъв долен лъжец и измамник си ти. — Неспособна да устои на изкушението да нанесе удар на противното му самочувствие, тя хладно добави: — А колкото до това да бъдеш мой любовник, първи, последен или който и да е... по-скоро бих умряла...

Разтреперана, тя отстъпи назад, не на себе си от ярост и негодувание. Изглежда го презрително, след което му обърна гръб. Дочу тихия му смях зад себе си.

Естествено, през целия уикенд близнаците бяха изпълнени със задоволство от съвпадението, което според тях бе довело до задоволително решение на проблемите.

— Тревожихме се, че ще останеш тук сама — за хиляден път повтори Кит на Джанет, докато вечеряха: — Но щом Люк ще бъде тук...

Джанет стисна зъби и не каза нищо. Толкова дълго беше замествала родителите им, че за нищо на света не би разбила илюзиите на братята си, като им кажеше истината. Забелязали как тя побутва храната си, Кит и Ник размениха заговорнически погледи. По-късно Кит довери на брат си, че ако не бил сигурен, че Люк постъпва правилно, не би удължил нещастieto на Джанет.

— Това си беше удар под кръста, не мислиш ли? — съгласи се Ник. — Но Люк е прав. Ако ѝ беше казал, че е осъзнал грешката си и че в действителност тя е била желаната от него жена, Джанет не би му повярвала.

— Не... Нямах представа, че я е изоставил заради друга.

— Не е имал избор, при положение, че другото момиче е било бременно. Мисля, че така е трябвало да постъпи.

За момент останаха безмълвни, а после Кит рече:

— Добре че Люк имаше време да ни обясни каква е ситуацията, преди Джанет да се върне. Тъкмо се бях изплашил, че тя ще му откаже да остане при нас, когато той обяви, че ние сме го поканили.

— И аз се бях изплашил. Мислиш ли, че тя все още го обича?

Кит го погледна с насмешка:

— Да не си ослепял?

Брат му, който беше по-мекушав, изглежда се чувстваше неловко и Кит предположи, че той се тревожи дали са постъпили правилно, като позволиха на Люк да ги въвлече в неговия заговор да накара Джанет да го допусне отново в живота си.

— Няма да е лесно — бе признал Люк. — Тя има пълно основание да гледа с отвращение на мен и да ме отхвърли. — И после съвсем спокойно и, както изглежда, обективно им разказа какво бе сторил.

— Ако тогава си я изоставил, защо сега трябва да ти вярваме, че я искаш отново? — попита Кит, а Люк ги погледна така, та остави впечатление и у двамата, че са престъпили в твърде интимна територия.

Всичко, което им каза, всъщност беше:

— Аз обичах сестра ви, обичам я и сега. Затова ще трябва да ми се доверите.

Ник го попита какво точно иска от Джанет, а Люк отговори:

— Брак. — След което добави сухо: — И ми се струва по-лесно да се ожения за нея, отколкото да спечеля отново доверието ѝ, така че бракът трябва да бъде на първо място.

Думите му като че ли ги постреснаха малко, а Люк дори не се опита да тушира отрицателното отношение на Джанет към него.

Дори сега близнаците не бяха съвсем сигурни по какъв начин Люк възнамерява да склони Джанет да се омъжи за него, след като по собствените му думи тя нито го харесваше, нито му имаше доверие.

— Има начини — каза той загадъчно в отговор на техния въпрос и преди да успеят да го попитат нещо друго, Анджелика влетя в стаята, привличайки вниманието им и настояваща да узнае кога ще се върне Джанет.

— Не мислиш, че ще я нарани, нали? — несигурно попита Ник.

— Имаш предвид повече, отколкото я е наранил някога?

Джанет беше твърде заета със собствените си мисли, за да забележи нещо необичайно в поведението на братята си. Трябваше да подготви стаите за Люк и Анджелика, а бе доста ангажирана и с предварителните скици на стенописите.

Във вторник следобед, докато се разхождаше из ателието на сестра си, Ник изведнъж забеляза сатенената нощница, захвърлена на

пода. Той я вдигна, огледа я и спря учуден поглед върху сестра си.

— Луиз ми я подари, задето ѝ бях неофициална шаферка — рече Джанет, предугадила въпроса му.

— Като че ли не е в твой стил — промърмори Ник с усмивка и откровеност, която я обиди.

Дори братята ѝ усещаха, или поне така изглеждаше, че липсата на сексапил у нея е накарала Люк да я изостави заради друга жена.

— А защо е на пода? — попита Ник с любопитство.

— Бях я забравила в хотела и Люк ми я донесе — отговори Джанет и му обърна гръб, за да скрие издайническата червенина, заляла лицето ѝ.

Джанет нямаше представа дали Лора Госфорд вече е разпространила детайли от интересната сцена, на която беше станала свидетел. Ако все пак се беше разприказвала и ако някой от близнаците бе чул историята, би се получило извънредно неудобно, ако Джанет излъжеше за причините, поради които нощницата лежеше на пода.

По дяволите Люк, по дяволите и Луиз, мислеше тя, наблюдавайки повдигнатите вежди на брат си. Ако нощницата не беше толкова провокираща, ако това беше просто някоя от нейните памучни пижами, Джанет беше сигурна, че нямаше да възникнат подобни любопитни въпроси във връзка с това как дрехата се бе оказала в ръцете на Люк.

Ник се усмихна и каза успокоително:

— Хайде, Джен, няма защо да се притесняваш. Всички вече сме зрели хора. Ако двамата с Люк имате...

Джанет гневно го стрелна с поглед.

— Нямаме — рязко отвърна тя и разпалено добави: — Ник... моля те, никога не споменавай подобно нещо пред Люк, дори на шега. Ще бъде безкрайно притеснително и за двамата ни.

— Имаш предвид, защото сте били сгодени? Но това е било толкова отдавна — весело възрази Ник, ала съзрял преbledнялото ѝ лице, побърза да добави: — Добре, обещавам, въпреки че трябва да признаеш, доста е подозрително. Имам предвид как Люк е разбрал, че нощницата е твоя? И как си я забравила?

Джанет въздъхна с облекчение, когато телефонът иззвъня и я спаси от смущаващите въпроси на брат ѝ. Тя вдигна слушалката,

обърна гръб на Ник и се заслуша в оплакванията на Елинон, която намираще живота за твърде скучен, защото нейният приятел бил заминал в командировка и тя била решила да организира празнична вечеря, за да се поразвесели.

— Естествено, искам и ти да присъстваш, а също и да ми кажеш рецептата на онзи вкусен плодов сос, който приготвяш.

Вечерята беше в събота и Джанет потвърди, че ще отиде, след което се впусна да обяснява в детайли рецептата си.

Съзнаваше, че рано или късно, трябва да каже на Елинон за Люк или по-скоро да спомене, че той е отседнал в дома ѝ. Прехапа устни, разкъсвана от колебания. Нейната приятелка беше доста прозорлива и Джанет можеше само да се надява, че ще успее да представи Люк като стар приятел на семейството.

Двамата с Анджелика трябваше да пристигнат на сутринта.

При други обстоятелства Джанет би била възхитена от компанията на Анджелика, но мисълта, че Люк стои край тях и наблюдава с безразличие нейната уязвимост, докато тя робува на дъщеря му, беше достатъчна, за да я накара да си пожелае момиченцето да беше неприятно и извънредно разглезено дете, което лесно би държала на разстояние.

Тя беше изненадана от факта, че Люк, който очевидно обичаше дъщеря си, не съзираше опасност във все по-засилващата се привързаност на Анджелика към Джанет, която би довела до неприятни последици, когато се наложеше да бъде разрушена.

Анджелика беше извънредно честна и откровена в чувствата си и в желанието си баща ѝ да се ожени отново, за да може тя да си има нова майка. Тъй като е била само на две години и половина, когато майка ѝ починала, Анджелика обожаваше баща си, и бе уверена, че той също много я обича. Разбира се, тя не изпитваше ревност при мисълта, че трябва да поделити обичта на баща си с някой друг, вероятно защото беше твърде малка, за да разбира емоциите на възрастните. В своите детски разсъждения Анджелика виждаше втория брак на баща си като желание да ѝ намери втора майка, която момиченцето така отчаяно желалаше.

Би ли се оженил Люк отново? Друга изискана и опитна жена би съумяла да задоволи и събуди неговата сексуалност по начин, по който Джанет със своята наивност не би могла.

Младата жена яростно стисна зъби, припомняйки си безкрайната наивност, с която бе възприела лекото докосване на Люк като интимност, задушила я от вълнение. Пое дълбоко въздух и се опита да приеме истината.

А истината беше, че Люк е изпитвал към нея само мимолетно увлечение и щом е усетил истинска страст, истинска нужда, тя е била насочена към друга жена.

И все пак защо, след като знаеше — а той със сигурност е знаел какви са чувствата му към нея, преди да ѝ направи предложение за женитба — бе поел ангажимент към нея? Дали от мъжка суета... Или от досада?

Джанет бе уверена, че онзи Люк, когото познаваше някога, не би се държал така повърхностно. Ала той ѝ бе доказал колко дълбоко се бе заблуждавала по отношение на него.

И знаейки всичко това, защо все още продължаваше да го обича? Защо той все още имаше властта да ѝ въздейства така, както я вълнуваше, когато тя беше само на двайсет и една?

Джанет умишлено планира ангажиментите си така, че да отсъства от къщи, когато Люк пристигна. Тя заяви на близнаците, че щом са го поканили, те трябва да го посрещнат.

Цял ден беше заета и се върна вкъщи много след като движението по улиците беше замряло, водена от надеждата, че нещо е възпрепятствало пристигането на Люк.

Но още щом наближи дома си, забеляза сивия ягуар, а също и Анджелика, която я чакаше.

Джанет отвърна отчаяно на енергичната детска прегръдка, съзнавайки, че не може да отблъсне момиченцето. Знаеше какво означава да бъдеш отблъснат.

— Татко приготвя вечерята — съобщи Анджелика. — Умирам от глад. А ти? — Тя заподскача около Джанет и добави с укор: — Чаках те цяла вечност. Искях да дойдеш с мен и да видиш новото ми училище, но татко каза, че си много заета. Разказах на учителката си за теб. Казах ѝ, че те чувствам като майка, разказах ѝ също за Кит и Ник. Бих искала и аз да имам братя.

Джанет беше твърде изморена, за да ѝ противоречи. Тя последва детето в кухнята, където Люк действително приготвяше вечеря. Пикантният аромат на подправки ѝ напомни, че цял ден не беше хапнала нищо.

— Радвам се, че се върна — каза Люк, без да вдига поглед. — Проверихме кога е последната ти среща и предположихме, че ще се върнеш по това време. Надявам се, все още обичаш лазаня.

Тя беше смаяна от думите на Люк и веднага се запита кой ли от близнаците го е допуснал до дневника с ангажиментите за деня.

— Не беше нужно да ме чакате — рязко каза тя.

— Не би било същото без теб — нежно отвърна мъжът.

Тя почувства как лицето ѝ пламва от ярост, както и от друго чувство, което не се осмеляваше да назове, и подхвърли:

— Страхувам се, че сте си губили времето. Аз ще вечерям навън.

Това беше лъжа и за момент Джанет помисли, че Люк ще я разобличи, но Анджелика я хвана за ръкава и помоли:

— Наистина ли не можеш да вечеряш с нас?

Джанет срещна погледа на Люк. Ако той беше подготвял Анджелика, тя надали би се представила по-добре, рече си наум младата жена. Джанет се разкъсваше между раздразнението, задето той се бе вмъкнал в дома и живота ѝ и очакваше да бъде приет, сякаш нищо не се е случило, и нежеланието да нарани малкото момиченце, което я гледаше умолително.

За нейна изненада Люк остави лъжицата и дойде при тях. Прегърна нежно Анджелика и внимателно ѝ заговори:

— Ти чу какво каза Джанет, Анджи. Тя има ангажимент тази вечер.

Той вдигна на ръце момиченцето и прикова с поглед Джанет. Младата жена усети безмълвното обвинение и безпомощно се зачуди защо трябва да се чувства виновна, когато всъщност Люк трябваше да изпитва неудобство.

Никак не ѝ се искаше да излиза отново, но нямаше друг избор. Тя се качи в стаята си, изкъпа се, облече копринена рокля, разреса косата си, освежи грима си и слезе отново във всекидневната, където Кит и Ник я очакваха с въпроса къде отива и с кого.

— Ще вечерям с клиент — лаконично отговори тя.

В същия миг дочу гласа на Люк и неволно се напрегна.

— Няма нужда да щадиш чувствата ни, Джанет. — Тя се обърна към него, а той добави: — Тоалетът ти подсказва, че не е възможно да отиваш на делова вечеря и освен това — добави той, щом Ник и Кит размениха многозначителни погледи — братята ти вече ми казаха, че никога не вечеряш с клиенти.

Това беше истина. Самоналожено правило от времето, когато момчетата бяха по-малки, към което тя твърдо се придържаше.

— Би ли го довела после тук? — попита Люк.

— Кого? — объркано го погледна тя.

— Този, с когото имаш среща, разбира се. — Той разкърши рамене и в съзнанието ѝ непонятно защо изплува споменът за един горещ неделен следобед. Двамата с Люк лежаха на брега на реката, мъжът беше свалил ризата си. Кожата му беше загоряла от слънцето и Джанет се изкушаваше да погали гърдите му. Както се присмиваше на срамежливостта ѝ, той хвана ръцете ѝ и ги плъзна по тялото си, а след това я целуна.

Устата ѝ пресъхна при това видение.

— В края на краищата, и двамата сме зрели хора — добави Люк. — И ако искаш да се махна оттук, просто кажи. Предполагам, първоначално ти е било доста трудно да накараш момчетата да приемат, че водиш пълноценен сексуален живот. Трябва да призная, доста ме плаши мигът, когато Анджелика ще започне да задава неудобни въпроси, а предполагам, момчетата са десет пъти по-лоши в това отношение, особено ако са тъй покровителствено настроени като близнаците...

Джанет го изглежда недоумяващо и промълви:

— Ако намекваш, че вода тук мъжете, с които се срещам, и после спя с тях... — Тя внезапно замълча, осъзнала, че ще се издаде, но за нейно облекчение Люк бе отместил поглед.

— А може би е по-лесно да отидеш у тях? Е, съгласен съм, по-удобно е — каза той. — Освен това виждам, че мога да понауча нещо, докато съм тук. Предполагам, ще ми дадеш множество полезни съвети. — Той се усмихна безгрижно, а в същото време я изглежда така, че дъхът ѝ секна. — Цяла нощ ли ще отсъстваш, или...

Джанет сви устни и яростно отвърна:

— Не, няма да отсъствам цяла нощ!

— Когато аз правя любов, предпочитам да се наслажда на удоволствието през цялата нощ, но от друга страна, трябва да призная, че съм малко старомоден и моят опит е далеч по-малък от твоя.

— Съмнявам се — промърмори Джанет през зъби, чудейки се какво ли, по дяволите, ще прави цяла вечер и къде би могла да отиде.

Накрая реши да отиде в галерията. Отключи със собствените си ключове и звънна на Елинон. За нейно облекчение приятелката ѝ беше сама и със задоволство прие поканата да прекарат заедно вечерта.

— Това никак не е в твой стил. — Елинон с усмивка посрещна Джанет един час по-късно. — Обикновено нищо не е в състояние да те накара да излезеш вечер от къщи. Да не се е случило нещо? — добави тя, забелязала руменината по бледото лице на Джанет.

— Имам неприятности вкъщи — призна Джанет, осъзнала, че не може да скрие истината.

— С близнаците ли? — удивено попита Елинон.

Джанет поклати глава и седна. Внезапно изпита непреодолима нужда да сподели с някого проблемите си, а Елинон беше човек, на когото можеше да се довери, човек, който можеше да я разбере, тъй като бе достатъчно встрани от ситуацията.

Тя обясни накратко за развалянето на годежа си с Люк и последвалия му брак. След това разказа за изумителната му поява в Йорк и за неволното предателство на братята ѝ, канейки Люк да живее при тях.

— Господи! — възкликна Елинон. — Като се има предвид, че те е изоставил и се е оженил за друга, би трябвало да си последният човек, при когото ще пожелае да се настани.

Джанет вдигна рамене и разочаровано каза:

— Той сякаш се преструва, че нищо не се е случило. Държи се с мен като със стар приятел. — Тя махна с ръка, опитвайки да прикрие отчаянието си.

— Защо не му заявиш категорично, че желаеш да напусне дома ти? — предложи Елинон.

Джанет поклати глава.

— Не мога — пресипнало отговори тя.

Елинон въздъхна дълбоко.

— Мисля, че започвам да разбирам. Това, което за него е един забравен инцидент, за теб все още е болезнен въпрос.

— Да — призна Джанет. — И се боя, че ако опитам да му се противопоставя, ще направя или кажа нещо, което ще издаде чувствата ми.

— И какви са те? — попита Елинон.

Джанет се намръщи.

— Съвсем същите както преди десет години, когато за първи път осъзнах, че го обичам.

— И се страхуваш, че той ще се досети? Ако възприема нещата така, сякаш нищо не се е случило, не би могъл да бъде толкова проникателен, че да си направи подобно заключение.

Джанет поклати глава.

— Той е твърде умен и прозорлив.

Тя не забеляза замисления поглед на Елинон и вдигна глава едва когато приятелката ѝ се пошегува:

— Освен че бих могла да ти предложа убежище в една от свободните си спални, не знам как да ти помогна.

— Не мога да постъпя така — горчиво отвърна Джанет. — Вече накарах Люк да повярва, че ще прекарам вечерта с любовник. Ако остана тук, Люк вероятно ще каже на братята ми, че не съм се прибрала цяла нощ, а аз трябва да им служа за пример в морално отношение...

— Да, но... Винаги съм се учудвала как е възможно мъжете да изпаднат в ужас, когато разберат, че техните майки или сестри могат да имат нещо общо със секса, а същевременно същите тези мъже да се любят с нечий майки или сестри. — Джанет се разсмя, а Елинон продължи: — Джен, не е моя работа, но предполагам, не си попитала Люк защо все пак толкова упорито се стреми да се върне в живота ти? Казваш, че е проникателен и интелигентен; би трябвало да си дава сметка колко жестоко те е наранил. Повечето мъже биха избягали на километри от ситуацията, в която той съвсем преднамерено е попаднал. Дълбоко в сърцето си всички са страхливци и не обичат да им напомнят моменти, в които са имали поведение доста различно от това, което всички наричат джентълменско...

— Според мен той смята, че е постъпил правилно — уморено рече Джанет. — Все пак тя е носила неговото дете.

— Дете, заченато когато сте били сгодени — напомни Елинон. — Предполагам, той съжалява за това, което е сторил, и сега търси нова

ВЪЗМОЖНОСТ.

Джанет я погледна, в очите ѝ припламна надежда, която бързо угасна.

— Не — твърдо каза тя.

— Има един-единствен начин да разбереш истината. Попитай го...

Елинор с тревога наблюдаваше измъченото лице на приятелката си.

— Люк ме излъга веднъж, защо мислиш, че сега би ми казал истината? Според мен той смята, че бих могла да се грижа за Анджелика вместо него, докато уреди живота си.

— Но нали каза, че Люк обича дъщеря си.

— Да, така е. Защо?

— Защото, скъпа, ако е така проникателен, както смяташ, и ако наистина обича детето си, както твърдиш, тогава със сигурност не би поверил дъщеря си на жена, която по някакъв начин може да застраши Анджелика. Освен това най-лесният начин да отмъстиш на един родител е да заплашиш детето му.

— Но аз не бих могла да направя такова нещо — възрази Джанет.

— Естествено, че не би могла — усмихна се Елинор. — Бъди внимателна, Джанет. Мисля, че той те познава по-добре, отколкото си мислиш.

— Но не достатъчно добре, щом може да повярва, че нощите ми са изпълнени с безкрайна поредица от любовници. — Джанет погледна часовника си. Беше едва единайсет. Тя не възнамеряваше да се прибере у дома по-рано от един. — Имаш ли нещо против да поработя час-два по счетоводните ни книги?

ШЕСТА ГЛАВА

Беше почти два без четвърт, когато Джанет паркира колата си между остина на близнаците и ягуара на Люк.

Бе изтощена физически и психически. Главата ѝ болезнено пулсираше след двата часа, прекарани над колоните от цифри. Защитният механизъм, който ѝ позволяваше да се дистанцира от всичко наоколо, сякаш я беше изоставил.

Тя уморено влезе в кухнята, мислейки си само как ще си легне и ще остане в стаята си, докато Люк завърши натрапената си визита.

Лампата в кухнята светеше и Джанет се намръщи. Колко пъти беше повтаряла на братята си да не разхищават електричеството.

— О, върна ли се? Тъкмо се чудех дали не си променила решението си.

Джанет застина от изненада. В тъмния ъгъл на кухнята Люк лениво се беше отпуснал на един удобен стол.

На масата лежеше книга. Джанет не можа да прочете заглавието, но приличаше на учебник. Младата жена отбеляза всичко това мимоходом, докато растящата вълна на гнева се надигаше у нея.

— Ти не си ми пазач, Люк. Ако съм решила да прекарам нощта навън, това не те засяга. А да се криеш в кухнята и да ме дебнеш като че ли съм на шестнайсет и не мога да се справя сама...

— Съгласен съм.

Спокойните думи я накараха да млъкне и тя го погледна. Дишаше тежко, очите ѝ гневно блестяха.

— Между другото, братята ти са доста загрижени за теб. — Люк плъзна поглед по тялото ѝ. — Смятат закъснението ти за нещо необичайно и логично се разтревожиха, а аз на свой ред, опитвайки се да ги успокоя, им предложих да те изчакам и да се уверя, че нищо не ти се е случило.

Джанет не можа да отговори. Тя го погледна разочаровано, съзнавайки предизвикателството, отправено към нея. Неслучайно ѝ

спомена за удивлението на близнаците. Вероятно се е досетил, че го лъже.

— Приятно ли прекара вечерта? — попита Люк.

Джанет го погледна подозрително. Той отново се беше скрил в сянка, а в гласа му се долавяше само учтиво любопитство.

— Много приятно, благодаря — намръщено отговори тя.

Мъжът излезе на светло и Джанет долови присмех в очите му.

— Ех, Джанет колко си неблагодарна. Ако бях твой любовник, щях да се почувствам ужасно, ако научех как описваш вечерта, прекарана с мен. Ще го видиш ли отново?

Опасният въпрос се плъзна толкова естествено зад нейната защита, че тя подскочи като ужилена и веднага отвърна.

— Да... в събота. Ще вечеряме заедно.

За щастие, в събота щеше да отиде на партито, организирано от Елиноор, и нямаше да е нужно да прекара още една изтощителна вечер в галерията. Обърнала гръб на своя мъчител, тя тръгна към вратата.

По някакъв начин Люк се озова там преди Джанет, препречвайки пътя ѝ с тяло.

— Бих искала да си легна, Люк — остро каза тя и потръпна под погледа му, прикован в тялото ѝ, очертано от тънката материя на роклята. Очите му я изучаваха така, сякаш тя беше дългоочакван подарък, който той с нетърпение разопаковаше.

— Бедната Джанет — присмя ѝ се той. — Нещо ми подсказва, че вечерта ти не е преминала така успешно, както се опитваш да ми я представиш. Може би това ще пооправи нещата. — И преди тя да помръдне, Люк я притисна с тяло към стената. Ръцете му я обгърнаха.

Начинът, по който се държеше с нея, беше абсурден и толкова неочакван, че докато успее да подреди мислите си и да се опитва да го отблъсне, той я целуна, шепнейки тихо:

— Ти харесваше това... помниш ли? Естествено, сега сигурно предпочиташ по-изискани ласки... — Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и той я притисна към себе си. Джанет усети възбудата му, а бесните удари на сърцето му сякаш отекваха в нея.

Устните му бяха неочаквано нежни, а допирът им изкушаващо напомняше миналото и младата жена неволно отвърна на целувката.

Дори когато дочу стон на удоволствие да се откъсва от устните му, тя не осъзна какво ставаше в действителност. Всичко беше толкова

невероятно.

Той я целуваше бавно и нежно, принуждавайки я да тръпне от удоволствие. Изумителната наслада да бъде в обятията му, да бъде докосвана и целувана по този начин, бе толкова болезнено позната за нея, че тялото ѝ машинално отвърна на ласките по начин, който тя мислеше за отдавна забравен.

Долавяше възбудата на мъжа и инстинктивно се притисна към него, търсейки сляпо допира на плътта.

Усети как тялото му се напрегна и устните им се сляха. После той я целуна още по-жадно, изискващ от нея отговор, който тя нямаше търпение да даде.

Чувстваше как дланите му се плъзгат по гърба ѝ и хладният въздух я облъхна, докато мъжът сваляше роклята ѝ. Той докосна гърдите ѝ. Сладостни тръпки разтърсиха тялото ѝ, кожата ѝ пламтеше.

Младата жена стенеше под опустошителните му ласки. Искаше той да продължи да я гали, да изпълни всички неизказани обещания, а тялото му ѝ нашепваше, че ще ѝ предложи удоволствие, което надхвърляше и най-смелите ѝ мечти.

Но той бе споделил това удоволствие с друга...

Внезапно тя се сепна, спомнила си къде се намира и с кого. Усетил отдръпването ѝ, Люк откъсна устни от нейните и я погледна.

— Не зная какво си въобразяваш, че правиш... — започна тя, но ледената му усмивка я накара да млъкне и да затаи дъх.

— Не знаеш ли? — тихо попита той. — Аз мислех, че е очевидно. — В гласа му се прокраднаха злобни нотки. — Особено за жена с твоя опит. Опитвах се да ти дам онова, с което твоят любовник очевидно не е успял да те дари.

В усмивката му се четеше такава ирония и жестокост, че Джанет застина.

— Решението ми не беше много мъдро — добави той, наблюдавайки всяка промяна в изражението ѝ. Караше я да се чувства изложена на опасност. — Актът на милосърдие се оказа твърде неуспешен.

Акт на милосърдие... Джанет усети, че краката ѝ се подкосяват. Не можеше да каже нищо. Успя само да се обърне и да избяга в стаята си.

Люк изчака, докато вратата се затвори зад гърба ѝ, и отново се върна към медицинския учебник, който четеше.

Колегите му бяха изумени, когато разбраха, че той кандидатства за този пост, потапяйки се в тази несъмнено добра, но неизвестна учебна болница, когато най-добрите клиници на света имаха нужда от уменията му на хирург. Никой не бе в състояние да разбере мотивите за решението му. Мислеха, че е полудял и му го казаха. Сега той си зададе въпроса дали не са били прави.

Опитът му да предизвика сексуално Джанет беше налудничав ход. И въпреки че първоначалният ѝ отклик беше най-сладкото удоволствие от години насам, то бързо изчезна и остана единствено болката, напомняща му, че няма значение колко си интелигентен, колко си образован и колко аналитичен ум имаш, щом се появяват случаи, в които тялото надделява над разума.

Мъжът посегна към учебника и тихо изруга, виждайки ръцете си да треперят.

Всичко, което беше спечелил тази вечер в резултат на своето нетърпение, бяха няколко секунди утеха, последвани от убеждението, че е успял да изведе Джанет извън защитните ѝ стени.

Щом угаси лампата в кухнята, мъжът се запита къде ли всъщност е прекарала Джанет вечерта. Може би щеше да се наложи... Колко по-просто би било да отиде при нея и да ѝ каже истината. Но знаеше какво ще се случи, ако постъпеше така.

Тя щеше да го изслуша, да му се усмихне тъжно и след това съвсем хладнокръвно да го изпрати по дяволите. Не това беше решението. За да спечели тази битка, трябваше да намери начин да управлява защитните ѝ сили отвътре, а не да се опитва да ги разруши отвън, както бе опитвал досега.

— Джанет, това плевел ли е? — попита Анджелика и вдигна част от растение, за да го покаже на младата жена.

Джанет кимна, усмихвайки се на сериозността, с която Анджелика възприе задачата заедно да плевят градината. Близнаците ѝ се подиграваха заради начина, по който Анджелика се беше залепила за нея. От морална гледна точка не би било честно да допусне Анджелика да се привърже към нея, а след това да я отблъсне. Това би

могло да нарани крехката детска психика. Така че Джанет се бореше да поддържа позиция, която ѝ позволяваше да откликва на желанията на детето и същевременно да не окуражава, Анджелика да стане емоционално зависима от нея, защото малкото момиченце би страдало твърде много, когато се разделят.

Продължителната гореща вълна беше изсушила градината, затова Джанет си взе половин ден почивка и двете с Анджелика си правеха компания, почиствайки плевелите.

— Бих искала да не излизате и двамата с татко тази вечер — сподели детето. — Харесвам Кит и Ник, но вас двамата обичам най-много.

Сърцето на Джанет подскочи. Тя искаше да възрази, да каже на момиченцето, че не трябва да я обича, да я предупреди, че такава обич би могла да бъде и опасна, но Анджелика беше толкова малка, та нищо нямаше да разбере.

— Татко ще излиза с приятели. Джанет, а ти с кого ще излезеш?

Джанет преглътна. Едно беше да лъже Люк, а съвсем друго — да заблуждава Анджелика и близнаците.

— С приятел — вяло каза тя и веднага насочи вниманието на Анджелика към едно място, обрасло с плевели, опитвайки се да отклони въпросите ѝ.

Близнаците също бяха излезли и независимо че беше събота и не беше поел своя нов пост, Люк беше в болницата.

Сигурно е добър хирург, помисли си Джанет. Той притежава необходимата всеотдайност за това. Майка му би била толкова горда с него. Джанет си спомни за отдавнашен разговор с Люк относно неговите амбиции... относно влошаването на здравето на майка му и безнадеждността на състоянието ѝ. Тя беше изключително добър човек. Смело се бореше с болестта си и не издаваше и стон, когато бе измъчвана от болки. Докато бащата на Люк беше съвсем различен. Прекалено егоцентричен, той разсъждаваше за болките на жена си само от гледна точка на това как се отразяваха на собствения му живот.

Джанет си спомни за нелеките взаимоотношения между Люк и баща му. Бе виждала твърде често устните на Люк да се свиват, когато му се налагаше да отмени уговорена с нея среща. Обясняваше ѝ, че баща му е излязъл и той не иска да остави майка си сама.

Бракът на родителите му не беше никак щастлив, но майка му никога не показва какво чувства. Дори когато из селото плъзнаха слухове. Хората се възхищаваха на смелостта ѝ и я съжаляваха за слабостите на съпруга ѝ.

Веднъж Джанет плахо бе попитала Люк защо родителите му продължават да живеят заедно, когато толкова очевидно не са щастливи. Лицето му се изопна и той отговори:

— Майка ми го обича.

Тогава тя беше доста млада и наивна, за да разбере какво означава това. Какъв болезнен товар е била подобна любов за Люк и за майка му.

Сега по-ясно разбираше какви неимоверни усилия е полагал Люк, за да поддържа илюзията за щастието на родителите си в стремежа да защити майка си, и осъзнаваше какво бреме е било това за него.

Няма дете, което да може да понесе отговорността за щастието на родителите си. Тя въздъхна и се ядоса на себе си, задето си бе позволила да изпита съчувствие към Люк.

Вечерята у Елинор беше обявена за осем и половина, но Джанет трябваше да пристигне по-рано, за да помогне в приготовленията.

В шест и половина тя вече беше облечена в новата рокля, която Елинор я беше склонила да си купи в момент на лудост, когато избираше тоалет за сватбата на Луиз. Копринената черно-бяла рокля беше с къси ръкави, които разкриваха нежните ѝ ръце, загорели от слънцето през деня, прекаран в градината. Дрехата бе с дълбоко деколте, но не прекалено разголена и Джанет не съзнаваше, че материята подчертава деликатно заоблените рамене и женствената извивка на шията.

Полата беше плисирана и носеше закачливостта на стила от двайсетте години, като се стесняваше точно над плисетата, а на талията бе украсена с широка панделка.

Анджелика играеше домино с близнаците, когато Джанет слезе във всекидневната. Очите на момиченцето се разтвориха изумено, докато изпитателно се взираше в Джанет.

— Бих искала да си ми майка — замислено промълви Анджелика и след това се притисна към Джанет, заравяйки лице в полата ѝ, а братята размениха погледи, които младата жена не забеляза.

Тя дори не видя кога Люк е влязъл в стаята. Той беше съблякъл самото си и ризата му беше разкопчана на врата.

Мъжът направи забележка на Анджелика да се отдръпне, за да не развали роклята на Джанет. Тя почувства как детето се напрегна и го прегърна силно, поглеждайки осъдително към Люк заради остротата на забележката му, след което прошепна тихо на Анджелика:

— Не се тревожи, миличка, не си направила нищо.

Джанет хвърли още един изпепеляващ поглед към Люк.

Очите ѝ се присвиха, когато видя умората, изписана на лицето му. Ръкавите на ризата му бяха навити и разкриваха силните му, загорели от слънцето, ръце, а високите му скули се очертаваха от наболата брада. Въпреки разстоянието, което ги делеше, младата жена беше завладяна от горещия аромат на неговата кожа.

Тя се освободи от Анджелика, целуна я бързо по косата и каза:

— Трябва да тръгвам. — Грабна ленения жакет и дамската си чанта и се отправи към вратата. За момент спря, за да напомни на братята си за техните задължения спрямо Анджелика.

— Не се тревожи — усмихна се Ник. — Ще я сложим в леглото точно в осем.

Елинор беше великолепна домакиня. Тя не само приготвяше чудесни ястия, но и подбираше така гостите си, че на всички им беше много приятно и забавно.

— Кого си поканила довечера? — попита Джанет, докато привършваха подреждането на масата.

— Семейство Алисън — отговори Елинор, споменавайки стари приятели, които познаваха Джанет добре. — Ейдриън Барбъри. — Тя срещна възмутения поглед на Джанет и се усмихна. — Обещавам, няма да те сватосвам. — И тъй като приятелката ѝ продължаваше да я гледа осъдително, Елинор добави: — Какво мога да направя, когато бедният човек е влюбен в теб? — Тя се разсмя, когато лицето на Джанет се покри с гъста руменина. — Всъщност не съм го поканила заради теб. Знам, че бих си загубила времето, но изпитвам съжаление

към него. Той е толкова самотен, откакто майка му почина. — Елинон отбягна погледа на Джанет и облиза хайвера, останал по пръстите ѝ. — Само го опитвам — поясни тя и постави празния съд в миялната машина. — И кой още... Бил и Мери Седънс. Мери ми звънна тази сутрин и ме попита дали може да доведат с тях един колега на Бил.

Джанет харесваше много Бил, а също и съпругата му.

— Как вървят нещата вкъщи? — внезапно попита Елинон и забеляза как Джанет сведе глава, така че косата скри изражението ѝ.

— Не много добре — призна тя и замълча, тъй като на вратата се позвъни.

Докато Елинон посрещаше гостите, Джанет отиде да разгледа красивата зимна градина, която приятелката ѝ беше създала след смъртта на съпруга си. Двойните врати бяха отворени и през тях нахлуваше свеж въздух. Зад постройката се виждаха павирани алеи, водещи до различни части на градината. Големи саксии в арабски стил, препълнени с разцъфнали цветя, запълваха празнините, а трендафиловите храсти, плъзнали по стената на къщата, насищаха въздуха със силен аромат.

Джанет чу нечий стъпки на входа на зимната градина, а после и познатия баритон на Ейдриън Барбъри, сливащ се с гласовете на Елинон и семейство Алисън. Джанет се усмихна пресилено ослепително и се присъедини към другите.

Десет минути по-късно на вратата се позвъни отново точно когато Елинон разливаше напитки.

— Именно в такива моменти най-силно усещам липсата на постоянно живеещ при мен мъж — възкликна домакинята. — Би ли довършила вместо мен, за да посрещна другите гости? — обърна се тя към Джанет.

Джанет тъкмо пълнеше своята чаша с бяло вино, когато Елинон се върна с Бил, Мери и техния приятел.

Джанет се обърна да ги поздрави и усмивката ѝ се стопи. Младата жена не повярва на очите си, когато видя Люк да стои до Бил и Мери и да отвърща на поздрава на Елинон.

Той не я беше виждал, или поне тя така си мислеше. Внезапно мъжът извърна глава и се втренчи в Джанет, а Елинон понечи да ги запознае.

— С Джанет вече се познаваме — спря я Люк. — Между другото — добави той, обръщайки се към всички гости, — Джанет ми е хазайка.

Настана неловка тишина, както винаги в моменти, когато добрите маниери възпират хората да изразят истинските си чувства. В този случай очевидно всички бяха поразени и безкрайно удивени. Само Ейдриън правеше изключение. Той погледна сърдито към Люк и нетактично попита:

— Джанет, това не е истина, нали?

Ейдриън беше продукт на възпитанието на тесногръдата си майка и Джанет се ядоса от явното му неодобрение.

— Люк е... стар приятел на семейството ни — процеди през зъби тя. — Той ще ми гостува с дъщеря си, докато си намери подходящо жилище.

Всички, с изключение на Елинора, възприеха думите ѝ като истина.

За да отклонят вниманието, семейство Алисън съзнателно започнаха да разпитват Люк за новото му назначение. Испитаха съчувствие към Джанет и, видели побелялото ѝ лице, издаващо напрежение, я поканиха да отиде с тях в кухнята, за да направят последен оглед на ястията.

Вечерта протичаше в непринудени разговори и никой от гостите не скучаеше. Джанет усети острия поглед на Люк, когато опита незабелязано да се измъкне от компанията.

— Значи това е той?! — възкликна Елинора, когато двете с Джанет останаха сами в кухнята. Погледна приятелката си и добави: — Честна дума, нямах ни най-малка представа кого ще доведат Бил и Мери. Те просто ме попитаха може ли с тях да дойде колега на Бил и аз се съгласих.

Джанет усети как част от напрежението напуска болезнено скованите ѝ мускули.

— Бях пред срыв, откакто Люк се появи, и мислех, че ме обхваща параноя.

— С риск параноята да те обхване напълно, трябва да ти кажа, че твоят Люк е настроен доста собственически към теб за човек, който те е изоставил преди осем години и се е оженил за друга — сериозно рече Елинора.

— Как можеш да говориш така? — избухна Джанет. — Та ти го видя само за пет минути.

— Напълно достатъчно, за да разшифровам езика на тялото — увери я Елинон. — И повярвай ми, той съвсем недвусмислено се опитва да внуши на Ейдриън да стои настрана.

Джанет не я слушаше. Тъкмо стресът от пристигането на Люк бе започнал да отзвучава и сега се появиха нови неприятности.

Вечерята беше изпитание, каквото Джанет си мислеше, че съществува само по филмите.

Когато Люк се умори от ловкия кръстосан разпит, на който беше подложил Ейдриън, и разбра голата истина за връзките на Джанет с други мъже, той обърна вниманието си изцяло към нея.

— Трябва да призная, че доста се изненадах да те видя тук, Джанет. Мислех, че си на вечеря „за двама“.

Джанет го погледна и усети как лицето ѝ пламва. Бе толкова смутена, че не можеше да изрече и дума. За нейна изненада, точно в този миг се появи Елинон и я спаси, като весело рече:

— Тя щеше да отиде, но аз я помолих да откаже и да ми помогне в приготовленията.

Веждите на Люк се повдигнаха.

— Приятелството на първо място, разбира се. Много малко жени биха се отказали от среща с любовника си, за да прекарат вечерта, помагайки на приятелка.

Джанет беше побесняла. Останалите гости гледаха към нея с любопитство и без съмнение се чудеха кой ли е бил този митичен мъж.

Отново я спаси Елинон.

— Вие изглежда нямате любовница. Съвременните жени отдават много по-голямо значение на приятелството.

След вечеря Джанет се усамоти в градината, чудейки се как би могла да се измъкне по-бързо. Вече не бе необходимо да стои навън до късно, за да поддържа илюзията, че е с любовник.

Елинон се гордееше с градината си и би се ужасила, ако зърнеше как Джанет безспирно къса цветовете на белите рози. Увлечена в заниманието си, младата жена не забеляза Люк, докато той сам не се издаде.

— Ти си пълна с изненади, Джанет. Да се откажеш от толкова ценни часове, които можеш да прекараш с любовника си, за да

помогнеш на Елинон. Между другото, къде е той?

Джанет прехапа устни. Защо продължаваше да я измъчва? Беше очевидно, че е разбрал лъжата ѝ.

Разярена на него и на себе си, задето му позволяваше да я унижи, тя се извърна и разпръсна наоколо бледите цветове на розите, а ароматът им изпълни въздуха.

— Е, добре, Люк. Признавам, излъгах те, нямам любовник. — Тя се обърна с гръб към него и се втренчи немиждащо в пространството. Искаше ѝ се той да си отиде и с дрезгав глас попита: — Е, доволен ли си? Беше ме набелязал като плячка, преследва ме и ме залови. — Тя се извърна с гордо вдигната глава, а в погледа ѝ се четеше горчивина. — А сега би ли ме извинил...

Той отстъпи встрани, за да се разминат, наблюдавайки я замислено, и промърмори на себе си:

— Ти наистина се справи много добре, приятелко. — Мъжът се наведе и събра пълна шепа от листата, които Джанет беше разпръснала, смачка ги между пръстите си, така че упойващата им миризма изпълни въздуха, сякаш бяха току-що откъснати. — Дали съм доволен? — Той направи гримаса и се запита дали Джанет знаеше какво мощно оръжие притежава срещу него. Люк хвърли цветовете на земята и тръгна към къщата.

Елинон намери Джанет в кухнята да довършва миенето на съдовете. Застана на прага и я погледа няколко минути, преди да подхвърли:

— Доста сериозно въздействие има Люк върху теб.

— Той умишлено ме тормози — избухна Джанет, без да се обръща. — Е, аз му казах истината. — Тя допи чашата си с бяло вино. Спечкването ѝ с Люк я беше разгорещило и виното ѝ подейства освежаващо.

— Вече пиеш четвърта чаша — припомни ѝ Елинон. — Без да броим бордото с вечерята.

Бордото беше отлично и беше от избата на съпруга на Елинон. Виното беше една от неговите страсти и Елинон признаваше, че се чувства винаги малко виновна, когато отваря някоя от неговите любими бутилки.

— Не ме е грижа — невъзмутимо отвърна Джанет. — Всъщност смятам да си наляя още една чаша.

Тя очакваше Елинон да я възпре и докато посягаше към хладилника, ѝ се стори, че приятелката ѝ промърмори нещо в смисъл, че е попрекарила. Обикновено Джанет се въздържа с алкохола. Още като девойка беше разбрала, че се напива твърде бързо, а сега съзнанието ѝ беше толкова ангажирано от унизителното поведение на Люк, че не можеше да се контролира.

— Би ли ми помогнала да занеса айскафето? — попита Елинон.

— Разбира се — отвърна Джанет, наблюдавайки как тя подрежда чашите и високата кана, пълна с кафява течност, която съдържа домашно приготвен сладолед и първокласно бренди.

По-късно, седнала в зимната градина сред ухаещите цветя, Джанет оправда втората чаша вкусно и силно кафе с довода, че от горещината е ожадняла.

— Нещо, или по-скоро някой, ти оказва извънредно силно въздействие — отбеляза Елинон, минавайки покрай нея. Чудеше се дали Джанет разбира, че ще трябва да остане през цялата нощ. Не беше в състояние да шофира.

Когато Джанет ентусиазирано прие сервирания ликьор, Елинон улови раздражения поглед на Люк. Без да притеснява никого, той беше успял да се измъкне от разговора с Бил и Мери, и сега бе застанал така, че да може да наблюдава Джанет.

Елинон отказа предложението на своята приятелка да ѝ помогне да събере чашите от масата, като се усмихна при мисълта какво може да се случи. Тя се запита как ли ще се чувства Джанет на сутринта. Елинон не я беше виждала никога да пие повече от една чаша, и то само вино.

Около един часа Бил и Мери се накуниха да си тръгват. Семейство Алисън и Ейдриън също станаха. Джанет опита да се надигне и да ги последва, но откри, че покритият с плочи под на зимната градина е някак плъзгав и нестабилен. Тя се опита да запази равновесие в продължение на няколко секунди и след като не успя, отново потъна във фотьойла си, като озадачено опипваше челото си.

— Разумно решение — прошепна в ухото ѝ познат глас.

Тя се извърна и разпозна Люк.

— Защо не си тръгваш? — Тя го погледна злобно и не повярва на очите си, когато вместо да си отиде, той приседна до нея и очите им се срещнаха.

— Знаеш ли, не съм те виждал така нацупена, откакто беше десетгодишна.

— Не се цупя — рече Джанет, а след това добави с несигурен глас: — Бих искала да си тръгнеш. Караш ме да се чувствам замаяна...

Очите ѝ я издаваха много повече, отколкото тя можеше да предположи.

— Джанет...

Имаше нещо особено в гласа на Люк, някакво силно чувство, толкова силно, че премина през алкохолната бариера и изостри сетивата ѝ.

— Джанет, мисля, че е най-добре да те отведе вкъщи и да си легнеш. — Никой от двамата не беше чул кога се е приближила Елинон. Джанет тъй рязко извърна глава, че отново ѝ се зави свят. — Аз ще я заведа у дома — чу тя гласа на Люк и въпреки силното влияние на изпития алкохол, чувството ѝ за самосъхранение надделя и тя успя да каже:

— Не... Мога да се прибера сама. — В очите ѝ се четеше учудване, когато Люк и Елинон извикаха в един глас:

— Не!

Пренебрегвайки протестите на Джанет, Люк се обърна към Елинон и я увери:

— Обещавам, тя ще бъде в пълна безопасност с мен.

— Сигурна съм — съгласи се Елинон, — но дали аз също ще бъда в безопасност, когато Джанет разбере, че съм допуснала ти да я отведеш.

— Ще дойдем да приберем колата ѝ утре сутринта — засмя се Люк. — Съгласна ли си?

Елинон разбра, че мъжът е в състояние дори да отвлече Джанет, за да я заведе вкъщи.

— Тя обикновено не пие много. — Елинон се почувства задължена да защити приятелката си.

Усмивката на Люк изчезна, а лицето му се сгърчи сякаш от болка.

— Да, зная — тихо каза той, след което се наведе над Джанет и я подкани: — Хайде, Джанет, време е да се прибираме.

За изненада на Елинон, приятелката ѝ се изправи несигурно и позволи на Люк бавно да я поведе към вратата.

СЕДМА ГЛАВА

— Хайде, Джен, вече сме у дома.

У дома! Колко хубаво звучаха тези думи, особено когато бяха изречени от плътен мъжки глас.

Тя се чувстваше в безопасност. Беше ѝ топло, вдъхваше познатия мъжки аромат, който я убеждаваше, че за нищо на света не трябва да помръдва.

— Хайде, Джен. Има два начина да се приберем. Или да станеш и да вървиш, или аз да те нося.

Този път гласът идваше от другата ѝ страна. Хладният въздух, който я обляхна през отворената врата на колата, я накара да отвори очи. Тя се надигна с неохота и се намръщи, сякаш едва сега осъзнаваше, че се намира в чужда кола. Мъчително извърна глава и най-после разпозна мъжа, който я наблюдаваше.

Облекчено въздъхна. Това беше Люк и тя нямаше от какво да се страхува.

Джанет инстинктивно протегна ръце към него и сънливо каза:

— Вземи ме на ръце, Люк...

Лицето му се изопна, но тя беше твърде замаяна, за да види промяната. Въздъхна с благодарност и се сгуши в прегръдките му, когато той изпълни молбата ѝ.

Люк я остави да стъпи за момент, докато отключи външната врата. Той с облекчение установи, че в къщата цари тишина. Не му се искаше да се среща с братята ѝ. И без това се чувстваше виновен.

Докато прекосяваха хола, Джанет промърмори, че иска нещо за пиене. Той я притисна към себе си и я отнесе право горе. Беше благодарен, че лятната нощ бе доста светла и поради това не се налагаше да пали лампа, която би могла да събуди близнаците.

Знаеше коя е стаята на Джанет. Вратата беше открехната, но Люк внимателно я затвори след себе си, след което занесе младата жена на леглото.

Мъжът тихо въздъхна, щом погледът му спря на лицето ѝ. Без маската, която си налагаше, когато той беше наоколо, Джанет изглеждаше толкова млада. Сякаш си бе останала на двайсет и една. Очите ѝ бяха затворени и една копринена къдрица галеше лицето ѝ. Той протегна ръка да отметне кичура. Дъхът му секна, когато усети познатата топлина на кадифената ѝ кожа. Как бе възможно сетивата да запомнят и да реагират на допира до нечие друго човешко същество тъй силно? Той нежно погали бузата ѝ и клепачите ѝ трепнаха.

Тя все още беше напълно облечена. Инстинктът му подсказа да не сваля дрехите ѝ, но загрижеността го накара да се подвоуми. Знаеше, че тя ще се успи на сутринта и близнаците от любопитство сигурно ще нахълтат в спалнята ѝ.

Знаеше също колко е чувствителна и как ще се раздразни, ако я завареха напълно облечена и видеха последиците от изпиването на толкова много алкохол.

Той внимателно я обърна, протегна ръка към ципа на роклята ѝ и отново спря.

Вероятно тя би се разярила от факта, че я е съблякъл, независимо от мотивите му.

Докато се двоумеше и преценяваше проблема, тя се размърда в съня си и промърмори нещо. Тогава Люк се реши, протегна ръка и свали ципа.

Няма лекар, който да не е преминал в началните си години на обучение през курс за бързо и експедитивно събличане на пострадали. Люк осъзна, че не е загубил изцяло уменията си. Подвоуми се дали да свали сутиена ѝ, накрая я остави по бикини. Запита се дали това не е същият сутиен, който беше видял Джанет да прибира от простора в градината и който тогава изглеждаше обикновено парче копринен плат. Сега се беше превърнало в изкусителна дреха върху гъвкавото и женствено тяло на Джанет. Тя се преобърна по корем и Люк бавно плъзна поглед по тънката талия и нежната заобленост на ханша. Джанет имаше невероятно дълги и стройни крака с фини глезени.

Мъжът пое дълбоко въздух, внезапно осъзнал възбудата си и бавно се отдръпна от леглото, машинално вдигайки дрехите на Джанет.

Ала щом се изправи, младата жена се разбуди. Очите ѝ спряха на него, преди да успее да се отмести.

Джанет премигна и рече намръщено:

— Ти си истински... Не може да бъде... Мислех, че си част от съня ми. — Тя се ощипа по ръката и се намръщи.

Люк направи грешка, като пристъпи обратно към леглото и постави дрехите ѝ на стола.

— Заспивай, Джанет — каза той. — Доста късно е, а и на сутринта...

— На сутринта теб няма да те има — довърши вместо него Джанет. — Също като всички други сутрини. — Тя го погледна отново. В очите ѝ блестяха сълзи. — Не ме оставяй, Люк — изплака тя и протегна ръце към него. — Не ме изоставяй този път... Остани при мен, моля те...

Имаше стотици неща, които трябваше да ѝ каже. Основателни доводи, поради които не можеше да изпълни молбата ѝ.

Той се чувстваше отговорен за нея и тази отговорност сега крещеше с всички сили да не се поддава на умоляващия ѝ поглед и да се отдалечи от леглото ѝ веднага.

Но между него и тази отговорност стоеше призракът, който го преследваше от осем години. Призракът на млада жена, наранена дълбоко, но твърде горда, за да му позволи да разбере какво ѝ е сторил. В сянката на очите ѝ той видя духът на онова младо момиче и пристъпи към леглото.

Джанет не откъсваше от него широко отворените си, но премрежени от съня, очи. Когато мъжът приближи към нея, тя безмълвно разтвори ръце. Тялото ѝ тръпнеше.

Джанет сънуваше този сън твърде често, но за първи път всичко бе толкова истинско, че я заболя, когато се ощипа. Толкова истинско, та чак усещаше аромата на розите, който нахлуваше през отворения прозорец, и чуваше неравномерното дишане на Люк.

Той хвана ръцете ѝ и събра дланите така, че да не може да приближи повече към него. Тя се намръщи сконфузено. Това не беше част от съня. В съня той винаги я прегръщаше страстно, докосваше я, целуваше я с нетърпение, което караше собствената ѝ плът да пламти.

Той ѝ говореше — нежно, тихо изречени думи и тя трябваше да се напругне, за да ги чуе. Казваше, че съжалява, че сега моментът и мястото не са подходящи.

Мъжът сведе глава и докосна с устни китката ѝ. Нежна милувка, която накара тялото ѝ да настръхне от отчаяние.

Той бързо я пусна и се отдръпна към вратата. Джанет го наблюдаваше сконфузена. Обикновено не се получаваеше точно така... Обикновено той я вземаше в обятията си и я притискаше към тялото си, шепнеше ѝ колко силно я желае, каква непреодолима нужда има от нея.

Тя стана от леглото и с пресипнал глас го извика по име.

Както стоеше изправена в средата на стаята, изведнъж ѝ се зави свят. Люк се обърна и като я видя да залита, бързо я подхвана и ѝ помогна да се върне в леглото.

Почувствала допира на грубия плат по голото си тяло, и то на място, където би могла да бъде единствено желаещата мъжка плът, Джанет се намръщи.

— Всичко е наред, Джанет — каза Люк, усетил притеснението.

Неспособен да овладее желанието си, той сведе глава и нежно целуна младата жена. Усмихна се и докосна устните ѝ с език, вкувайки сладостта на виното.

Всичко трябваше да спре дотук. Той имаше намерение да спре, но тя се раздвижи и по някакъв начин ръката му, която подкрепяше гърба ѝ, изведнъж се озова върху гърдите ѝ. Устните ѝ се разтвориха и изпуснаха въздишка на изненада.

— За бога, Джанет, не постъпвай така с мен — промълви той, съзнавайки, че не би могъл, че не би посмял да я люби, докато тя беше под влияние на алкохола. Същевременно се изкушаваше да се възползва от случая, който му предоставяше съдбата. Не просто от алчност да притежава тялото ѝ, а поради възможността да изпълни плана си.

Тялото ѝ се движеше невинно и се притискаше към гърдите му. Внезапно младата жена впи устни в неговите, езикът ѝ проникна в устата му. Мъжът усети меката заобленост на гърдите ѝ, бедрата ѝ се заизвиваха в ръцете му и той осъзна, че не е в състояние да се овладее и да се отдръпне. Повдигна я и притисна пламналата си плът към тръпнещото ѝ тяло.

Устните ѝ възбуждаха и прелъстяваха. Изведнъж тя отдръпна глава и каза:

— Не е точно като в съня ми. Не правиш това, което искам от теб...

Той знаеше, че ще се проклина, но не беше в състояние да се възпре. Сякаш някъде отдалеч чу гласа си.

— Какво искаш да направя, Джанет?

За момент Люк помисли, че тя съзнава какво върши. Младата жена се отдръпна. Част от него се надяваше, че тя е възвърнала разума си, а другата... Е, той предпочиташе да не се спира подробно на това какво чувстваше другата част.

Джанет се намръщи и сякаш не гледаше към него, а някъде в тъмнината. Явно тя все още не разбираше, че това не е сън, а действителност. Люк чувстваше, че трябва да се отдръпне, но изкушението да остане бе прекалено силно след толкова много години, прекарани без нея, години, преживени в лъжа...

Тя го погледна полудръзко, полусрамежливо, след което каза:

— Ти знаеш...

Люк поклати глава.

— Не, не знам. Трябва да ми кажеш... Или да ми покажеш — добави той.

Джанет го погледна дяволито. Да му покаже... Е, това изглеждаше разумно предложение. Тя се изправи и каза тържествено:

— Първо трябва да ме целунеш. — Сянка премина през лицето ѝ и младата жена добави тихо: — Едва ли някога си го правил... Имам предвид истински...

Излиза, че тя е знаела. Често се беше чудил... Но той беше обещал на родителите ѝ да оправдае доверието им и да не въвлича дъщеря им в сексуална връзка, преди самата тя да е готова за това.

Той я погледна в очите и тихо промълви:

— Така ли? — Сведе глава, подвоуми се за секунда и впи страстно устни в нейните.

Люк си каза, че всъщност опасност не съществува... че всичките тези години, през които се беше упражнявал във въздържание не биха позволили да загуби самообладание... Но беше забравил, че Джанет вече не е момиче, а жена, и усещането да я държиш в обятията си, да я докосваш, да вкусваш устните ѝ го беше завладяло толкова силно и бързо, че сякаш беше пометен от лавина.

Между целувките тя свали ризата му, а той я попита какво още би искала от него и като отговор получи нежен шепот, който го накара да погали гърдите ѝ и да усети учестените удари на сърцето ѝ.

Коленичи пред нея, обхвана бедрата ѝ и започна бавно и нежно да я гали и целува, предизвиквайки болезнено силно желание. Вдигна глава и погледна Джанет в очите.

— Харесва ли ти? Искаш ли да те галя така, Джанет?

Тя изстена, когато мъжът нежно плъзна длани по гърдите ѝ. Той пое с устни втвърденото зърно и жадно го засмука. Тялото на Джанет се изви конвулсивно от удоволствие. Тя впи нокти в раменете му и тихо изстена.

— Шшшт... — предупреди я Люк. — Не трябва да вдигаме шум, поне този път не.

Но Джанет не го чуваше. Тя тръпнеше цяла. Необузdana страстна болка пулсираше вътре в нея. Младата жена се извърна към него, очите ѝ бяха огромни и невиждащи.

— Джанет. — Той произнесе името ѝ, мислейки за всички начини, по които би могъл да ѝ достави удоволствие и същевременно прехвърляше през съзнанието си всички доводи, поради които не би го направил.

Толкова лесно би могъл да я има сега. Да легне до нея и да заглуши всички вълнуващи звуци, които би издала.

Докато се луташе между нуждата и необходимостта, притискайки тръпнещото ѝ тяло към своето, младата жена склони глава на гърдите му.

В този момент вратата на спалнята се отвори и Анджелика пристъпи вътре.

— Джанет, не мога да намеря татко, а ме боли корем...

Анджелика се вкамени и започна да мести поглед от баща си към Джанет. В очите ѝ се четеше безкрайна почуда.

— Татко, защо прегръщаш Джанет? — попита тя подозрително.

Джанет, която се беше сгушила в прегръдките на Люк, внезапно осъзна, че вече не са сами в стаята и вдигна глава, за да погледне Анджелика. Смущението и алкохолът все още пречеха на възприятията ѝ.

— Джанет е съвсем без дрехи — добави Анджелика.

Люк, знаейки, че няма начин да я накара да замълчи, се отказа от битката и се остави на съдбата.

— Анджелика, двамата с Джанет ще се оженим... — промълви той.

Джанет го чу и вдигна поглед. Сънят ѝ бе доста объркан, изпълнен със странни, неочаквани събития, които караха стомаха ѝ да се свива на топка.

— Това означава ли, че Джанет ще ми стане истинска майка? — попита Анджелика.

Когато баща ѝ кимна, тя радостно възкликна, наблюдавайки как Люк сръчно покрива Джанет със завивките, без да обръща внимание на протестите ѝ. Това не беше като в нито един от сънищата ѝ.

— Джанет се нуждае от сън, а аз искам да знам какво си яла, за да те боли стомахът, момичето ми — обърна се Люк към дъщеря си.

Джанет се събуди неохотно, с ужасен вкус в устата и силно главоболие, което не ѝ позволяваше да надигне глава от възглавницата. Силната слънчева светлина, която струеше през прозореца, влошаваше още повече състоянието ѝ. Джанет изстена и се опита да затвори очи. В същия миг чу развълнувания глас на Анджелика.

— Джанет, моля те, събуди се! Искам да си поговорим за това кога ще станеш моя истинска майка.

Поредица от полузапомнени събития се блъскаше из замъгления ѝ мозък. Джанет седна в леглото, пренебрегвайки силния протест на главата и стомаха си, и внезапно осъзна, че е съвсем гола.

Тя бързо се покри със завивките и потръпна от мисълта, че тревожните ѝ сънища от миналата нощ вероятно са били истина.

Погледна тъжно към Анджелика и тъкмо щеше да ѝ напомни, че не би могла да ѝ бъде майка, когато вратата се отвори и в стаята влезе Люк.

— Анджелика, казах ти да не безпокоиш Джанет — каза той.

— Но тя е вече будна — възрази Анджелика.

Джанет съзнаваше, че не може да лежи със затворени очи до края на живота си и единственото, което желаше, беше Люк да си отиде колкото може по-бързо.

Тя повдигна клепачи и отново изстена.

— Класически синдром след препиване — весело отбеляза Люк. — Не се тревожи. Ще ти помогна и скоро ще се почувстваш много по-добре.

— Как се чувства бъдещата булка тази сутрин? — попита Ник от вратата и докато Джанет премести поглед от излъчващото задоволство лице на брат си към невъзмутимото изражение на Люк, ужасяващи подозрения се зародиха в съзнанието ѝ.

— Аз първа разбрах — похвали се Анджелика, — защото влязох и заварих татко да те целува — обърна се тя към Джанет и добави с невинност, която при всеки друг случай би трогнала младата жена, но сега я потресе: — Ти беше съвсем без дрехи, а татко без риза...

Джанет тихо изстена и за първи път в живота си изостави своята гордост и се зави през глава, след което каза през зъби:

— Махайте се, всички!

Тя чу смеха на Ник, а после и гласа на Кит:

— Твърде късно, сестро. Страхувам се, че ще трябва да направиш от него честен мъж. Люк ни обясни всичко.

Какво ли им е обяснил? И защо, по дяволите, е казал на Анджелика, че ще ѝ стана майка?

Тя свали чаршафа от лицето си и погледна подозрително към братята си.

— Двамата с Люк ще се жените... — чудеше се Кит.

Тя тъкмо понечи да каже на брат си колко много греши, когато Люк тихо промълви:

— Реших, че е най-добре аз да им съобща радостната вест, скъпа, особено от гледна точка на факта, че Анджелика беше успяла вече да разкаже как ни е прекъснала снощи.

В този момент ѝ се искаше да каже хиляди неща, но сякаш си бе глътнала езика. Главата ѝ щеше да се пръсне и единственото нещо, с което можеше да се справи в момента беше да обясни на близнаците как, макар Анджелика да я беше заварила гола в прегръдките на Люк, това не означава, че има сериозно основание да се омъжи за него. Тя погледна към Люк. В очите ѝ се четеше гняв, болка и смущение. Устата ѝ беше пресъхнала и горчеше. Младата жена осъзна, че Люк нямаше ни най-малко намерение да ѝ помогне да обясни истината.

Той беше поставил ръка на рамото на Анджелика и рече с усмивка:

— Студен душ, лека закуска и разходка из градината ще ти помогнат да се почувстваш много по-добре. Изглежда това е първото

ти препиване и мисля, че трябва да те поглезим малко и да ти поднесем първо чаша чай.

Той изгони всички от стаята и остави Джанет да се ядосва над собственото си идиотско поведение. Кожата ѝ ту пламваше, ту ставаше леденостудена. През съзнанието и последователно преминаваха картини от изминалата нощ и тя съвсем точно си спомни какво беше говорила и как Люк я беше оставил да се самоунижава.

Чаша чай. Тя се възползва от малката отсрочка и с несигурна крачка отиде до банята, заключи вратата и се зачуди защо Люк позволява този фарс за тяхната женитба да продължава.

Безспорно съществуваше и друг начин да се обясни ситуацията. Какъв например, присмя се тя на себе си. Например да каже на всички, че го е прелъстила.

Тя потрепери и се облегна на вратата. Сълзи на гняв и унижение рукоуха от очите ѝ. Как можах да го направя? Как можах да стигна дотам?

И защо Люк го допусна? Защо, за бога, не ме спря? Той би трябвало да е съзнавал... Би трябвало да е бил способен да го предотврати. Защо не го е сторил?

ОСМА ГЛАВА

Въпреки че голямата къща, построена във викториански стил, и просторната градина към нея, предоставяха голямо свободно пространство, оказа се доста трудно човек да избегне контакт с друг, установи Джанет, когато се усамоти в ателието си. Може би за първи път в живота си щеше да постави на вратата една табелка, подарена ѝ от близнаците за Коледа, на която пишеше: „Не влизай — работи се усилено“.

Докато я окачваше на вратата, тя боязливо се огледа да не би някой от братята ѝ или Анджелика да са я проследили. Безсилно ругаеше Люк, който беше виновен за създалата се ситуация.

Защо, по дяволите, му е притрябвало да я изпраща чак до стаята ѝ? Тя отдръпна ръка от старата дъбова врата, сякаш дървото я беше опарило, и бързо я затвори. Искаше ѝ се да може също така лесно и бързо да затвори съзнанието си за всички омразни картини, които ѝ напомняха как Люк я вдигна на ръце и я занесе в стаята.

Тя въздъхна и потрепери.

Как можа да бъде толкова глупава, особено като знаеше, че алкохолът бързо я замайва? Тя опита да се сети за нещо, което е казала или направила по време на вечерята, и от което би се срамувала, но единственото, което си спомняше, беше изненадата от появяването на Люк.

Той беше виновен, задето тя пи толкова много. И това стана, защото...

Защото това беше единственият начин да избяга от Люк, призна тя със самоирония. Голямо бягство, няма що!

Тя все още не можеше да разбере що за донкихотски мотив е избрал, за да обяви, че ще се оженият. Неохотно си спомни необузданата радост на Анджелика. В мига, в който младата жена слезе в кухнята, момиченцето се бе хвърлило в прегръдките ѝ и весело се бе разбъбрило за сватби, шаферки и как Джанет щяла да ѝ стане истинска майка.

Дори близнаците бяха доволни. Без съмнение те виждаха в брака ѝ с Люк прекрасен начин да се освободят от отговорността за нея и да я прехвърлят на нечи и други плещи, горчиво установи тя.

Джанет чу кола да спира пред къщата. Любопитството я накара да надзърне през прозореца. За съжаление, не успя да се дръпне навреме, посетителката я видя и ѝ махна весело с ръка.

Джанет въздъхна. Мег Лосън беше бърборана и почти настигаше Лора Госфорд в клюкарстването, но нямаше нищо лошо в любопитството ѝ относно хората около нея. Тя беше добре приета в селото и работеше неуморно по няколко благотворителни проекта.

Джанет предположи, че е дошла именно по този повод и съзнавайки, че едва ли би могла да остане скрита в ателието си, след като Мег вече я е видяла, неохотно отвори вратата.

Лицето на Мег грейна. Тя поспря за миг и щом Джанет тръгна към нея, Люк и Анджелика внезапно се появиха от къщата.

— Ето я, татко! — извика победоносно Анджелика и изскубнала се от ръката на баща си, се стрелна към Джанет.

— Чух, че имаш гости — каза Мег и премести поглед от Джанет към Анджелика, а след това към Люк.

На Джанет не ѝ оставаше нищо друго, освен да се усмихва учтиво.

Мег питаше Анджелика как се казва. Джанет отклони вниманието си от детето, и се втренчи в Люк.

Той ѝ отвърна с вяла усмивка. В друг случай би помислила, че това е усмивка на състрадание.

— И Джанет ще бъде новата ми майка. Защото татко и тя ще се оженят.

Джанет застина, като чу с каква гордост Анджелика направи съобщението. Потърси с очи помощ от Люк.

Мег ги гледаше развълнувана и същевременно доволна, че ще се завърне вкъщи със сериозна клюка.

— Джанет, скъпа... Колко вълнуващо! Отдавна ли се познавате? — попита тя.

Отговори ѝ Люк. Разбира се, не точно както на Джанет ѝ се искаше — да опровергае Анджелика. Той застана между Джанет и дъщеря си и постави ръце върху раменете им.

— Почти откакто сме се родили — рече, след което се обърна към Джанет и се усмихна. Очите на младата жена се разшириха от удивление. Как можеше той да демонстрира почти малоумно обожание.

Преди Джанет да реагира, той хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Първо целуна дланта, а след това и пръстите един по един.

Тя имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Лицето ѝ пламна и по цялото ѝ тяло се разляха горещи вълни.

— Толкова е романтично — възкликна Мег. — Кога възнамерявате да се ожените?

— Колкото може по-скоро — отговори отново Люк. — Всъщност с Джанет решихме да отидем при свещеника още утре.

— Ще се ожените тук в селото! Колко хубаво! Е, аз да не ви задържам. Вие си имате доста работа.

И тя почти се затича към колата си, преди Джанет да успее да отрече чудовищните лъжи на Люк или да ѝ припомни, че не е казала защо всъщност е дошла.

Със съзнанието, че Анджелика е при тях, Джанет мобилизира цялото си самообладание и каза:

— Надявам се, разбираш, че всичко, което ѝ каза, ще се разнесе из цялото село до два часа!

Люк повдигна рамене и се усмихна невъзмутимо.

— Тъкмо ще спестим разноските за обявлението в местния вестник. А тъй като ще бъда вече женен мъж, трябва да се съобразявам с подобни малки икономии.

Господи, какво се опитваше да направи той с нея? Беше толкова спокоен в цялата ситуация, толкова безгрижен. Не, не беше безгрижен. Държеше се така, сякаш беше изключително доволен от ситуацията. Като че ли... Съзнанието ѝ се замъгли. Как можеше да е доволен? Та нали той я изостави. Той развали годежа им.

Тя несъзнателно се отдръпна и потърси усамотението на ателието. Не забеляза замисления поглед на Анджелика, нито как Люк се наведе към дъщеря си и тихо каза:

— Анджи, прибери се обратно вкъщи за няколко минути. Искам да договоря с Джанет.

Тя дори не усети, че я е последвал. Зърна го в мига, в който се обърна да затвори вратата.

Сърцето ѝ подскочи от уплаха, от гняв и нещо друго — безнадеждно и нежелано. Нещо, което я върна в годините, когато беше безпомощно момиченце, и възпламени кръвта ѝ.

— Как можа да направиш такова нещо? — извика тя. — Как можа съвсем съзнателно да ѝ кажеш, че ще се оженим?

— Защото ще го направим — отговори той. И преди Джанет да реагира, добави: — Мислила ли си дали имаме друг избор след изминалата нощ?

Усещането беше като удар във вече наранено място. Болката бе силна и пронизваща.

— Това би могло да бъде обяснено по някакъв начин. — Тя не можеше да го погледне. Устните ѝ бяха пресъхнали и тя ги облиза нервно.

— Така ли? — заядливо попита Люк. — И как?

— Аз бях препила — отчаяно възрази Джанет.

— И не носиш отговорност за това, което си направила? Наистина ли предпочиташ да кажа това на близнаците?

Тя прехапа устни, доловила сарказма в гласа му.

— Двамата те пазят, Джанет. Много те пазят и много се гордеят с теб. Представяш ли си как ще се почувстват, когато разберат, че сестра им е пила толкова много и...

— Престани! — яростно изкрещя тя и зарови лице в дланите си. — Недей.

Не можеше да го погледне. Не искаше да я вижда така уязвима и с потъпкана гордост. Мразеше се, задето му бе позволила да я види такава. Неведнъж, а два пъти. Тя потрепери, спомняйки си как бе рухнала психически, когато той развали годежа. Разболя се от раната в сърцето, и гаденето в стомаха, без нито едно от двете да е било причинено от алкохол, а от напрежението, сграбчило тялото и съзнанието ѝ.

— Мислиш ли, че имах друг избор? — попита Люк. — Трябваше да мисля и за Анджелика. Не е лесно за сам мъж да отглежда дъщеря, особено толкова уязвима и чувствителна като моята. Също като близнаците и тя е склонна да те идеализира.

— Мен? — Тя свали длани от очите си и го погледна недоумяващо.

— Невъзможно е да не си забелязала — присмя ѝ се той. — Та тя не сглобява и едно изречение, без да спомене „Джанет казва“, откакто сме тук.

— И чия е вината? — попита Джанет. — Не съм ви канила да живеете тук.

— Не си — съгласи се Люк. — Но братята ти го направиха и посвоему те са също така уязвими, както и Анджелика.

Той замълча за момент, наблюдавайки ефекта от думите си. Беше прав и Джанет го знаеше. Ако беше отказал поканата на близнаците, те биха се засегнали много.

— Твърде аматьорска психология, нали? — иронично каза тя. Устните му се извиха в усмивка. Обзелото я отчаяние я принуди да продължи: — И какво предлагаш да направим сега? Трябва да им кажем, че няма да се оженим...

Последвалото мълчание бе доста продължително.

— Не е необходимо — предпазливо каза Люк. Той мина покрай нея, застана пред прозореца и се загледа в градината. — Всъщност мисля си, че би било много добре да се оженим.

— Моля?! — Джанет не вярваше на ушите си. — Ти достатъчно ясно ми показва преди осем години, че не желает да бъде твоя съпруга.

— Това беше преди осем години.

Той се обърна и я погледна. Лицето му беше каменно.

— Люк, не мога да разбера каква игра играеш — плахо започна Джанет.

— Никаква — прекъсна я той. — Двамата с теб ще се оженим, Джанет. Не храни напразни илюзии.

Ще се оженим... Тя премигна и го погледна недоумяващо.

— Ти си планирал това отдавна, нали? Но защо... Защо? Ти не ме искаше като твоя съпруга, дори когато Анджелика пожела да стана нейна... — Тя затвори очи и замълча, изведнъж прозряла истината. — Господи! — възкликна пресипнало тя. — Всичко ми е ясно. Ти ще се ожениш за мен заради Анджелика. Защото Анджелика се нуждае от майка. Е, аз не искам да го направя, Люк — отчаяно каза тя. Беше толкова потресена от току-що осъзнатата истина, че не забеляза помръкналото лице на Люк, докато той не каза рязко:

— Ще го направиш. Нямах друг избор. Отидохме твърде далече и връщане назад няма. Цялото село знае, че живея тук с теб и вероятно

всички са си направили заключение относно нашите отношения. Когато вчера бях в пощата, за да си купя вестник, чух една жена на опашката да шепне на приятелката си, че съм се преместил при теб. Колко време смяташ, че ще мине, преди приятелите на близнаците да започнат да правят намеци относно нашите взаимоотношения? Това няма да им хареса, не мислиш ли? И двамата знаем, че не биха приели подмятания, задето с теб сме просто любовници. Освен това трябва да мислим и за Анджелика. Тя вече е доста обвързана емоционално с теб. — Той я погледна и каза тихо: — Тя се нуждае от теб, Джанет.

Младата жена вдигна очи. Мразеше го за това, което правеше с нея, искаше да му изкрещи: „А моите желания и нужди нямат ли значение? Нямам ли право да се омъжа за човек, който ме обича, който ме желае, и то не само като майка на дъщеря му, а и заради самата мен?“.

Тя направи последен и отчаян опит да извоюва свободата си.

— Не искам да се омъжа за теб, Люк. Имам друг любовник, няколко други всъщност...

— Не ме лъжи, Джанет — прекъсна я той. — И двамата знаем как клюката, че съм ти любовник би наранила братята ти, именно защото никога не е имало никакви други...

Той замълча за момент, давайки възможност на думите му да достигнат до съзнанието ѝ, а Джанет, побеляла като платно, сякаш изпадна в шок. Мъжът протегна ръка към нея, но тя го отблъсна. В очите ѝ се четеше болка.

— Предпочитам да не обсъждам каква отговорност нося, макар съвестта да ме принуждава да призная — добави тихо той. — Джанет...

Господи, не му позволявай да ме докосва, крещеше мозъкът ѝ, а тялото ѝ се скова от ужас. Ако сега ме докосне, ще умра, мислеше в ужас тя. Докато той посягаше към нея, вратата се отвори и в ателието сияещ влезе Кит.

— А, ето ви и вас. Току-що говорих с Луиз по телефона. Казах ѝ добрата новина. Тя иска веднага да ѝ се обадиш.

Това не може да е истина, мислеше си Джанет. Това е кошмар, който ще свърши. Трябва да бъде. Мисълта, че трябва да се омъжи за Люк, да стане негова съпруга...

Той докосна ръката ѝ и тя подскочи.

— Кажи на Луиз, че Джанет ще ѝ позвъни — обърна се Люк към Кит, а щом брат ѝ излезе, мъжът тихо промълви на Джанет: — Няма да бъде толкова лошо, Джанет, обещавам ти.

Преди да го възпре, Люк я взе в прегръдките си, сякаш тя беше на възрастта на Анджелика. Залюля я нежно, докато Джанет потръпваше от шока и страха. Той ѝ говореше отново и отново, че всичко ще бъде наред и няма за какво да се тревожи.

След това я обхвана нямо примирение и тя приемаше пожеланията и въпросите на хората с вяла усмивка, вместо да намери сили и думи да отрече всичко.

Джанет дори нямаше сили да се страхува от това, че Люк искаше да се оженят толкова бързо. Възрази единствено, когато Люк обяви, че ще се оженят в църква.

— Да — рече той, когато Джанет се опита да спори и преодоля протестите ѝ с изненадваща настойчивост. А пък и тя знаеше, че първият му брак е бил граждански.

Като че ли всички около нея бяха въввлечени в заговор и това им причеше да разберат истината. Дори Елинон, която се беше впуснала в приготовления за сватбата с такъв ентузиазъм, остана глуха към протестите ѝ, че не може да се омъжи за Люк.

— Ти го обичаш — твърдо каза тя, като че ли това само по себе си беше достатъчно.

И Джанет остана с усещането, че целият свят се е обърнал срещу нея и че каквото и да каже или направи, няма никакво значение.

Опита се да вразуми Люк, но почти не можеше да го види. Той беше поел поста си в болницата и работеше по двайсет часа в денонощие.

Работата ѝ, която някога ѝ беше утеха, сега се бе превърнала в мъчение. Един ден осъзна, че без да иска, рисува чертите на Люк върху проекта за стенопис на един клиент. Захвърли четката и отчаяно си помисли, че няма изход и е попаднала в капан. Виновна беше нейната неспособност да наранява невинни и уязвими същества като Анджелика.

Анджелика, която беше толкова развълнувана от идеята Джанет да ѝ стане майка. Анджелика, която неспирно говореше за сватбата и в

чиито очи грееха такива звезди, че Джанет не би могла да си позволи да изрече думи, които биха разрушили мечтите на детето. Анджелика, която я следваше като собствената ѝ сянка.

Това, което я озадачаваше най-много, беше фактът, че никой, дори Луиз, не се изненада, че двамата с Люк ще се оженят. Майката на Луиз ѝ позвъни, за да ѝ каже колко щастливи били всички. Цялото семейство щяло да дойде на сватбата. Джанет бе започнала да се паникьосва, ала се появи Елинор и я успокои, като ѝ каза, че тя ще се погрижи за всичко и единствената грижа на Джанет е да си купи сватбена рокля.

Сватбена рокля! Някога беше мечтала за роклята, която щеше да облече, за да се омъжи за Люк. Сега подобна мисъл я изпълваше с отвращение. Нейното непокорно сърце искаше да знае защо трябва да се подлага на тази пародия, да унищожава нещо така свято само защото Люк с нахалството си беше решил да намери добра заместничка на майката на Анджелика. Много ѝ се искаше да хване Люк натясно и да му каже всичко, което мислеше, да му обясни защо не могат да се оженят, но не успя да остане насаме с него.

Мислите ѝ се върнаха към онези унизителни моменти, когато той небрежно обяви, че му било напълно ясно как тя нямала никакви любовници. Джанет се чудеше как си представя Люк техния брак. Очевидно той не я желал като жена.

Щом се налагаше да се омъжи за него, тя трябваше поне да запази някаква доза самоуважение. А Джанет знаеше, че това ще бъде невъзможно, ако Люк реши да я люби.

Бе разбрала, че чувствата ѝ разрушават самоконтрола и всичко отива по дяволите, когато я докосне. Потръпна и се опита да преодолее напирещата паника.

Само още два дни. Все още не си беше купила рокля. Елинор я убеждаваше и предумваше, но тя остана твърда. Никаква сватбена рокля, никакви булчински тоалети, нищо.

— Тогава с какво ще се облечеш на сватбата? — попита Елинор.

Джанет безучастно сви рамене и каза:

— Рокля от зебло ми се струва доста подходяща.

Елинор не ѝ обърна внимание. И тя като всички не искаше да разбере колко малко желае Джанет този брак.

Двамата с Люк щяха да продължат да живеят в тази къща, която беше неин дом от смъртта на родителите ѝ. Люк щеше да изкупи дела на близнаците, а парите щяха да бъдат инвестирани за момчетата. В същото време той им каза, че могат да смятат винаги тази къща за свой дом. И го каза по такъв начин, че сълзи изпълниха очите на Джанет.

Как, след като беше толкова внимателен към чувствата на другите, толкова загрижен за тях, би могъл изобщо да не се съобразява с нейните? Толкова преднамерено и жестоко да пренебрегва желанието ѝ да се отърве от тази пародия на брак.

Как? Явно чувствата ѝ нямаха значение за него. Той се нуждаеше от нея, за да запълни празното място в живота на Анджелика. Джанет вече беше усетила силната му любов към детето и беше завидяла с горчивина, отразяваща болката, която бе почувствала, загубвайки го заради майката на Анджелика.

Анджелика никога не говореше за майка си и нямаше спомени за нея. Джанет беше изненадана, когато разбра, че Люк много рядко говори с Анджелика за майка ѝ. Вероятно не му се искаше тя да си спомня за нея. А може би не желаше да споделя своите безценни спомени. Това обаче противоречеше на нежната чувствителност, която той проявяваше.

За съжаление, към всички други, освен към нея, припомни си с горчивина тя.

Някъде звънеше телефон. Тя не му обърна внимание и продължи разходката си из градината. Искаше да се скрие от света, така както искаше да се скрие от Люк.

Бягство... Ето от какво имаше нужда... Но можеше да избяга и да потърси спасение единствено в мечтите си.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Джанет... събуди се. Виж какъв красив и слънчев ден е навън. И леля Елинор ти е направила специална закуска...

Джанет едва отвори очи, но дори съзнавайки, че това ще бъде най-лошият ден в живота ѝ, не беше в състояние да развали удоволствието на Анджелика.

Наистина беше прекрасно утро, небето беше кристално синьо, а в далечината имаше млечен оттенък.

Елинор, която беше спала при нея тази нощ, в последните дни извърши такива организационни подвизи, които изумиха Джанет. Приятелката ѝ се появи с табличка, на която имаше чаша прясно изцеден портокалов сок, няколко филийки от домашно приготвен ръжен хляб, любимите на Анджелика макарони, бутилка шампанско и ваза с току-що откъснати от градината рози, все още влажни от росата и излъчващи силен аромат.

— Розите са от татко — развълнувано каза Анджелика. — Заедно ги откъснахме тази сутрин, защото той няма да може да те види, докато не отидем в църквата и искаше с розите да ти напомнят, че мисли за теб.

Джанет съсредоточено погледна цветята, надявайки се да сподави глупавите сълзи, които напиреха в очите.

Някога Люк също ѝ беше набрал рози, влажни от роса. Това се случи на сутринта, след като ѝ направи предложение. И тогава ѝ ги поднесоха на табличката за закуска, която майка ѝ беше приготвила специално за нея. Колко различен беше този ден.

— Това също е от Люк — каза Елинор и посочи бутилката шампанско, — но ти се позволява само една чаша. Имам усещането, че той беше твърде склонен да ти го поднесе собственоръчно — добави тя.

Какво ли кара нормално чувствителните хора да губят способностите си да разсъждават, когато става дума за сватба, уморено се запита Джанет.

Елино́р знаеше, че Люк не я обича и въпреки това седеше тук и с насълзени очи се опитваше да я убеди колко пламенен и нетърпелив бил той и как е трябвало да го възпре, за да не влезе при нея и да я люби страстно.

Някакъв шум отвън привлече вниманието ѝ.

— Какво е това? — подозрително попита тя.

— О, това са хората, които издигат шатрата — отговори безгрижно Елино́р, сякаш обсъждането на тази шатра не би трябвало да интересува никого, след като Джанет изрично бе заявила, че не желае приемът за сватбата да прелива от изобилие и разкош и че не вижда смисъл да се празнува събитие, което всъщност оскверняваше действителното му съдържание.

— Каква шатра? — подскочи тя и се втурна към прозореца.

Отвън на поляната беше изправена пъстра палатка. Джанет погледна осъдително Елино́р.

— Хората все пак трябва да бъдат нагостени — рече приятелката ѝ, — особено тези, които са пътували.

Щяха да дойдат Джордж, Луиз и нейните родители. А също и две възрастни лели на Люк.

— Джанет, какво има? — попита Анджелика. — Не харесваш ли шатрата? Аз избрах цвета... Искях да подхожда...

Тайничко кимване от страна на Елино́р накара момиченцето да се изчерви и да прехапе устни, но Джанет, почувствала вина, едва ли забеляза нещо.

— Разбира се, че я харесвам — излъга тя с фалшива сърдечност. — Това е прекрасна изненада.

Елино́р прикри задоволството си и започна да се суеи из спалнята, като настояваше Джанет да изпие сока и да хапне от препечения хляб.

Церемонията трябваше да започне в три следобед. Люк беше спал в къщата на Елино́р, тъй като обичаят повеляваше булката и младоженецът да не прекарват нощта преди сватбата под един покрив.

Долу се чу звънецът.

— О, това сигурно са доставчиците на продуктите — обяви Елино́р.

— Доставчици ли? — подозрително попита Джанет. — Какви доставчици?

Но вече беше твърде късно. Елинор отвори вратата и се втурна надолу по стълбите.

Внезапно Джанет се почувства като попаднала сред буен поток, а течението я носеше незнайно къде, въпреки желанието ѝ.

Часовете отлитаха удивително бързо. В действителност, затворена в стаята си и пазена от Анджелика, Джанет се ядосваше, а долу звънецът почти непрекъснато ехтеше и куп хора идваха и си отиваха. Когато Елинор предложи да организира тържеството, Джанет не беше и предполагала какъв ще бъде резултатът.

Всеки път, когато казваше, че иска да излезе, Елинор се появяваше и настояваше приятелката ѝ да си остане вкъщи. В дванайсет тя надникна в стаята и каза, че ще изпрати някой да ѝ донесе обяд.

— Само да не е Люк — горчиво каза Джанет и по някаква причина предизвика силния смях на Анджелика.

В дванайсет и половина вратата на спалнята ѝ се отвори и познат женски глас възкликна:

— Нима още си в леглото?! Ти надмина дори мен. — В стаята влезе Луиз, понесла огромна картонена кутия. — Мислех, че няма да успея, но ето ме тук — весело рече тя. Обърна се към Анджелика и се усмихна. — Твоят подарък е в стаята ти, скъпа. Тичай бързо. Елинор ще ти помогне да го разопаковаш, докато ние с Джанет си поговорим.

Джанет погледна разтревожено приятелката си, след това кутията и усети неприятно предчувствие.

— Какво има вътре? — тихо попита тя.

— Сватбената ти рокля, разбира се — повдигна вежди Луиз. — Трябва да призная, бях малко озадачена, когато Люк ми позвъни и каза, че ти си пожелала такъв подарък, но той ми обясни колко си заета... Между другото, завърши ли стенописа?

— Стенопис ли? Какъв стенопис?

Луиз приседна до нея, докато тя се опитваше да отвори капака на кутията.

— Сигурна съм, че ще ти бъде съвсем по мярка. Ще я харесаш. Това е най-романтичното нещо, което съм виждала през живота си.

Джанет погледна приятелката си и в този миг сълзите рукоуха от очите ѝ и безмълвно се търкулунаха по лицето ѝ.

— Хей, съвземи се — нежно каза Луиз. — Отлично разбирам как се чувстваш. Задушена си от чувства, които смяташ, че са присъщи само на тийнейджърите.

Джанет поклати глава и едва успя да промълви:

— Не искам да се омъжа за Люк. Не мога.

За нейно учудване, Луиз се разсмя.

— Не ставай глупава. Разбира се, че искаш. Ти го обичаш, а и той те обича.

Думите: „Не, той не ме обича“ бяха на върха на езика ѝ, когато и двете чуха някой кратко да чука на вратата на спалнята.

— Това трябва да е обядът ни — каза Луиз и стана да отвори.

Два часа по-късно, неспособна да повярва на това, което ѝ се случваше, Джанет пристъпваше, застанала между братята си по пътеката към олтара. Беше облечена в невероятно красива рокля от коприна и дантела. Малката селска църква бе препълнена с доброжелателно настроени хора.

Зад нея вървеше Анджелика. Лицето ѝ грееше от радост и тя се вживяваше в ролята на единствена шаферка. Мекият прасковен цвят на роклята ѝ подходеше много на тъмния ѝ загар.

Цветя бяха пръснати навсякъде, ароматът им изпълваше въздуха.

Службата беше доста внушителна. Когато Люк постави пръстена на ръката ѝ, на Джанет ѝ се стори, че мъжът трепери не по-малко от самата нея, но този миг беше тъй кратък, че тя едва го долови. Само след секунда тържествената музика на органа и чистият звън на камбаните заляха съзнанието ѝ.

После всичко премина като в мъгла. На приема присъстваха само познати и приятели, а като че ли и разговорите ѝ бяха познати.

Джанет беше като кукла на конци, без собствена воля, движенията ѝ се диктуваха от други. Имаше речи, поздравления, смях, прегръдки, целувки и неизменните сълзи. Изведнъж Елинор я докосна по ръката и спомена, че било време да се преоблече.

Да се преоблече... Та тя вече е преоблечена. Беше се превърнала в непозната. Съпругата на Люк. Колко странно. Някога беше мечтала да облече тази рокля, която сега я задушаваше и ѝ причиняваше болка.

Тя се остави да бъде отведена в стаята си. Някой беше подредил спалнята. На леглото беше поставен нечий куфар с прилежно сгънати вътре дрехи. Елинон отиде и затвори капака.

— Мисля, че не сме забравили нищо — каза тя. — Люк не каза къде ще те заведе, но спомена какво да приготвим за път.

В същи миг влязоха Луиз и Анджелика. Луиз ѝ помогна да съблече роклята и, пренебрегвайки протестите ѝ, разкопча дантеленото ѝ бельо. Подаде ѝ копринено боди с такава провокираща кройка, че Джанет инстинктивно възрази:

— Не мога да облека такова нещо.

— Или ще го облечеш, или няма да ти позволя да сложиш нищо друго — предизвикателно отвърна Луиз и понеже беше много по-лесно да се съгласи, отколкото да спори, Джанет облече бельото без желание. След като се приготви, тя слезе във всекидневната, където я чакаше Люк, спокоен и някак заплашителен.

Докато я водеше към колата, Джанет изпадна в паника, обърна се и бързо каза:

— Анджелика... Близнаците...

— Погрижил съм се за всичко — увери я Люк. — Елинон ще остане да се грижи за тях. Ние няма да отсъстваме дълго.

Джанет кимна с разбиране. Ала съзнаваше, че колкото и кратко да отсъстват, за нея щеше да бъде твърде дълго. Защо Люк правеше всичко това? Защото собствената му гордост го изискваше? Защото не искаше хората да си кажат, че се е оженил за нея само заради доброто на Анджелика? Защото това се очакваше от него?

Тя беше твърде изтощена, за да разсъждава. Можеше само да се възмущава.

По някакъв начин се оказа седнала до него и двамата потеглиха, преди да го помоли да ѝ позволи да се премести отзад. Можеше поне да ѝ даде известна независимост. Само за известно време, докато свикне с мисълта за новата си роля в живота.

Тя се чувстваше смазана и изтощена. Твърде изтощена, за да попита къде отиват и по-важното защо. Ако сватбата беше един фарс, тогава какво повече би могло да бъде едно сватбено пътешествие?

Люк спря колата на няколко мили извън селото. Джанет седеше апатично, без да задава въпроси. Той разкопча предпазния си колан и извади от вътрешния джоб на самото си позната кожена кутийка.

Сърцето ѝ болезнено се сви, когато мъжът повдигна капачето. Върху меко черно кадифе лежеше годежният пръстен, който ѝ беше дал някога.

Тя му го беше върнала, защото не искаше да го вижда. Как е могъл да го запази и, още по-лошо, да го извади сега, когато би трябвало да осъзнава какво ѝ причинява с този пръстен, който някога бе смятала за символ на споделена любов.

Вероятно Люк не съзнаваше на какво мъчение я подлага, защото хвана ръката ѝ и бавно каза:

— Мисля, че е време този пръстен да се върне на мястото си, нали, Джанет?

Докато поставяше пръстена на ръката ѝ, на Джанет ѝ се искаше да изкрещи, да грабне пръстена и да го захвърли. Болката я заля като изригващ вулкан, но младата жена знаеше, че ако сега се поддаде на чувствата си, ще загуби самообладание.

Тялото ѝ беше напрегнато и сковано.

— Свали го! — гневно каза тя. — Няма да го нося.

Люк я погледна. Мускулите на челюстта му се стегнаха.

— Джанет...

— Веднага го свали — повтори тя.

— Не — твърдо отказа той, след което се обърна и запали колата.

Побесняла, Джанет хвана пръстена, но по някаква причина не можеше да го свали. Колкото повече дърпаше, толкова по-силно се впиваше пръстенът в кожата ѝ и най-сетне тя трябваше да се откаже. Трепереше от ярост и безпомощност. И двамата седяха безмълвни. Мощният мотор на колата поглъщаше километрите. Пътуваха на северозапад в посока към Йоркшир Дейлс.

Надвечер пристигнаха в живописно селце. Прекосиха го и поеха по тясна алея, в началото на която имаше надпис: „Овърдейл Хаус“.

Къщата беше скрита от чужди погледи от огромни рододендрони. Някъде в дъното на долината се извиваше като змия сребристата панделка на реката и когато човек погледнеше към къщата, стените ѝ сякаш поглъщаха цветовете на залязващото слънце.

Прекрасно място за хотел, помисли си Джанет, когато Люк спря пред сградата. Младата жена реши, че някога къщата е била частен дом. Зеленчуковите градини встрани от сградата и голямата зелена поляна сякаш подканяха за разходка.

Вратата на хотела се отвори и възрастен мъж тръгна да ги посрещне.

— Господин Ратби? — попита той, когато Люк отвори вратата на колата. — Апартаментът ви е готов, сър. Да кача ли багажа ви?

Джанет беше впечатлена от вниманието, с което се отнесоха към Люк, и се запита колко ли гости обслужваше хотела. Вероятно малко. Атмосферата излъчваше дискретност и лукс. Тя се зачуди откъде ли Люк знае това място и какво го е накарало да го избере. Хотелът излъчваше спокойствие и усамотение, които според нея Люк избягваше.

Това е хотел за влюбени, помисли си тя и отбягна подадената й ръка, когато излизаше от колата.

Отвътре хотелът беше също толкова привлекателен, както и отвън, и при други обстоятелства Джанет би оценила спокойствието, което излъчваше цялата обстановка.

Усмихнатата администраторка ги поздрави също така топло и както портиерът се обърна към Люк по име.

— За съжаление, нямаме асансьор — извини се тя. — Вашият апартамент е на втория етаж.

Стълбите водеха към малка зала, в която някога вероятно са се изпълнявали концерти, но Джанет не обърна особено внимание на историческите детайли, а само хвърли бегъл поглед към огромния прозорец над стълбището.

На стъклото бяха изписани множество гербове — нещо, което при нормални условия би я впечатлило много, но тя беше твърде напрегната, за да слуша Люк, който обясняваше, че къщата била построена на мястото на много по-стара сграда.

Джанет умишлено се извърна, но успя да забележи как той сви устни, забелязал пренебрежението й.

Той беше постигнал това, което искаше. Беше намерил майка на Анджелика. Защо бе решил да изиграе този фарс за медения месец, не беше понятно. Това би могло да бъде само изискана форма на мъчение и за двамата. За Люк, като му напомни за неговия първи брак, за първата му съпруга, за първия му меден месец с жена, която е обичал. За Джанет това бе само излишно подчертаване на факта, че Люк не я обича.

Мъжът спря пред една врата и отключи, след което се отдръпна, за да направи път на Джанет.

Стаята беше обзаведена в същия стил като къщата. Прозорците бяха отворени, а точно срещу вратата имаше малко балконче.

Когато момичето на рецепцията беше казало апартамент, Джанет си представи две спални, свързани с неуютно и мрачно антре. Вместо това, се озова в елегантна всекидневна, обзаведена с удобни канапета, писалище и стол, голям шкаф, в който вероятно бе поставен телевизорът и овална маса за хранене, достатъчно голяма за четирима души.

Стаята беше боядисана в сини и жълти полутонове, отразяващи златистите лъчи на слънцето, струящи през отворените френски прозорци.

Някой почука на вратата. Люк отвори и пиколото внесе куфарите им.

Едва след като Люк дискретно му връчи бакшиш и вратата беше затворена, Джанет осъзна, че апартаментът е с една-единствена спалня.

— Предполагам, първо ще вземеш душ, а след това ще вечеряме, освен ако не искаш да разгледаш парка...

Спокойствието и непринудеността, с която Люк й говореше, като че ли разстрои концентрацията ѝ и Джанет несигурно го погледна.

Явно не беше разбрала нещо. Люк никога не би наел само една спалня. Излишно се тревожеше.

— Първо бих искала да разопаковам багажа. Колко време ще останем?

— Само два дни. За съжаление, в момента не мога да отсъствам по-дълго. Колега от болницата ми препоръча това място. Между другото, управителят тук е прекрасен и предлагат много забавления. Езда, риболов, тенис, разходки, голф.

— Предлагам да вечеряме в апартамента тази вечер. И без това трябва да свикнем с новото си положение.

Той се усмихна и тъй като и се стори, че мъжът се преструва как всичко това е тъй ново за него, както и за нея, Джанет отвърна хапливо.

— Не мисля, че ще ти бъде нужно много време, за да свикнеш. В края на краищата, не ти е за първи път.

Тя му обърна гръб и се запъти към прозореца. Сълзите ѝ бликнаха, заплашвайки да я издадат. Какво, по дяволите, я накара да направи такава глупава забележка?

— Джанет...

Тя не беше усетила кога е приближил и замръзна, щом усети ръцете му върху раменете си. Рязко се отдръпна и рече троснато:

— Отивам да разопаковам багажа. — Застана в средата на стаята, поколеба се за момент и попита: — Коя е моята спалня?

След дълга пауза, през която я гледаше замислено, Люк проговори.

— Обикновено младоженците спят в една стая.

Тя смело издържа погледа му и удивено промълви:

— Наел си само една стая? Защо? Заради мнението на хората? И двамата знаем, че не защото...

Необяснимо защо последните думи заседнаха в гърлото ѝ. Трудно ѝ беше да каже „не защото ме желаеш“. Но това беше истината.

— Какво знаем и двамата, Джанет? — попита Люк нежно и пристъпи към нея. — Какво щеше да кажеш? Че не те желая?

Той я погледна замислено. Стомахът ѝ се сви болезнено и горещи вълни обляха тялото ѝ.

— Наистина ли си толкова сляпа? — присмя ѝ се той. И преди да го спре, той премина разстоянието, което ги делеше, и я грабна в обятията си. Устните му задушиха протестите ѝ, а ръцете му нетърпеливо се плъзнаха по тялото ѝ. За част от секундата тя усети възбудата му.

Бе успяла да възбуди Люк?! Невъзможно. Но доказателството, осезаемо и еротично беше налице. Не само възбудата, а и тъмната червенина, избила по кожата му, както и премреженият му поглед.

— Мисля да отложим разопаковането и вечерята. Какво ще кажеш? — нежно попита той и преди тя да успее да откаже, я вдигна на ръце и я занесе в спалнята, като затръшна вратата с крак.

Спалнята беше боядисана в същите тонове като всекидневната. Тежки дантелени пердета преграждаха пътя на слънчевата светлина. Във въздуха се носеше аромат на пчелен восък, цветя и билки.

В мига, в който Люк я остави на леглото, Джанет понечи да му каже, че не го желае, но преди да изрече и дума, мъжът започна да я целува. Целуваше я с дива страст.

Притискаше я с тяло към леглото, сякаш вече не можеше да се владее. Гласът му беше непознат. Мъжът шепнеше, че я желае, че има нужда от нея...

Преди да го възпре, той разкопча роклята ѝ и я съблече.

Младата жена потръпна, когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ. Тялото ѝ се напрегна, спомняйки си удоволствието, което вече ѝ бе доставил.

Това беше лудост... Пълна лудост... Докато със съзнанието си се опитваше да отхвърли това, което се случваше с нея, тялото я предаде. Устните му я изгаряха. Тя стенеше и конвулсивно се извиваше в прегръдките на мъжа.

Това беше непростимо, погрешно. Но как би могло да бъде погрешно, когато тя се чувстваше прекрасно, изпитваше болезнена нужда от допира на ръцете му, на устните му, на тялото му? Той я желаше, а тя винаги беше мечтала да бъде желана от него. Нима нямаше право да вземе това, което ѝ се предлагаше?

— Докосни ме, Джанет. Искам да усетя ръцете ти върху себе си... Устните ти...

Горещият му дъх изгаряше ухото ѝ. Желанието му изостряше сетивата ѝ и я караше да губи контрол. Тя инстинктивно го прегърна, подчинявайки се на завладялата я безумна страст.

Той беше свалил самото си, а тя нетърпеливо разкопча ризата му. Сърцето ѝ биеше лудо. Мъжът нежно я хапеше по врата, галеше гърдите ѝ, търкаше с палци втвърдените зърна, които се очертаваха под тънката копринена материя на бельото.

Той се изправи, за да свали ризата си. Тъмните му очи не я изпускаха нито за миг. Привлече я към себе си и неволно свали презрамката на бельото ѝ. Младата жена усети натиска на коприната върху ръката си и сведе очи. Люк проследи погледа ѝ. Разголената ѝ гърд ясно се открояваше на фона на бельото.

Джанет отблъсна мъжа и понечи да вдигне презрамката, но Люк бавно свали другата и със стон, изпълнен с желание, впи устни в гърдите ѝ. Неподготвена за подобно разтърсващо усещане, а и за реакцията на собственото си тяло, Джанет извика тихо.

Беше изпитвала желание и преди. За нея не беше чуждо да чувстваш непреодолимо физическо привличане, а същевременно съзнанието ти да не позволява да удовлетвориш желанията си, но

никога не бе изпитвала подобно нещо. Никога не беше очаквала да види Люк толкова бързо завладян от същите емоции, от същите нужди, така че да не може да се въздържи. Той я галеше, целуваше, възбуждаше я така, че тя дори не можеше да си помисли да се съпротивлява.

Ръцете му свличаха бельото от тялото ѝ, устните му следваха пръстите. Когато докосна с език пъпа ѝ, тя изстена и обви ръце около врата му. Всичките ѝ задръжки като че ли изчезнаха. Тя умоляващо прошепна, че го желае, не можеше да издържа повече на напрежението, което пулсираше вътре в нея.

Но молбите ѝ не го възпряха и когато накрая легеше гола до него, без да откъсва поглед от очите му, той хвана ръцете ѝ и ги плъзна по тялото си. Прошепна ѝ, че иска тя да го гали и младата жена прозря в очите му същото желание, същата нужда, която изпитваше и тя.

Мускулите му играеха под дланите ѝ. Ароматът на тялото му я възбуждаше, принуждаваше я да го гали с устни и език, а мъжът стенеше и се извиваше от допира. Обхвана бедрата ѝ, плъзна пръсти по нежната кожа. Ласките му бяха изпълнени със страст. Тя стенеше и извиваше тяло към неговото, нетърпелива да го усети в себе си. Сега нищо друго нямаше значение.

Облекчено въздъхна, когато усети как той проникна в нея. Блаженството бе неописуемо, но облекчението беше твърде кратко, а тя жадуваше за още и още. Движеше се заедно с него, следваше ритъма на тялото му. Винаги бе искала да бъде така. Силата, която беше завладяла и двамата, я караше да стене и да се извива, а пружината на напрежението вътре в нея се навиваше все повече и повече. Внезапно в тялото ѝ нещо сякаш избухна и се превърна в конвулсии на неописуемо удоволствие, сълзи рукнаха от очите ѝ. Не можеше да повярва, че това е реално. Люк извика. Това беше див, победоносен вик, който разтърси плътта и духа ѝ. Телата им се отпуснаха изтощени, все още потръпвайки от изживяното удоволствие.

— Джанет...

Тя неохотно отвори очи и погледна към него.

— Знаеш защо се ожених за теб, нали? — промълви Люк и тя изведнъж осъзна какво е извършила. Тялото ѝ се вледени.

— Да — отговори рязко и за да не издаде чувствата си, му обърна гръб. — Мисля, че случилото се току-що бе необходимост. В

противен случай, бракът ни нямаше да е законен, нали? Но искам да ти кажа, че никога няма да позволя да се повтори.

Тя усети как мъжът се размърда зад гърба ѝ. Той сигурно знаеше, че думите ѝ бяха продиктувани единствено от гордост. Джанет разбираше защо той бе сметнал за необходимо да я попита дали знае защо се е оженил за нея. След нейната реакция вероятно се е ужасил от това, че тя може би не е разбрала мотивите му. При мъжете беше по-различно. Те можеха да изпитват сексуално влечение, без да са емоционално ангажирани, а тя подозираше, че Люк би бил твърде доволен да се възползва от тялото ѝ, когато имаше нужда, дори да беше изяснил, че не иска да се ангажира емоционално.

— Джанет...

— Не искам да говоря за това, Люк — гневно рече тя. — Ти ме принуди да се омъжа за теб. Аз не исках и все още не искам — добави тя.

Само гордостта не ѝ позволи да го попита за коя си е мислел, докато се любеше с нея.

— Ти искаше да се любим — припомни ѝ той. Гласът му беше рязък като нейния. Сякаш тя го беше наранила или обидила и той не можеше да овладее чувствата си. Но това беше невъзможно.

— Аз съм почти на трийсет години, Люк — каза тя, опитвайки да потисне чувствата си и да стори това, което беше необходимо. — Ти ме възбуди и аз отвърнах. Това не означава, че искам да го направя отново. Мисля, че би било добре да си наемеш друга стая.

— Разбирам... — Тя усети напрежение в гласа му. — Щом така искаш...

— Да, така искам — излъга Джанет.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Двамата живееха заедно вече шест седмици. Джанет не успя да спечели битката за отделни стаи. Люк подчерта, че ако постъпят така, биха породили множество въпроси у близнаците и Анджелика. Ала той спазваше даденото през първата им брачна нощ обещание да не се докосва до нея. Тогава тя му бе казала, че по-скоро би спала навън на паркинга на хотела, отколкото да споделя едно легло с него.

Всъщност фактът, че той с готовност се съгласи да не поддържат сексуални отношения, само потвърждаваше мнението ѝ, че желанието, което беше проявил първоначално, няма нищо общо с нея като личност.

Една сутрин, когато отиде да събуди Анджелика, момиченцето се оплака, че не се чувства добре. Джанет успя да говори с Люк, преди той да тръгне за работа. Мъжът се намръщи, когато разбра за симптомите на Анджелика и се качи да я прегледа.

Докато чакаше диагнозата, Джанет си мислеше, че щом Люк излезе, няма да се прибере до късно през нощта. Напрежението на работата, ето как обясняваха на близнаците и Анджелика неговата заетост. Джанет се надяваше да успее да поддържа илюзията, че бракът ѝ е щастлив поне докато близнаците заминат за университета.

— Няма нищо тревожно — рече Люк, леко намръщен.

Изглежда състарен, помисли си Джанет. Може би защото съжалява за това, което направи?

— Вероятно е прекалила със сладоледа и игрите на вчерашния рожден ден.

На устните му се появи усмивка, която сякаш я подканяше да сподели задоволството от това, че детето не е сериозно болно. Тя усети как неволно, откликва и се опита да потисне импулса, като бързо се извърна. Никога не трябваше да забравя защо той се бе оженил за нея.

Близнаците бяха излезли рано. Щяха да прекарат няколко дни на къмпинг със свои приятели, така че нямаше нужда да играе сутрешния фарс, целувайки Люк по бузата и влюбено да го изпраща на вратата.

— Джанет...

Тя спря, усетила умората в гласа му. Решението ѝ да се отнася към него хладно и безчувствено като че ли се пролука под натиска на любовта ѝ. В този момент телефонът иззвъня и когато вдигна слушалката, Джанет чу как Люк твори външната врата след себе си. Когато приключи телефонния разговор, младата жена отиде при Анджелика. Момиченцето бе доста раздразнително и Джанет реши, че малко свеж въздух ще се отрази добре на детето. Облече я и двете слязоха в градината.

Към обяд състоянието на Анджелика се влоши, Джанет си помисли, че тревогата ѝ е напразна, но все пак запали колата и отведе Анджелика до близката поликлиника.

Доктор Хартуел се беше грижил за близнаците през цялото им детство. Джанет му обясни причината за безпокойството си и разказа за симптомите на Анджелика, очаквайки лекарят да ги успокои и отпрати вкъщи. Вместо това, той се намръщи и попита къде и с кого е играла Анджелика напоследък и след като я прегледа, тихо каза на Джанет:

— Не съм сигурен, но струва ми се, съществува възможност детето да развива менингит. — Съзрял ужаса в очите ѝ, лекарят побърза да я успокои: — Ако е така, открили сме го в съвсем ранна фаза. Искам обаче детето да бъде прието в болница. Ще се обадя в Йорк.

— Люк... Баща ѝ работи там — промълви Джанет. — Той е главен хирург.

— Ще можеш ли да я закараш дотам? — попита доктор Хартуел.

Джанет кимна. Обезумяваше от страх, докато гледаше пламналото детско личице. Та нали именно тя бе настояла Анджелика да си намери компания на нейната възраст и уреждаше момиченцето да бъде канено на детски тържества. Докато чакаше докторът да предупреди болницата, Джанет мислеше как да каже на Люк, че се е провалила в задълженията си към детето му.

— Каза, че съпругът ти е главен хирург, искаш ли да му съобщят?

Джанет поклати глава. Това беше нейно задължение.

Тя увери доктор Хартуел, че ще се справи и внимателно настави Анджелика на задната седалка. По време на пътуването до Йорк, на

Анджелика на два пъти ѝ прилоша и докато познатите очертания се появят, дланите на Джанет бяха мокри от стискане на волана. Главата ѝ болезнено пулсираше от напрежение.

Тя спря пред входа на детското отделение. Благодарение на работата си в болницата познаваше отлично разположението. На вратата я спря сестра, която пое детето.

— Май ще трябва да влезе в изолатора — рече тя. — Поне докато бъдат направени изследванията и разберем точно от какво е болна. Това е начинът...

— Боли ме сърцето... — промълви Анджелика и отвори очи. — Искам татко... Искам Джанет...

— Не се тревожете — обърна се сестрата. — Ще се погрижим за нея. — Тя тръгна към врата с надпис: „Влизането абсолютно забранено“.

— Може ли и аз да вляза с нея? — забърза след сестрата Джанет. — Нямах достатъчно време да ѝ обясня всичко.

— Сега не може. — Сестрата смекчи отказа си с усмивка. — Ако дойдете, това само ще ни попречи, но след като направим изследванията, ще можете да я видите. Опитайте да се успокоите. Знам, че не е лесно. Аз имам две деца. В дъното на коридора, вляво, има чакалня...

Съзнавайки, че няма избор, Джанет стисна силно ръката на Анджелика и я увери, че скоро ще оздравее.

Малкото момиченце като че ли не я чу. Очите му бяха затворени, дишаше учестено.

Джанет изчака сестрата и детето да се скрият зад вратите и тръгна слепешком по коридора. Той ѝ се стори необикновено дълъг и като че ли нямаше никаква чакалня. Накрая коридорът зави и завърши с врата, на която имаше надпис: „Служебен вход“.

Джанет застана пред нея и докато се чудеше какво да предприеме, вратата се отвори и се появи Люк, придружен от двама лекари.

Той говореше нещо, но млъкна веднага щом я видя.

— Джанет? — Съзрял мъката в очите ѝ, Люк се извини на колегите си, хвана младата жена за раменете и попита: — Какво се е случило, Джанет?

Бе виждал доста хора, изпаднали в шок, и разпозна веднага симптомите.

— Нещо с близнаците ли?

Джанет поклати глава.

— Анджелика — промълви тя и усети как пръстите му се впиха в плътта ѝ. — След като ти излезе, състоянието ѝ започна да се влошава. Заведох я в поликлиниката веднага след обяд. Доктор Хартуел мисли, че може да е менингит. Ще ѝ правят изследвания...

— О, не...

Тя инстинктивно протегна ръка да го докосне, да му предложи утеха, макар и незначителна.

— Доктор Хартуел каза, че ако е менингит, е в съвсем ранна фаза.

Двамата мъже все още стояха в коридора няколко крачки встрани. По-възрастният приближи.

— Люк, аз отивам в отделението и ще разбера какво е състоянието на детето.

В очите му Джанет прочете съжаление, което той не успя да прикрие. Това я ужаси още повече. Сърцето ѝ блъскаше бясно в гърдите от болка и страх. При доктор Хартуел поне бе успяла да възприеме уверенията, че всичко ще бъде наред, че Анджелика може би не е сериозно болна. Но тук в болницата само за миг прозря истината в очите на Люк и неговите колеги.

Люк отстъпи назад. По-младият му колега почтително напомни:

— Операцията на Хендерсън... Да я отменя ли?

Люк беше с гръб към него и само Джанет видя резкия жест, когато мъжът протегна ръце и видя как треперят. Но това бе само за миг, след което Люк твърдо каза:

— Не, той не може да чака, състоянието му е критично. Ако не го оперираме днес, кръвното му налягане може да падне и отново ще са нужни дни, за да го възстановим. Дни, които той не може да си позволи. Дайте ми пет минути — рече той бързо и докато стъпките на колегите му заглъхваха по коридора, отново постави ръце върху раменете на Джанет. — Знам, че нямам право да те моля да стоиш при нея, Джанет. Бих искал аз да съм там, но не мога... все още.

— Казаха ми, че ще ме пуснат при нея едва когато направят изследванията — каза Джанет. — Потърсих чакалня, а вместо това, те

намерих. — Сълзи бликнаха от очите ѝ и тя зарови лице на гърдите му. — Аз съм виновна... Тя сигурно се е заразила на рождения ден. Люк... Толкова съжалявам.

— Не се обвинявай...

Невероятно, той я беше прегърнал и я галеше по косата. Присъствието му ѝ внушаваше спокойствие.

— Трябва да тръгвам. — Той я пусна с неохота. — Ще ти покажа пътя към отделението, болницата е като лабиринт.

Джанет нямаше представа колко време е изминало. Чакалната нямаше прозорци и нямаше как да се ориентира. Когато сестрата я повика, Джанет опита да стане, но не успя.

— Не се безпокойте. — Чу сестрата някак отдалече, опита се да извърне глава към нея, но не успя. — Останете за малко неподвижна... припаднахте. Скоро ще се почувствате по-добре.

— Анджелика... — успя да прошепне Джанет. — Как...

— Вашето малко момиченце ще оздравее. Почти сме убедени, че не е менингит. Предполагаме, че е получила силно хранително отравяне. Има ли алергия към храна?

Джанет се намръщи. Отпадналостта ѝ започна да преминава, но все още се чувстваше замаяна, този път от облекчение.

— Доколкото знам, не.

Сестрата я погледна учудено, но Джанет дори не забеляза.

— Кога мога да я прибера у дома?

— Засега не може — усмихна се сестрата. — Ще я задържим тук през нощта, за да сме сигурни, че нищо лошо няма да се случи. Тя все още е твърде слаба и бихме искали да я държим под наблюдение. Можете да дойдете да я видите, ако искате...

Ако иска ли.

Анджелика все още беше в изолятора. Изглеждаше ужасяващо крехка и слаба, заобиколена от празни легла.

— Бях много болна — промълви тя се усмихна измъчено на Джанет, — но сега съм много по-добре.

Джанет приседна на леглото, след което плахо се обърна към сестрата.

— Бихте ли съобщили на съпруга ми, че детето е по-добре?

— Не можем да го безпокоим, докато е в операционната, но мисля, че доктор Кларк ще успее да му предаде.

Минаваше шест, когато в болницата потвърдиха, че неразположението на Анджелика се е дължало на хранително отравяне.

— Което означава, че тя няма да е единствената пострадала — въздъхна сестрата, докато съобщаваше новината на Джанет. — Въпреки това ще я задържим през нощта, просто за да сме сигурни.

— Мога ли да остана? — напрегнато попита Джанет.

Сестрата се поколеба и в същия миг вратата на отделението се отвори и на прага застана Люк.

— О, господин Ратби, идвате да видите малкото си момиченце. Анджелика е много по-добре, но сега спи. Съпругата ви тъкмо питаше дали може да остане при нея през нощта.

Люк изглежда беше загубил обичайната си енергичност и като че ли дори новините за Анджелика не можаха да възвърнат жизнеността му. Джанет инстинктивно приближи до него и нежно докосна ръката му.

— Люк, какво ти е? — попита тя и погледна към Анджелика. За миг си помисли, че не са ѝ казали истината.

— С Анджелика всичко е наред — сподавено прошепна той.

Сестрата деликатно се отдалечи.

— Тогава какво? — настоя Джанет.

Той премигна и спря поглед на младата жена. В очите му се четеше болка. Тогава тя разбра.

— Операцията...

— Операцията беше успешна, но пациентът ми почина. — Гласът му беше дрезгав. — Сърцето не издържа. А той нямаше дори четирийсет... По дяволите! Току-що съобщих на съпругата му...

Джанет отмести поглед от спокойното лице на заспалата Анджелика към измъчения Люк и взе решение, родено от любов и състрадание.

— Ще те заведа у дома — нежно каза тя. — Хайде, да тръгваме.

На вратата тя се обърна и каза на сестрата:

— Ако Анджелика се събуди и попита за нас...

— Няма да се събуди — увери я сестрата. — Но не се безпокойте, дори да се събуди, ние ще се погрижим за нея.

След като двамата се прибраха вкъщи, Джанет го заведе във всекидневната и запали огън в камината. Не беше студено, но младата

жена знаеше, че пламъкът създава уют, от който Люк се нуждаеше в момента.

Тя го настани на канапето и мъжът остана неподвижен, загледан в пламъците. Джанет отиде в кухнята и приготви омлет за двамата, а после, без да знае защо, вместо да направи кафе както възнамеряваше, взе бутилка вино и две чаши и сложи всичко върху количката за сервиране.

Люк седеше както го беше оставила. Когато тя влезе, мъжът се обърна към нея и направи гримаса, щом видя количката.

— Не съм гладен.

— И аз — тихо каза Джанет, — но ще ям, така че и ти ще го направиш.

Бегла усмивка се появи на устните му и в очите му проблеснаха пламъчета.

— Ще ме заставиш ли...

— Ако се наложи — увери го хладно тя.

Не се наложи. Той взе чинията и изяде омлета. Веждите му се повдигнаха учудено, когато видя бутилката с вино.

— За кого ще пием? — попита той. — За мен или за теб?

— За мен — призна Джанет, докато пълнеше чашите. — Мисля, че не бих издържала още един такъв ден.

Люк беше преживял много повече тревоги. Загуби пациент, трябваше да работи с мисълта, че детето му е сериозно болно, а той няма как да помогне. Но Джанет знаеше, че Люк първо откликва на нуждите на другите, а след това на своите, макар че и тя самата недоумяваше как го бе разбрала.

— Бях толкова изплашена, Люк — призна тя. — Обичам много Анджелика, но тя е твоя дъщеря и...

— Не, не е.

Думите му паднаха като камъни в пропастта на мълчанието. Той изпразни на един дъх чашата си, без да поглежда към младата жена.

— Люк, какво говориш? — изненадано попита Джанет.

— Анджелика...

— Анджелика ми е полусестра, а не моя дъщеря. — Той уморено се надигна от канапето. — По дяволите, не исках да ти го кажа по този начин... Меден месец, интимност, тиха вечер... възможност и двамата да се отпуснем, да се върнем в миналото. Но за съжаление не се

получи. В мига, в който те докоснах, в мига, в който вдигна към мен големите си дълбоки очи... Щом разбрах, че вече нямаш доверие в мен, изведнъж всичко загуби смисъл. Искях да те грабна в обятията си и да те любя. Но и това се провали, нали? Ти не желаеше любовта ми.

— Любовта ти? — Джанет го гледеше потресена. — Ти никога не ми даде любовта си, Люк. Ти ми даваше тялото си... желанието си... Но не и любовта си. Знам, че се ожени за мен само защото търсеше майка за Анджелика.

— Какво?! — Той хвана ръцете ѝ и я погледна изумен. — Какво говориш? Много добре знаеш защо се ожених за теб и това няма нищо общо с Анджелика — грубо рече той. — Ожених се за теб, защото те обичам и ти го знаеш. След като се любихме, те попитах дали имаш представа защо съм се оженил за теб и ти ми отговори, че знаеш.

Джанет го гледеше втрещена.

— Но аз мислех, че... — Тя прехапа устни и се отпусна на канапето. — Люк, не е възможно да ме обичаш — колебливо рече тя. — Ти ме отхвърли. Ти дари детето си на друга и се ожени за нея.

— Не — избухна той, хвана младата жена за раменете и я изправи. Постави ръката ѝ върху силно туптящото си сърце. — Прилича ли ти на сърце, което не обича? — Той пристъпи към нея. — Отговори ми! Джанет, малкото ми глупаче. Разбира се, че те обичам. Винаги съм те обичал. Защо според теб не мога да се владея, когато сме заедно?

Гъста руменина заля страните ѝ. Не смееше да го погледне и едва успя да промълви:

— Не знаех... Не бях сигурна...

— Искаш да кажеш, че винаги съм се държал така — присмя ѝ се той. — Предполагам, невъзможно е да се държиш по-различно, когато копнееш за една-единствена жена. А аз бях луд по теб. Мога да ти кажа, че не е минал ден, без да се събудя с мисълта за теб.

— Но ти развали годежа ни — обвини го тя. — Ти се ожени за друга.

— Зная. Ела и седни, ще ти обясня всичко.

Тя се поколеба за миг, но седна, разкъсвана между противоречието дали да повярва на искреността, с която ѝ признаваше любовта си, или на суровата истина на миналото.

— Анджелика е дъщеря на баща ми. През лятото, когато с теб се сгодихме, баща ми имаше любовна връзка с една от неговите пациентки... — Той усети как Джанет ужасено пое въздух. — Да, знам. Баща ми беше много слабоволев и самовлюбен човек. Аз нито го обичах, нито го уважавах, но майка ми го боготвореше. Той беше всичко в живота ѝ. Когато баща ми дойде и каза, че една от неговите пациентки е бременна от него — младо момиче, чиито родители го бяха заплашили, че ще го изложат публично и ще съсипят живота и кариерата му — единственото, за което помислих, беше какво ще се случи с майка ми. В миналото се носеха слухове за дискретни връзки с други жени, но майка ми някак успя да ги отклони и превъзмогне с гордостта и вярата си, но тогава тя беше по-силна и по-здрава. Знаех, че подобна вест ще я унищожи. Той също го знаеше, въпреки че не нея искаше да защити, а себе си — каза Люк с отвращение. — Първоначално той искаше момичето да направи аборт, но тя не се съгласи. Родителите ѝ бяха възрастни и много религиозни. Искаха дъщеря им да създаде уважавано семейство, внуците им да имат баща, какъвто и да е баща — добави горчиво той. — Баща ми ме помоли да му помогна. Казах му, че е невъзможно и че те обичам, че сме сгодени и че дори да съм свободен, нямам основание да смятам, че Гуен би се омъжила за мен. Но очевидно грешах. Гуен беше много отстъпчива, много млада и наивна. Тя беше устояла на натиска на баща ми да направи аборт и това беше отнело всичките ѝ сили и смелост. Когато я срещнах за първи път, тя беше много изплашена. Родителите ѝ шантажираха баща ми, майка ми умираше бавно пред очите ми, оставаше ѝ около година живот. Една година, през която тя не заслужаваше да преживее подобна травма. Бях попаднал в капан и нямах изход... — Той не смееше да вдигна поглед и да срещне очите на Джанет. — Това беше поведение на идеалист, на видиотен глупак и ти нямаш представа колко често горчиво съжалявах за това. Гуен беше бреме, което не исках да нося. Тя беше напълно зависима в емоционално отношение по същия начин, както майка ми беше зависима физически. Пожертвах собственото си щастие в името на майка ми. Това беше мое решение, моя болка. Но също така пожертвах и твоето щастие, Джанет, а това беше нещо, което нямах право да извърша. Мислех, че зная кое е най-доброто. Ожених се за Гуен и заминах за Щатите, изпълнен с благородни намерения, казвах си, че ти

скоро ще ме забравиш, потънал в такова самосъжаление, че почти се бях удавил в него. Накарах баща ми да се закълне, че ще стои неотлъчно до майка ми и ще направи последните й месеци пощастливи и съдържателни. Изглежда, майка ми прие моите доводи да се ожения за Гуен, въпреки че изглеждаше доста изненадана. Предполагам, че е възприела Гуен като задоволяване на сексуални прищевки. Не мисля, че дори за момент се е досетила за истинската причина, поради която се ожених, макар да знаеше, че обичам теб. Както и да е, Гуен разбра, че от брака ни няма да излезе нищо. Щом усети, че прекарвам безкрайни часове в работа само за да те забравя, тя разбра, че никога няма да бъде наистина с мен. Проумя, че нашият брак означава отделни спални, отделен живот. Започна да се оглежда за друг и го намери. Анджелика беше на единайсет месеца, когато Гуен ми каза, че ме напуска. Майка ми беше починала и Господ да ми прости, първото нещо, което почувствах, беше облекчение, облекчение и радост, че мога да се върна при теб и да ти кажа истината. Но за съжаление, тогава Гуен загина при автомобилна катастрофа и когато се върнах, разбрах, че вече си безразлична към мен, че животът ти е изпълнен с други занимания, други мъже... — Устните му се изкривиха в гримаса и съжаление изпълни сърцето на Джанет, когато си спомни Коледата, в която той се появи съвсем неочаквано заедно с Анджелика, живото доказателство за любовта му към другата жена.

— Искях да те намразя. И теб, и Анджелика, но не можах.

Тя се опита да намери думи, за да опише чувствата, които бушуваха в нея. Действията, които току-що описа, бяха толкова типични за него. Ако в онези години беше по-възрастна, по-опитна, щеше сама да се досети за истината.

— Можеше да ми кажеш! — Очите й бяха потъмнели от болка.

Той поклати глава.

— Не и без да те помоля да ме чакаш, да поискам от теб обещания. Нямах право на това. Искях да си напълно свободна, Джанет. Или поне така си мислех. Бях егоистично завладян от самосъжаление. И двамата имахме собствени рани и аз никога не можах да забравя, че съм причинил твоите, докато за моите сам бях виновен. Мислех, че ще ме забравиш и ще си намериш друг.

— Не можах — тихо каза тя и потръпна, срещнала погледа му.

— Заради мен ли не допусна нито един мъж до себе си? — прошепна той срещу устните ѝ.

— Да. — Джанет почувства как Люк потръпна при движението на устните ѝ. — Искях ти да си единственият ми любовник, Люк. Единственият.

— Онази Коледа си дойдох у дома с единствената надежда да намеря начин да те върна при мен. Вместо това, открих, че си загубила интерес към мен и че има други мъже в живота ти. Имах чувството, че губя желание за живот. Казах си, че нямам право да ревнувам, да се опитвам отново да се сближа с теб. Това беше мъчение, агония, но дори тогава не изпусках нито едно късче информация, свързана с теб. Изглежда, всичко вървеше с главата надолу. В кариерата преуспях, но бях загубил жената, която обичах, а трябваше да нося и бремето на отговорността за смъртта на съпругата ми. Ако тя не се беше омъжила за мен...

Джанет не можа да се въздържи. Протегна ръка и го погали.

— Всеки постъпва според волята си — припомни му нежно тя.

— Да — съгласи се безизразно Люк. — Но аз ти отнех правото да постъпиш според своята воля, когато развалих годежа, без да ти кажа истината. И макар да мислех, че съм те загубил, не можех да устоя на изкушението да приема тази работа в Йорк. Последен отчаян опит да се върна в живота ти. И тогава, случайно застанал под прозореца на спалнята на Луиз, чух, че все още ме обичаш. Не можех да повярвам. Струваше ми се истинско чудо, подарък на съдбата. Ала от начина, по който изрече думите, ми стана ясно, че не мога да изтичам по стълбите, да те прегърна и да ти кажа, че и аз те обичам. Ти беше издигнала толкова много бариери срещу мен, и то не без основание. Трябваше да съставя план. План, който да ме направи част от живота ти и тогава да ти кажа истината, а и да имам шанс да бъда чул. Случилото се в нощта, преди да обявя годежа ни, не беше част от моя план. Бедата беше, че толкова упорито се борех срещу изкушението да те прегръщам и любя, та когато Анджелика влезе, бях останал без съпротивителни сили. Сега знам, че ме обичаш — смутено рече той, — но можеш ли да ми простиш, Джанет? Можеш ли да ме приемеш отново в живота си?

Тя пое дълбоко въздух и развълнувано каза:

— Да. Разбирам защо си го направил, Люк, и постъпката ти е правилна — призна тя с болезнена откровеност. — Бедната ти майка! — Младата жена леко потрепери.

— Можем ли да забравим миналото, Джен? — тихо попита той. — Можем ли да започнем отначало, да изградим нашата любов, да създадем нови отношения, силни като истината и доверието?

— Да — прошепна уверено Джанет.

— О, Джанет — изстена Люк и я грабна в прегръдките си. — Толкова много се нуждаех от теб.

— Люби ме, Люк — сподавено промълви тя. — Люби ме за всичкото време, през което бяхме разделени.

Мъжът се подчини на прошепнатите желания. Тя го чу да ѝ повтаря колко я обича, докато думите се вляха в кръвта ѝ като жизнени сокове, и младата жена се отдаде на удоволствието от споделеното пленничество в любовта.

Издание:

Пени Джордан. Игра на съдбата

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин България“, София, 1995

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0316-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.